جلّار

غنی طارق

رخشان نیوز ایجنسی۔ پنجگور

جلّار۔ غنی طارق

"مدووجزر"

رخشان نیوز ایجنسی
پنجگور

جلّار — غنی طارق

سری چھاپ	اپریل سنہ ۱۹۸۳ء
لیکہ	پنچصد دانگ
وشنبیس	غنی طارق
شنگ کنوک	رخشان نیوز ایجنسی پنجگور
بہا	بیست کلدار ۲۵
چھاپ جاہ	قلات پریس رستم جی لین کوئٹہ

رخشان نیوز ایجنسی پنجگور

آزات جمالدینیءِ
نامءَ

ردوبند

سرلبز

غنی طارق بلوچی ءِ نوکین لبزانکی دورءِ دومی لڑیچ ءِ نوک ردوبین لبزانتے ۔ آئی بلوچی آزمانک ءِ ردءَ پہ بلوچی لبزانک ءَ دلجمین دیمرہی بنا کرتہ ۔ غنی طارق ءِ آز۔ مانک تخلیق کنگ ءِ بھر "طرز" گسنتاءُ نوک دروشم انت طارق آسے پٹرءَ شہ نوک بلے باز پہ جزم ءُ مڑہ گامان ءَ چست کرتہ ۔ آگون روژنائیں رژن ءِ ہتھیارءَ سیبہ بند انت ۔ آئی دیما لپتیگیں راہ تچک ءُ شایئگان انت ۔ غنی طارق چہ دتی زندءِ سکّی ءُ سوریاں ، ڈک و ویلاں ، جور و جبراں ، لُٹمالی ءُ ناوبیتیاں سک سرپد انت ۔ و آئی زہرکین رژن ءِ دیرگ شرپنایءُ ہرچی ءِ چاروک انت ۔ گون قلم ءِ چست کنگ ءَ آئی وتی چاگردءِ ھما اڑان ءَ "مشہاں" ءَ وانوکانی دیما آورتہ ۔ کہ استمان ءِ دیمرہی ءِ گامگیجانی کینز ءُ دستانی سانکل انت ۔

غنی طارق ءَ چہ اسے اومیت کنگ کہ آ پہ آزمانک ءِ باز شریں و سیلہءَ استمان ءِ بزہ کار و خوار کشانی زندءِ الکاپین آدینکے ءَ را جلوہ دنت ءُ دیما کاربیت ۔ حشتیکین حبرے نہ انت ۔ آئی پکرءُ ھیالانی تل و توکاں "آئی ورنائی"

بلے دوریں دل ءِ مارگاں چہ سہرا بیت کہ غنی طارق اے راہ
آ سر کنت و بلوچی لبزانک ءَ را وتی تخلیقاتانی صورت ءَ، یک
نامی ئیں لبزانت و خاص کن آزمانک نبیسوکے ءِ پیما گنجدار
کنت

غنی طارق ءِ زند ءِ مقصد شہ اے کتاب "جلّار" ءِ
نبشتہ ءَ پدّر انت آئی مقصد انت، قلم ءِ وسیلہ ءَ وتی چاگرد
ءِ انسانی مسئلہان ءَ مٹ کنگ۔ وانوکانی رژن ءَ را و دّینگ
و دیمرہی دیگ تانکہ انساں پہ نوکیں زند ءِ سے ٹائینگ ءَ کہ اود
کسّے کسّی محتاج مہ بیت و کسّے ھیچ کسّے ءِ سرءَ بار مہ بیت ۔
روژنائیں، وشحالیں و ایمنیں زند ءِ سرجم دیگ غنی طارق ءِ
نبشتانکانی اصل مقصد انت

آئی باز پہ اشتاپ و گشاد گامان ءَ وتی منزل ءِ نیمگا چست
کرتہ۔ آئی پکر چہ آئی قلم ءَ ترند و دیماترانت پمیشنا شہ آئی
نبشتانکاں ءِ ہنچش پدّر بیت کہ آئی قلم گوں آئی پکر ءَ ہم گام نہ
انت ءُ گیشتر پشت کپیت ۔ اے یک ارٹسے "مسئلے" غنی
طارق ءِ لبزانتی راہ بند ءَ ۔ بلے غنی طارق ءِ ڈولیں زیرکیں ورنا
ءُ رژن کاران چہ اومیت ھمیش انت کہ وتی راہ ءِ اے ڈو
ین اڑان ءَ پہ چسپانی و تکائی گیشینت ۔

غنی طارق ءِ «جلّار»، ءِ نوک ءَ چاردہ آزمانک انت کہ راجی
زندءِ وڈ وڈیں مثالانی باروا انت۔ چہ اے ورنائیں و نوکیں
قلمکارءِ تخلیقاتان ہنچش ظاہر بیت کہ زندءِ ہر نقش ءِ کہ
آئی پیش داشتہ۔ آئی وتی چم دیستیں حقیقتے۔ آ ببرہ شہ
دگرانی کتابانی وانگ و نوکیں جیالان و مارگان اثرئے زر تگی
معلوم بیت کہ زندءِ ہما پتّہ «طبقہ» کہ غنی طارق آئی مان وتی
نبشتانکان نمائندگی ءَ کتگا بنت۔ آئی وتی ردوم ہما پتّہ ءِ چاگرد
ءَ بوتہ۔ آ چہ وتی چاگردءِ پتّہ ءِ غم ءُ شادہان «مان آ پتّہ ءِ
غم گیشتر و شادہ کمتر انت» سکّی و سوریاں باز پہ شرّی سرپد
انت و آئی پکر چہ اے ڈولیں مارگان سررتیچ انت۔ آئی پکر و
مارگانی جہلانکی شرّی ءَ چہ آئی آزمانکاں پدّر انت۔

غنی طارق جوانی ءَ سرپد انت کہ انسان انسان انت۔ برز
و بلندیں حد و مقام ءِ وانذیں انسان کہ آئی دل شہرہ و
محبت ءَ پر انت۔ آئی واہگ انت کہ درستیں انسان مدام
چہ لگتالی ءَ پاک ءُ ترس ءُ بیم ءَ رکّتگیں و شحالیں و ایمنیں
زندءِ مراداں مدام بگندیت۔ بلے پہ اے نیکیں واہگ ءِ
دست ءِ آرگ ءَ ہنگہ سے استمان زر ریت و آ وتی انوںیں
چاگردءِ دیما بےوس انت۔ غنی طارق وتی نبشتانکاں پیش

کہ چاگرد بنیادم ءَ را ظالم ہم کنت مظلوم ہم - راجی زند
ءِ ڈول وپیم از گارانی پل ءُ لٹ ءِ راہ ءَ تچ کنت - و بزّگاں
ءَ مجبور کنت کہ آ ردین راہاں ءَ دیما بگرنت آیانی زندکچّل
و زھر بیت و لگتالی ءِ آماچی ءِ سوب ءَ آ شہ زند ءِ
مراداں زبہر بنت - غنی طارق وتی آزمانکاں ہمے حقیقتاں
پیش داریت آ پیش داریت کہ بزّگان ءَ از گار پہ وتی
مڈّی ءِ تُرآرگ و عیش و نوشاں چون نازانتی ، وتی زند
ءِ جاوراں ءَ قسمت ءِ نیمگ ءَ رستگین دائمی ئین چی
زانوک جوڑ کنئت - آہانی زانتءُ رژن ءِ راہاں ءَ بند
کنئت تاکہ وتی آسراتی ءِ زند ءِ ماڑی ءِ بنیات ءَ آوانی
خواری ءِ کارءِ کٹ ءِ سرا ابر بکننت

حبر گونڈ ، غنی طارق ءَ بازیں پکر و جیال ءِ درشان
کنگی انت و حبر گوشگی ئنت آئرا وتی راجی زندءِ بچّارگ
و رژن و مارگاں سک بے وار کرتہ - ہمیشا آئی زبان آئی
اے جاور ءِ ھمراھی ءِ کنگ ءَ ہنچش ودی بیت کہ کرت
نہ کنت - اے رد ءَ غنی طارق ءَ منی سلا بس ہمنکس
انت کہ پہ چوشین ذمہ داری ءِ زورگ ءَ و برجاکنگ ءَ
الم انت کہ آ وتی زبان ءَ وتی زانت ءُ رژن ءِ ھمراہ

پلنت۔ وتی جہلیں پکرءِ دز کمکءُ وتی دوریں دل ءِ مارگانی سنگت، زبان ءِ نیمگ ءَ بائڈ انت کہ آ پہ شرّی ءَ دلگوش بیت کہ زبان جہلیں و برزیں پکرانی زیبائیں لبس انت آئی آزمانک آئی مقصد ءِ پورہ کنگ ءَ گوں ہور زیبائیں و شیرکنیں شہدیں بلوچی ءِ بے مٹیں نمونگ بنت لبزانک زند ءِ آدینک انت۔ غنی طارق ءِ ڈولیں رژن کارہے پکرءَ منتّ گڈا بائڈ انت کہ آئی تخلیقات ءِ استمان ءِ راجی زند ءِ اکس ءَ مان وتی لبزانتی آدینک ءَ پہ الکاپی پیش بداریت۔ ھنچیش کہ شہ غنی طارق ءِ گیشتر آزمانکان سہرابیت "آئی لہتیں آزمانک شہ مے چاگرد ءَ در انت" کہ آ شہ وتی راجی زندءَ شرّی بلد انت و وتی چاگرد ءَ پہ تامل ءُ الکاپی چاریت گوں ایشی ھور بائڈ انت کہ غنی طارق دگہ زبانانی نامی ئیں لبزانتانی بے مٹیں تخلیقاتاں چہ ہم سئی و سرپد بہ بیت۔ پرچیکہ بنیادم جتا جتائیں قومانی صورت ءَ یکیں جان ءِ بند انت۔ آئی ہمی یک ءُ دگرءَ چہ گستا نہ ئنت۔ بس انسان چڑہ راجی زند ءِ منزلان پدودیم انت کسّے شہ یک منزلے ءَ گوستہ و کسّے ہنگتہ آ منزل ءَ سر نہ بوتہ و گامان چو غنی طارق ءِ ڈولا پہ ترندی چست

کنان انت کہ دیما شتگیں سنگت و براسانی ہمراہ زوت بہ بیت - دیما شتگیناں اے بنی آدمی دگ ءَ پہ ادے آؤکان ہرچہ ہرچہ چیدگ مک کنت تاکہ آ ئی کرنڈ ءِ آ ؤ کین برات شہ مادنیں راہ ءَ ردمہ کپنت ھمیش انت انسان ءِ براتی میان استمانی براتی کہ بید شہ الیشی انسانی، راجی زند ءِ دیرہی بوت نبیت

مناں چہ عنی طارق ءَ اومیت انت کہ آ بلوچی ءِ نامی ئیں پرھنریں، باکمالیں آزمانک نبیسو کے جوڑ بیت کہ گول وتی نام وتوارءِ دراآرگ ءِ تبجّی ءَ بلوچی لبزانت و خاص کن بلوچی آزمانک ءَ گیشتر دیرہی دنت

عبداللہ جان جمالدینی
کوئٹہ
۵ رجولائی سنہ ۱۹۸۲ء

ماس ءِ واہگ

گوستگیں ساعتانی جورین یات نازل ءِ سرا چو بشامی
ھوران گوار گاءَ تنت۔ ناکامی و بے وسی ءِ جورین یات کہ آئرا
شہ ماس ءِ لاپ ءَ گوئنتنت۔ آئی ماس ءِ دیم ءَ را دروت دات
کہ شہ دو روچ ءِ بے ہوشی ءَ ساعتنے ءَ پیسر چم ءِ نیچ
کتگ اَتنت۔ نازل ءَ گون ماس ءِ جاور چارگ نہ بوت
آئی چمّان چہ ارس چو تچوکین کور ءَ بلہ بوتنت۔ بازین
گریہگ و ارس ریچی ءَ آئی چم چو انار ءَ سُہر اَتنت۔ ننچش
گندگ ءَ آہتک کہ دگینا ءِ سیّہیں غم و پکر آئی سرا گوارگ اَ
تنت۔ آئرا وتی سرا بتّرگ بوتگت و زھر ہم۔ بتّرگی آئرا
شہ ماس ءِ لاپ ءَ گوئنتِ بلے آئی فکر جت کہ مجبورین آدم
ذات ءَ را زھر گرگ چہ ڈول ءَ برازیت

اَرم! آئی دل ءِ واہگ، ماس ءِ سرون ءَ نشتگ اَت
نازل ءِ لڑیں ارس آئی دل ءَ را چو کارنچ ءَ بترگ ءَ اَتنت
آئی نازل ءَ توار برجت

نازل او منی نازل! بگش منی ساہ ءِ بدل کہ تو چیا چو ھشک
ءُ ھیبر لنے ؟ من تنکہ زندگون۔ سکّی و سوری ءِ گرمین لوار

نئے سرا چیچبرنہ کشّیت بلے نازل ہا ارس آ تنت کہ بندی ءِ نام اش ہنہ زانت۔ نازل ءَ گون گرتھگی چمّان دیّائنت!

اکرم! مے وشی و شادکامی ءِ پل چیا چوگیمرتگ وبے ردوم بُنت ؟

اکرم ءِ دل ءَ آتچ برت۔ ھبران بوت کہ نازل ءَ چہ پیادلھی بزنت آ یک مزنین بکرے ءَ کپت کہ گلین ماس ءِ چوچیگ ءُ شاہلڈ پر چے چوگیمرتگ انت آ ھمے بکرانی نہا ھوژنایات کہ نازل ءِ ھبسکگانی توار ءَ چہ پچلرزت۔ آئی ءَ نازل ءِ نیمگ ءَ چارت کہ سر آئی بہ ماس ءِ سینگ ءَ ابرات ماس ءِ دیدوکان چہ ارس بٹ بٹ ءَ ریلہ آتنت۔ ماس ءَ گون وتی زھگ ءِ ھبسکگ چارگ نہ بوتنت

"من گندگا اون کہ جور ءِ مستین گوات شمے سرا چولیڑھا دریشبا ئنت بلے منی دل گواھی دنت کہ جبر وجور ءِ تہار و دراجیں شپانی بیم ءُ ترس ءِ دہدو پاس کٹگی بنت۔ جبر ءِ دراجیں شپانی انجام وشین روچ انت،، آئی نازل ءَ را گوشت!

" تو وتارا چیا چوبژنی وملور کرتہ؟ بگش ترا کئے ءَ چو لگور کرتہ۔ اگہ شما لگور بیت نہ ماسین گل زبینے چوچگانی دراجیں

ملگوراں کئے برنزیت اے ارس کئی دلے درمان بوتگنت کہ شپے
دل ءِ درمان بنت پہ گریہگ و پوہاڑ اگان تہارین شپ روچ
ببو تینت نہ من مروچی چہ دگنیائے غمان آزات بوتاں منی نادراہی
ءَ اگہ شمارا بتورینتین نہ شما ھیچبر منی سروں ءَ پوہاڑ نہ جت
پیٹ انت ھمائی ءِ سرا کہ وتارا پہ گریہگ تاوان کننت۔ پہ گریہگ
اگہ شیر و مزاری چکانی چکّان پیروکی بیر بہ گپتین تہ مروچی کہ شپے
مودگانی توارتان عرش ءَ سر ءِ ننت شمارا زلور چیزے ءِ رستگت
بلے چش نہ بیت۔ ہمیشا من مروچی اچ شما جست نہ کنان
کہ پرچیا گرتہت وُ مناوتی نامرادین خدائے سرا سدک و ایمان
انت کہ جابرانی پدّرین جبروگرو نچگ پرشت و پروش بنت
شما ھیچبر چو لگورہ بت ءُ وتی دل ءَ نزورہ کننت۔ شپے
پالین مہر ءِ توم ہیچبر بےگواہ و بے ردوم نہ بیت
نازل و اکرم ءِ گیمرتگین دیم چہ بہار ءِ اومیت ءَ ئیچ چپلِت
اکرم ءَ نازل ءِ نیمگا چارت کہ پہ وشین روچانی اومیت و ماس
ءِ دلبڈی ءَ چہ بشخندگا ات پدا اکرم ءَ دیم ماس ءِ نیمگا گردینت۔
ماس ءِ دستان ءَ دروت دات و گوشتے
"مناتیُ پاکین واہگانی سوگند انت کہ نون تئی نادراھی ءِ
دردان نمادین و من نول شپہ جابران شری ءَ سوج کنین کہ

آیانی جبران چہ گلین ماس ءِ ھون چیش ھشک بوتگ۔ منی ماس
منا تئ و نازل ءِ ارمانانی سوگند انت کہ شمے سرءَ ہر ڈولین جہر
ءِ بوتگ شمے دژمنان چہ آیانی یک یک ءَ حساب ءَ گرین
ماس!
من شرّی ءَ گندگا اون کہ شپ و روچ تو ھون پالائیگا ئے
بلے اے ھون نون تئ نازل ءِ دستانی ھنّی بنت۔ من تئ
سر ءِ سوگند ءَ وَرین کہ تئ واہرگانی گیمر تگین پل نون بچہر
بے ردوم نہ بنت من شرّی ءَ زانین کہ تئ نازل ءِ دراجین
ملگوران آزاتی ءِ شک نہ دیستگ بلے من ءَ اومیت انت کہ
انّوں آبے سوب نہ بیت و تو غمخوار نبیئے!

گلّو و دڑّو

گلّو و دڑّو نوں آنہ ینت کہ اِچ آیانی پشکانی چل و سرانی
بوڈان مردمان ءِ ببڑّبیت ۔ گلوئے ذی نون باز زانتکار بوتگان
اے صبرءَ تو یلہ دے کہ گلّو ءِ گوک ءِ ھرگ لوٹجان
انت بلے اے ھرگانی واجہ نون باز زانتکار بوتگنت ھرگ
آیانی گوک چہ درآھتگ انت ۔ یک روچے روگاءَ تن کہ من
دو درھتہ پشکان ءَ دیست کہ دیوالے سایگ ءَ اوشتوک ءِ
ننت ۔ آیان چہ یکّے دیوال ءِ سرءَ من مزن لاہین مردءِ ئے الکس
ءِ « فوٹوءَ » ، گرگا ہسہ یت ءُ گون ھڑّگ ءَ آئی لاپ ءَ چاک
دیگابیت ۔ دومی بچک '' کہ اودا اوشتاتگلت » ءَ دڑّائنت !
گلو! تو چے کنگا ئے ؟
من اللہ ڈتّہ ءِ الکس ءَ گرگا اون ۔ من چارین کہ من حشکین تان
وڑین تہ منی لاپ ءَ چے درکیت ؤ اے مزن لاپ کہ ہرروچ
گوشت و میوگ وارت تہ الیشی ءِ لاپ ءَ چے درکیت !
ایشرا بلوڈین ! بلوڑین شوم ایشرا کہ اللہ ڈتّہ ءِ مردم ترا
کشنت ۔ اللہ ڈتّہ ءِ مردم ترا چارگا ینت
گندوک نہ منا شہ ازل ءَ گندگائنت کہ آمنی خدا ئنت ۔ مردچی)

من اے دگنیا ءِ خدایان نہ منّین ؤ نہ اچ آیان من مروچ
نزسین - من آیاں ءَ بیلاں کہ ہر روچ منی دپ ءِ لنقہ ءَ تچ بگز
مروچی من چاریں کہ اے چے زور حبنت - گلّو ھمے ھبرءَ ات
کہ من دلیست!

دومی بچک ءَ سہتلّس اشکرے زرت و دگہ بت ءِ جوڑ
کرت - آئرا کوٹ و پتلون ءِ گوارا دات - پادان ءَ گوں زمزیل
ءَ لبست و کیز ءِ کرت

نوں اڑے دڑّو! تو چے کنگا ئے؟

من ایسر ءِ ئے "آفیسر ءِ ئے" بت ءَ جوڑ کنگا اون - ا
ہما ایسرانت کہ صبہ ءَ مہالہ و تی موٹل ءَ سوار بیت و دگ
و سڑک ءَ راہ کپیت و منی ھراں تراس دنت - من چا
کہ ویدکہ من و تی ترندیں ھرءَ گوں زمزیل ءَ لبست کنیں گ
ایشرا من گوں زمزیلاں لبست کنیں کہ نہ!

« بزاں ویدکہ من و تی ھرے پادان زمزیل ماں کرت ک
تہ ایشرا چوں زمزیل پادا دات نہ کنیں»

« بچار ایشانی منطق و سیاست ءَ»

من گوشیں روچے کیت کہ اللہ ڈنہ ءِ لاپ ءَ گلّو ءِ ھڑگ ڈالیس
ءِ پادان دڑّو ءِ زمزیل شت - گلّو دڑّوئے ذی نوں شو

نہ بیت -

"تو شوم ءِ تو بدبخت ءِ -بچار ایشانی چوبین سیاست و منطقے"

زهگ هماز هگ انت بلے اگہ غریبیں لوگ ءَ ودی بیت تہ آ شوم

انت و اگہ زردار و سروگانی لوگ ءَ ودی بیت تہ آ چمّانی روہک

انت - کودکین زهگانی گوش ءَ ویدیکہ اے هبر کپیت تہ آ پکر جنت

راستے !

"اگہ من شوم ءِ بوتینوں تہ منا شرّیں ورگ و نیوگ رست" بلے آ بزّگ

اے گپ ءَ ہچبر نہ زانت کہ آ شوم نہ انت بلکن آئرا شوم گوشگ لوٹنہ

آ شوم انت !

بلے شر شرّیں گدو قالیناں پہ زردا ران جوڑ کنت

آ شوم انت !

بلے بر زرین ماڑ باں بندیت کہ اودا زردار نندنت ءُ گوات و رنت

بلے آ وت پہ و نا کلڈ کے نہ گندیت کہ زمستان ءِ زهرین روچان

بگوازینیت

شوم انت آ !

کہ وتی ووٹ ءَ دنت و الیشان ءَ سروگ و لیڈر گچین کنت

انوں آ لیڈر وت ماہ بوتگ و دری ملکاں آ سرا تین زند گوازینگا

بیت -

شوم انت آ !
کہ گون روچگی ئیں دپ ءِ زمینے سینگ ءَ دزّیت ءُ کار کنت
تبدولوار وارت و لنگار کنت ایشان ءَ روزی ءِ واجہ کنت
سرداری و نوابی ءِ پاگ ءَ بہ سرا بندائینیت ۔ وتی سروگ اش
لچین کنت و آیان چہ راجی حزمت و دیم ءِ اومیت ءَ
داریت بلے آوت اے صبر ءَ چہ پوہ ءُ سرپد نہ انت کہ من شوم
نہ اوں ۔ شوم ہما ینت کہ منا شوم گشنت ۔ اے شومی ءِ چٹ
"بندیک"، تنکدین آیانی گٹ ءَ لوپ بیت
"الم کہ نوں اے چٹ سدیت و اے لوپ پچ بیت"
پرچیکہ نوں گلو و دزّوئی ذی پوہ و سرپد انت ۔ آیانی زانت ءِ
جہہ جتہ ۔ سیاست و فریبی کارانی حقیقت ءَ زانت ۔ ہمیشا آ
ھرّگ چہ گوک ءَ در آھتگ و اللہ ڈنہ ءِ لاپ ءَ درگائنت
روچے کیت کہ مزن لاپانی وہد و پاس کسّنت و گل زمین آباد
بیت

مروچی اگہ گل زمین آبات انت تہ پہ مزن لاپانی ھاترا بلے
ھا باندات کہ اے گل زمین آبات بیت پہ لچتگ لاپانی ھاترا
مروچی بان و بادگیر اڈ بوگا ینت پہ مزن نامین سردار و سروگانی
ھاترا بلے باندات کہ اے گل زمین ءِ سرا بان و بادگیر اڈ

بنت تہ پہ نزور و بے وسین گلّو ءِ واستہ۔ مروچی ٔین زمین
آبات انت ۔مزن پاگین گرگانی واستہ بلے باندات کہ گمل زمین
آبات بیت ۔شومین دزّو ءِ لچتگس پہلونکانی پزّوری ءِ واستہ
روپے کیت کہ نوکین رژن ءِ تالان بیت پدا نہ گلّو بے بہر
بیت و نہ دزّو ءِ لاپ گون وشنگ ءَ لچیّت

کئے زبیت رژن وحیال ہیچبر مکن پکر وملال

درچک

درچک ءِ کرم وارتین بنڈ بزگر ءِ دیمات۔ کرم کہ
آئی مچگاں بورینگایت۔ بزگرءَ وتی مکلیں دست ءُ بازوانی
نیمگ ءَ چارت۔ گرمیں آسردے آئی دنتانی شماچہ در آختگ
آئی جوریں بشنمدگے جبت ءُ دیما درشت۔ آئی تہلیں بشنمدگ
ءَ چہ ناوسی ءُ محرومی ءِ بو آیگایت۔

صداں سالانی ناوشی ءُ محرومیانی ونش ءَ تیکیں بدبو
بزگرءَ پدا درچک ءَ را پہ نیم دلی چارت ءُ دیما درشت۔ بلے
نوں آئی گام سست کپان بوتنت۔ ساعتے ءَ چہ رند آئی پاد
گل زمین ءَ جہ بوتنت۔ آئی برلے درچک ءَ را ءُ برلے وتی
مکلیں دست ءُ بازوان ءَ چارت کہ کرم وارتین درچک ءِ
ڈولا ھشتک ءُ ھبران ءَ تنت۔

درچک آئی واہگانی بزین ساہگ چوں گیمراں ات
آشہ درچک ءِ بروثمران چہ ناومیت بواں ات۔ بلے آشہ
اے ھبرءَ سرپدنہ ات۔ کہ درچک ءِ مرگ آئی جندءِ ذات
ءُ وجود ءِ مرگ ئنت۔ درچک ہرچوں کہ بیروکرم وار بہ بیت۔ پدا
ہم ہمائی مکلیں دست ءُ بازوانی کڈ لگیں میراث انت۔ آئی ءَ

درچک ءَ را تاں شرّیں سایتے ءِ چارت ءُ پکر جت۔
منی مکلبس دستانی لڈ کتگین درچک پر چے کرمانی آماج بہ

بیت!

آ منی وتی گل زمین ءَ را آپ بدیان نہ چے بیت بلے آپ ءِ اچ

بما بیاران۔ آپ تہ ناشریں تبدولوار ءَ ھشک ترنئگ بلے

ھون ءُ ھیدر یچی!

ہاں! من وتی دل ءِ ھوناں چہ البشرا یک نوکیں زند ءِ دات

کناں۔ من وتی ھون ءُ ھیدر ریچہاں چہ اے کرم وارتین ءُ گیمرتگیں

درچک ءَ را پدا سرسبز ءُ شاداب کرتَ کناں۔ منی ھون ءُ

ھیدر ریچہاں چہ اے درچکے منتگیں بُنڈا پدا نوکیں چوک ءُ

شاہڑ در آحتَ کنت۔ چوک پہ شاہڑاں ءُ شاہڑ پہ پل ءُ ثمرے

نیمگا شت کننت۔ پدا۔

منی واہگانی درچک پل ءُ شوشنگ بیت۔ او پہ منی لاچارین

زندءَ نوکین دور ءِ ءُ نوبتے کاریت۔ آئی پدا وتی مکین دست ءُ

بازواں ءَ چارت ءُ

بشخنداں ءُ رواں بوت

واہگانی پڑس

"نازو! او نازو!"

"اون"

اناگاہیں توارءَ چہ آپچلرزت چمّ ءِ چست کرتنت تہ دیمادو
اوشتاتگ و بشخندگا ات۔ دوستین آئی کسانی ءِ ہمدلین ہمراہ
نون بالگ اِت۔ بروت ءِ نوک شنز تگنتنت۔ گون نازوءَ دو
ءِ اے جاور چارگ نہ بوت۔ گوں ادائےءَ وتی لیگاریں سریگ ءِ
چکت ءِ و دیم ءِ چیبردات۔ زمین ءِ کروندٹت و بے حیالی ءَ ہاک ءِ کڈ

ءِ جوڑ کرت

نازو! اے کڈّک ءَ تو پہ کئےءَ جوڑ کنگا ئے؟ دوستین ءَ جست

کرت!

کڈک جوڑ کنگءِ عادت آئرا شہ زات کسانی گو ننت۔ آہر وہدے
پہ ہپس ءِ چارینگا شہ لوگ ءَ ڈن مشتت تہ ہمنیں ہاک ءِ سرا
و ہاک ءِ کڈک ءِ جوڑ کرتنت۔ پدا دوستین ءَ آئی ٹائینتگیں کڈکا
تاریف کرتنت بلے برے برے حیش ہم بوتنت کہ نازوءَ پہ آئی
ہاترا کڈکے اڈ داتنت بلے دوستین ءَ آئی اڈ داتگیں کڈکے سرا
ملنڈ جتگت و دڑائینگت۔ پہ منی ہاترا ترا دگہ ہیچ شات

نہ بوت ۔ اے ہاک ءِ کڈک ءَ من تئی سرءَ جنان !

پدا دو ستین ءَ آئی ٹائینڈگین کڈک ءَ را لگت جتگ ات ۔ آئرا پہ زحرناکی چارتگت ءِ ۔ پدا نازو ءِ دپ ءَ را کئے دا شنتگت !

« ترا منی دست ءِ کڈک دوست نہ بیت تہ برو دڑو ءَ گون لیب بکن ۔ او بارین دگہ چے چے کشتگت »

دڑو بزگین دہقان پیرو ءِ بدرنگین جنک ات کہ شپ و روچ گون لیس و ماس ءِ ھوری ءَ وازدار ءِ ڈگاران کارا بیت ۔ مینگے مردمان ءَ آ باز نادوست ات ۔ آئی نادوستی ءِ سوب آئی بدرنگی ءَ ابید دگہ ہیچ نہ ات ۔ بلے مروچی آ ہردوئیں جنک بالگ اتنت ۔ دگنیا ءِ وت گرڑین دود ءُ ربید گانی آماچ ءِ تنت ۔ کس ءَ چہ ڈن سرے کشگ آیانی واستہ طوق و لعنت ءِ ات ۔ نازو ءِ کسانی ءِ سادگی ءَ را بالگی ءِ شرم ءَ چیر ترینتگت ۔ آئی چم خمار و دیم چو جاردہی ماہ ءَ روہک ات ۔ دراجین ملگور مان کوپگ ءَ ایر ءِ تنت و مُلونک ءَ را چو سیاہ مار ءَ ڈنگ جنان اِتنت ۔ دڑوئے ٹکین مود چو آئی واہگان پرسی ءِ تنت !

دوستین ءَ تان شتڑین ساعتے ءَ آئرا چارت ءُ وڑائینتے! تو اے چیئے ءِ جوڑ کنگا ئے ؟

« کڈک ءِ » منی و تئی مہر ءِ منزل ! بگش اے چون انت ؟

باز جوان ئنت تان بگشئے جوان ئنت ! دوستین ءَ آئی لیگارین سریگ ءَ را چکّت ءُ دژائنت ۔ پدا دوئیں شہ وگنیاءِ پا بندیان بے حیال مہر ءِ تاکاں لیٹیناں و روان بوتنت

دوستین !

اے دگنیاءِ مردم چونین ظالم انت ۔ تو بلند الیشان ءَ کہ پاکین دل ءِ واہگ و مہران چوں لگتمال کننت ۔ مہر و دوستی ءَ چون پہ بدی چارنت ۔ ہان دوستین ۔ ایشانی نزّیک مہرءِ جرم ءِ ۔آئی مکو سکے خامشی ءَ رند پدا دژائنت

"من ترا چے بکشان "

بگش ! تو چئے گوشگ لوٹے ءِ تو دپ ءَ پر چے پلگا ئے ءِ دوبستین ءَ ائرا یکین تسلاہی دات و دژائنت !

منا ہلونک ءِ گپ و صبر ہیچ نتور بنت بلے تو بچار کہ ماس ءَ ہم ناشرپ ملونکے پر گپتگ ۔ ملونکے گوشگ تہ وتی جاگہا ئنت آمنی بدو صبرءِ گوشگا چک و پد نہ بیت ۔ ہروہدا منا بد و صبر کنت کہ !

نازو ! تو نون کسابین زھگ ءِ نہے ۔ تو نون بالگے ۔ تئی گروگ منا نون ہیچ وش نہ بیت ۔ اگہ من ترا چہ گس ءَ ڈن سر کنشگا دیت نہ تئی حیبر نہ بیت ۔ من ملونک ءِ دیما وتارا شنگانی نہ کنان !

" شنگانی ۔ شنگانی ۔ شنگانی ۔ "

من گوشین!

ماس شما و تارا تنکدین وت ساچین دود ءُ ربیدگانی ژمبولین آس ءَ آماچ کننت! انچش بگوشتین نان! آئی پدا دوستین ءَ نیمگا چارت کہ بگوشیت ء تو راست گشئے۔ تو وتی وجود ءَ شہ سر پد ءِ!"

بلے نہ دوستین ءَ چیش گوشت کرت و نہ نازو ءَ چیشیں ہمت بوت کہ چیش بگوشیت۔ آئی چیش دڑائینت نہ کرت۔ ہر چیکہ آ بے وس ات۔ وتی ضمیر ءِ وت بانک نہ ات۔ پمیشا آئی دیم ءِ تب گردان بوت و چم ءِ چہ ارس ءَ گلگل بوتنت۔

ارس!

ارس شکست ءِ نشانی ینت د شکست زند و وجود ءِ مرگ ئنت چے تو نامرادین ارسانی دستاں شہ شکست وار بوگ لوٹے؟ بلے د دوستین ءَ ہم چیش دڑائینت نہ کرت۔ پمیشا آئرا پہ دگہ پیمے ءَ تسلائی ءِ دات و دڑائینتے!

نازو! تو وتارا چہ ماس ءِ حبراں بے حبر مہ کن۔ ماس ہیچبر ظالم نہ بنت۔ اگہ زھگ چہ ماس ءَ آئی دل ءَ بلوٹیت تہ ماس شہ آئی دبگ ءَ ہم چک و پدنہ بیت۔ نازو تو کمو کے عقل و ھوش بکن کہ " ماس مہر و دوستی ءِ وشیاں شہ ترا چون زہر

کنگ لوٹیت ۔ دگہ بنا ءِ حبران گوش مدار اے تہ مہر ءِ ازلی ہیں دژمن انت د دژمن، مہر ءِ دژمن د شدلی و آسراتی، مہر و دوستی ءِ حاوراں چون سنگ لتّت تو ایشانی نرونڈگ و پیگورانی بے اثرین کپاں شہ مہ ترس کہ ترس مرگ ءِ دومی نام انت ۔ آخر ما وناراترس و بیم ءِ ژمبولیں آس ءِ بر چے آماچ بکنان ۔ دوستین ءِ حبراں شہ نازو ءِ حیسکگ بند بوت ۔ شہ گل ءَ سر ءِ مان دوستین ءِ سینگ ءَ ایر کرت ۔ دوستین ءَ نازو ءِ نازرکین دستان ءَ پر چٹ ۔ نازو ءَ بشتمدگے جت و دڑا ئنت ۔

دوستین! منا آ.........

آ کئے ؟ دوستین ءَ جست کرت

افضل!

آمروچان مے گس ءَ باز روت وکیت ۔ منا آئی رہ ءُ آ ہیچ دوست نہ بیت ۔ منا آئی حصلت ہیچ دوست نہ بیت ۔ آچو ناد لیپتگ ءَ منا چاریت ۔ بلے چون کنین کہ من بے سون اگہ من ءَ وس ءِ ببوتیں تہ من آئرا جوابیں سبقے دا انت بلے چے بکنین کہ منی دست گما ھی ہیچ ڈولا نہ رسیت ۔

اگہ تو بے وس ءِ ئے تہ افضل ءَ شہ پر چے لپر زے ؟ چے بے وسی ءِ انجام گلامی ءِ سا نکل نہ بیت ؟ اگہ تو بے وس ءِ گڈا بائد

انت کہ ترا افضل بچاریت۔
"گلام۔ گلام۔ گلام۔"
اے باز کہنین سبقے۔ من ایشرا شہ قرناں واناں و آیاں ئُن۔ من
نون نوکین سبق ءِ ئے رچپار ئُن!
"نوکین سبق با"، گدا "واجہ ءِ جیگ و غریبے دست"
ہما محکمیں دست کہ وتارا شہ غلامی ءَ سا نکلاں آزات لیکھنت۔
بلے اگہ من و تو ہم وتارا شہ واجہ ءِ چا نیٹاں آزات کرت نہ آئی چلیم ءَ
کئے آس بر بکنت۔ دوستین ءَ بارین پر چے چیش دراُنت۔
اگہ منی دست برستین تہ من افضل ءِ موداں ءَ تاک تاک کرتت۔
نازو ءَ گوں سادگی ءَ دراُنت
اگہ من بچارین ءَ دوستین ءَ پرست
تو پرچے بہ چارے!
اگہ تو شہ واجہ ءِ کمان داراں ترسے تہ دگہ ھبر ءِ۔ بلے منی دل گشیت
کہ منی دیما شہ تو ساعتے ءَ دور بہ تکینے۔ کمو کے خامشی ءَ رند
نازو ءَ پدا دراُنت
بگش دوستین!
چو بہ چیرو کائی من و تو نندین ملاّن۔ اگہ مہلو تکے چم پما
کپتنت نہ مے ملّگے سبھیں و سبلہ آسر بہنت۔ آخر تو منی——

سانگ پرچے نہ لوٹے! اخِتش نان!

ہاں دوستین! اگہ تو ہمّت نہ کرت تہ۔۔۔ ۔۔۔ نازوءِ چدو
دیم ہیچ گشّت نہ کرت۔

نازو تو مرچی چونیں دلپدربن ترانے ءَ سئے۔ کجام ماس ءِ
زھگ مناشہ نازوءَ جتا کنت۔ کئے راہبت ئُنت کہ تئی نام
ءَ منی زندءَ بہ گیپت۔ من اے سردارءِ زھگ ءِ چوں کلین
کہ منی زندءَ اے گلاب ءِ پلءَ بہ سندیت۔ تو ملور مبو۔ من
نون آگہ ئُن۔ من مرچی شہ فرنانی واب ءَ سما کرتگ۔ مرچی
من ظالم ءَ را بچہ آرتگ۔ اگہ آئرا وتی ظلمانی سرا ناز ئُنت تہ منا
وتی محکمین باسکانی سرا سوک ئُنت۔ نازو دوستین ئے
لپ وھبرانی معنی و مطلب ءَ شہ سرپدات پمیشا آئی ءَ
دڑائنت

"نا دوستین نا"

من ترا چیشیں کارءِ ئے موکل ءَ ندیاں کہ آترا نقص وار بہ
کنت۔ پہ منی ہا ترا گوں اے ظالم ءَ سرموددبو۔ اے ظالم کسےءَ
را پہ انسان نہ لیکھیت۔

"اف منی خدا" نازوءِ دل ءَ چہ گرین آسرد ءِ چست بوت۔
تو ہنہ دلیست کہ ہیبسری ئُس سال ءَ گل داد ءَ چون تل اش دات

تئی حیال ءَ گل داد بیگناہ نہ یت ءِ من ترا چشین کار ءُ ئے موکل ندیان کہ...........

« اگہ تئی دژمنان ءَ چیز ءُ بوت نہ من زندگ بنان »

وہدو پاس گوازان بوتنت تہارین شپ وجلین روچ ءُ گرانیں ساعت کٹّان بوتنت۔ شپ ءُ نیم پاس ءُ گوستگت۔ چاردہی ماہ ءُ روژنائی مان گل زمینے سرا تالان بوتگات وابیں دل شہر ماہ ءُ روژنائی ءَ آگاہ بوتنت۔ دوستین گون سنگتان بند ءُ سرا نشت ات و وش گپی ءَ بیت کہ اناگاہ ءُ شہر میتگ ءَ کوکار و پو ہاڑ ءُ رست افضل ءُ گٹ ءُ توار شہر درستاں برزترات

اڑے بختیار! گوشان بدار۔ اے چونیں کوکارے؟

منی حیال ءَ مرچی پدا غریبے جنازہ چست بوگا ئنت یا کہ گل دادی نروریں برات ءُ ئے عزت لیلام بوگا ئنت۔ آخر مہلونک پرچے چو بے ہمت ئنت؟۔

« پراس لٹ ورنت و اے اوشتنت و چارنت » آخر ایشانی غیرت کدیں جہ جنت۔

« بوشت! »

گون دوستین اے ظاھرین ظلم سگّگ نہ بوت۔ آئی گون نرندی

ءَ گون افضل ءَ توار برجت
اے بزّگ ءَ تئی چے زوال کرتگ نزا البتی سرءَ دست چست
کنگ ءَ پہ شرم بیتگیں اے پیریں دہقان تئی لیس ءِ برابر انت
اگہ اے غریب اِنت تہ چے بوت۔ غریب ہم دل ءِ داریت عزت
ءِ داریت اگہ شما بزانتیں تہ اے شمے مہربان اِنت اگہ اے بزگری
مہ کنت تہ شمے پاگ ءِ بُل ممانیت اگہ اے شہ کار ءَ وتی دستان
بہ کشّنت تہ شما پہ گڑن مِرث۔ آخر اے بزّگے گناہ چے ات کہ
چوبے مالکیں اولاک ءِ ڈولا لٹ ءِ دیگائے ؟
"گناہ!"
البتی اے گناہ چے کم انت کہ منی دپ ءَ لچّیت!
دوستیں او شتوکیں مردمان چاریت و مردم دوستیں ءَ۔ دوستیں پکرجت
اے چونیں غریب انت کہ ہر دوچ پہ واجہ ءِ نام و توار ءِ رکھینگ
ءَ تزا لٹ و رنت۔ شہ تزودیں براسانی بیرگیری ءَ تچنت۔
اے چونیں غریب انت کہ ایشانی دیما غریب لٹ و رنت و اے
بروتان تاب دینت ءُ رہادگ بنت۔
لبس اددا ازالبول ءِ ئے گٹ ءِ توار ات!
دڑو ءِ گٹ ءِ توار!
کہ نون نام ءِ درناز ات۔ درناز۔ مولو ءِ زال۔ مولو ءِ مہر و واہگ

کہ پہ دگرانی چمّان انگت بدرنگے ات بلے مولو ءِ نزّیک ءَ آئی
شہ مشررنگ تریں زال نیست ات ۔ مولو ءِ دوسیتں جنیادم مروچی
ہم گماہی ہم تو یکّ و ہمکارات ۔ آئی زحمت کشیانی تہا ہچ ڈولیں
فنی ءِ بہ یتگلگت ۔ آ مولو ءَ گون اپچش دست مان دست کار ءَ ات
اپچش کہ کسانی ءَ گون پس و ماس ءَ ھور ءِ کار ءَ کرتنت
ہماہیرو ءِ ھوری !
کہ ھون و جون ءِ برابرات و پہ دل پہکی واجہ ءِ کاراں گلائش
ات ڈگارانی آپ بندی و پانگی آئی کارات انار و انگورانی باگ
و مچلاگانی ھیالداری آئی زند ءِ عقدہ ات بلے مروچی ھماہیرو پہ
دانگے انار ءَ محتاجی ات ۔ محتاجی ءَ لبسوچ و بلہ دے آ مروچی
آئی لمڈو ءِ دست ءَ چہ لٹ و رگابت ۔ بلے درناز وت ساچین
میرانی بیم ءَ شہ آزات ات ۔ گون دلے سوک ءَ کو کار ءَ ات

"افضل"

ہرچوں کہ دل لوٹیت ظلم بکن ۔ منی پیریں پیسّے بے عزتی ءَ بکن
تہمت بکن ۔ بد و حسبر بگنش بلے ما تئیٔ بدّرین ظلمانی دیما سر ءَ
جہل نہ کنان ۔ و تی زند ءِ کماہی ءَ " زمین ءِ کوھگ ءَ " تئی سیرد ا
نہ کنان ۔ من شہ تئیٔ بدّرین ظلمان نہ ترسین ۔ من ترا پیش
داشتگت بلے اپسوز کہ یک و تنہا اون

من گوشین!
مروچی مہلونک ءَ ونی اگہ حیثیت بزانتین نہ ترا ہیچبر چشین زھرگے نہ بوت
دوستین شہ زال ءِ ہمت ءَ باز متاثرات۔ آ ونی دل ءَ اسے مزن جگرین زال ءِ ثنا و توصیف ءَ ات کہ شہما نے ءَ نوار کرت درناز ءِ سیاھین دیم شنزتزات۔ دوستین ءَ بے وسین زالے بے عزتی سگت نہ کرت افضل ءِ زنچک ءَ را گپت و دڑائینتے
افضل!
ظلم ءِ حدّے۔ چات ءَ تان حدّ ءَ جنت۔ آخر شما تنکدین غریبانی ھوتان زیچت۔ شمے بدّرین ظلم بے حساب انت بلے نون چش نہ بیت ظلمانی حساب نون اج شما الّمی گرگ بیت۔ شما درناز ءَ بے براس لیکھت بلے گوشان نچ کن۔ منی صبر ءَ پہ جوانی گوش بدار۔ نوں درناز بے براس نہ انت
دوستین ءِ محکمین، بازوانی روزا افضل ءَ پہ معافی ءَ مجبور کرت۔ دوستین شہ گل ءَ بال ات و درناز ولیس آئی منّت وار ءِ تنت۔ افضل گون دتی ہا ہ گپتین غنڈ ہاں روگا ات بلے دوستین! تو پہ اسے سیاہ دیم ءِ ہا ترا منی بے عزتی کرتگ باد کین۔ ایشی ءِ سزا ترا زوت رسیت!

بہار ءِ موسم ات کہ وہ ودمن آبات ءِ تنت گل زمین چو
بانورءَ سنبہتگ ات - بزومیش گل گون بےپرواھی ءَ چرگا
ءَ تنت - دوستین ءِ تازی اسپ و پما پٹ تچان ات ودوستین
پتر نکے زردین پلّان سندان ات - پہ وتی نازو ءِ ھاترا ھار ءِ کمائینان
ات - آئی واہگ ات کہ بیگاہ ءَ وتی نازو ءَ گون صے ھارءَ دراہی
بدنت - آ پہ وتی پل ءِ ھاترا ھار کمائینان و روان ات کہ شہ دیما
دو نقاب پوش و دی بوننت - تو پکاں توار کرت - دوستین ءِ
جون زمین ءَ ایربوت - آئی ھونان شہ گل زمینے رنگ بدل بوت
شہ میتگ ءَ پدا جنازہ ءِ چیست بوت - گل داد ءِ قبر ءِ پادوم ءَ
دگہ طلائین پچ ءِ واپینگ بوت -

" دوستین ءِ قبر ءِ سرءَ ہما پتر نکی پل ءِ ننت
کہ آئی ءَ پہ وتی نازو ءِ ھاترا کمائینتگ ءِ تنت "

اوشتانگین آپ

میتگ ءِ کرتءَ گدّیرءِ ات اوشتوکین آپ ءِ جہلیں گدّبرءِ کہ شہ بازین چل و لیگارءَ سیاہ نرءِ تگت لرد و لیبزگان آٹرابے براہ کرتت بلے اے لیبزگین آپ مہلونک ءَ را پدا ہم شہ وتی دیدوکان دوست ترات۔ اے لیبزگین اوشتانک ءَ را آیان وتی شاہیگانیں دگنیا لیکھنگت۔ آٹرا وتی ہروواہگانی منزل لیکھتگ ات

" تبدولوارءِ سکّیان شہ رکھینگے منتگین منزل"

ماہرروچ اودا ھوژنا کرت وہدو پاس گوازان و ماچو آپی بڈوک ءَ بڈوران ءِ تان بلے

" آپی بڈوک و ھشیکین کلنپوک کجا بڈّیت"

بڈّگ پہ گدّیرءِ پدریچان ات و ما اودا ہرروچ بڈّان ءِ تان۔ اماّرا کستے ءَ پہ اودے اوژنایا بند نہ کرت۔ اماّرا کستے ءَ ہم نہ گوشت کہ براس اوژنا مکن ات کہ ادے ھوژناگری شمے حاجت ءَ شہ ڈن انت۔ چے شما آپی یڈوکے؟ شما آپی بڈوک نہ ات بلکن نیزگار و بزّگین انسان ءِ انسان پہ

لیزگین آپ ہ ھوژناپایپیم نہ بیت واگہ شما بلوسئے نہ پدرا
ہم ھوژناگر نہ بت ادسے تامی ئین، ھوژناگران نشہ کٹ برت
نہ کنت آ نشمارا پہ ھوژناپا بیلنت من ہم نازانتین ھوژناگرے
ءِ تن ضمیرءَ منا بازبران ہکل کرت کہ

"مکن ھوژناکہ تئی ڈولین لکھان نازانت لیزگیں
آپ ءِ آمارءَ بوتگنت"

بلے منی دلءَ گدی مَنّت کہ ایندگہ ھوژناگر بہ بنت۔ مہلو نکے کرّا
نامدار بہ بنت و من نشہ نام آوری ءِ کٹ و سیت ءَ زہیر بہ بین
بلے پچے من ھوژنا حیل کرت

زندءِ مزنین بہرءِ سئے گوازینگا نشہ رند من ہما لیزگین
گدّیرءِ کرّا میتگے زھگان گون دوچار کپتون کہ اودا
انگت اوژناپا ءِ نت۔ من شُتنز کپتین آپءَ را پہ نادل
کشّی چارت من ا کجنش مارت کہ ساعتےءَ پیش ادا
ماسءِ طلائین بچءِ بڈءِ تنگ۔ جہلیں آپے تہا من بڈءِ
وارت و پہ کورکائی دست موش کرتن بلے اگہ!

"مے بڈّنگین ھستی لرد و لیزگین آپےءِ تہا وری بہو
تین نہ جیبڑہ پچےگت"

پدا من واہگ و جیبڑہانی لردین آپءَ را بیلا نکے دات

گون شرّین تیلا تکے ءِ منی گارین و جود ءِ چم تچ کرتنت
من انچش مارت کہ ساعتے ءِ پیشّی من ہبے لردین آپ
آماچ بوتگون۔ سرمان زمین ءِ کل ات و مہلونک پہ منی
شوہاز ءِ بلڈوران و دست موش ءِ اتنت شہ میتنگ ءِ کوکار
ءِ رست ات زالبول گرتہوان و ایان اِتنت گدّبر ءِ آپ
شہ مستی ءِ لبش لبش وران ات و مہلونک دژّا ئینہ گایت
چونین!
مانہ گوشت کہ اے لردین آپ پہ زھگان ملکموت ءِ بیت
اگہ شہ وہدءَ ساری ماوتی سرءِ ھنان بہ گپتین تہ مرچی مے
سرا اے گرانین ساعت نہ بتک بلے بے باوری ءِ راحتّ
انت۔ ہرکس گوشیت کہ ادا ھون وارین بلاھان جاگہ
کرتہ۔ بلے کے گوش براریت پیرین مرد ءِ لٹ ءِ توار
ات۔

من تسمار گو ءِ تن چم مچ و دل بے واک ات لردین آپ شہ
دپ ءِ پونترا درآیان ءِ تنت۔ مہلونک ءِ منا چپ و چاگرد ءِ
کرتنت و آگون یک دومی ءِ تران ءِ اتنت من چننگ ءِ جت
وہدیکہ ساہ مان منی بدن ءِ کپت تہ من دیست کہ ماس سردن
ءِ نشتگ و پوہار ڑا ئتنت

امجد!
منی زندءِ مڑّی! نز اکئیں بد دعایان گپت آئی دیم پہ تکا لسری گر دینت
دُ دڑائنت!

امجدءِ پس!
منی پچ بربت نہ تئی دل سرد بیت من گو شین!
تئی اے جُنزءِ بے منی لال ءِ تئی دلے کجا درمان بنت آخر تو ملّا
ءِ پرچے نیار سے؟
ملّا تسبیح شلکّینان دیم پہ دینوءِ لوگ ءِ روگا ات مہلونک او
انگت او شتوک ءِ تنت۔ ملّاءِ رسگا گون مہلونک پدا گوش مان
گوش بوتنت.
"ھتک! بگند؟"
اے ھما ملّا انت کہ محمد دین پہ د تی جنکے چٹ وتنائیت ءِ آرتگ
ات۔ زالبول ءِ ئے گٹ ءِ توارات
جن بگوشیت کہ منی سرمان آزمان ءَ ئنت شہ اے ملّاءِ زور
نہ بیت۔ یک دگہ زالبول ءِ ئے زنڈین گٹ ءِ توارات
ملّا تسبیح شلکّینان دینوءِ لوگ ءِ برت پدا آئرا یک لرا
کشّیت ءُ دڑائیتے
تئی زھگ ءِ جنّی چونکی لگّت داتہ تووت زانےکہ جنّ ءِ دم

و دوت چون گران بنت پدا هم وتی کونستءِ کنین ابید شهٔ
نگرانءَ دگه هچ نه بوتگن بس کمو کے زعفران و دو پلے گرزیت
دبنوءِ دست په کبتوءَ شت تنت پداوتی لیبرگین ٹیواءَ بارا ملاءِ دیما
تالان کرت ملاءِ لنٹ سرءَ تنت

بزور! ایشرا پاسکاءِ به بند... اِی بدرکیے... هن دات و
دینوءِ نیمگا ٹال کرت!

شه ملاءِ گرهن دا انگلیں... بکا من دراه... ؟ نه! من
زبانءَ تکا نسر بوتون بلے ما... ملاءِ رک و
تائیت مان منی پاسکا پاسکءَ بستگ انت۔

دهو پاس گوازان بوتنت زندءِ روچ هرچندکه وڈتءَ
تنت - دگنیائے باروا منی زانت وڈان بوت - من شه وتی چاگر
ءِ آئی اڑان شه سرپد بوان بوتون - پیس و ماسءِ کمک و دست
گیریءِ مقصدءَ شه پوهءُ سرپد بوتون - ماسءِ واهگ ات
که مٹرہدارین بابوءِ بیان پیسءِ واهش ات که نامدارین مصطفیٰ
ءِ بیان - پدا من شه اے هبرءَ سرپدءِ تُن که ماس گرانین
شپے بیداریءَ زندمنی پیشانیءَ پرچے چکیت پدا آ ساعت هم
آحت که ماس په نچکے آروسءَ بیقرار لوتنت
"نوری اگه منی زهگءِ دشتار به بیت ته چون وش انت؟

ماس دتی کونیسن دزگوارۓ گوں تران ۓ یت ۔ آ یۓ نی توار
پرشتگین کہ لیس ۓ دوتین کنان گون ڈیک وران ۓ تنت منی
گوش سک سبک ۓ تنت آ آروس ۓ بارو اگپ ۓ اِننت
آروس! کئی آروس ۓ منی دل ۓ شہ سردین آسرد ۓ چست
بوت
آروس! بنیادم ۓ مرادانی وشین روچ
آروس! نوکیں زند ۓ مستاگ
آروس! وجود ۓ منا ئیگلے گراتیں ساعت
آروس ۓ واہگ کئے رانہ بیت ۔ اے منی جند ۓ واہگ ات
بلے من شہ اے گپ ۓ سرپد ۓ تن کہ
غریب ۓ آروس!
غریب سنتر لائق بہ بیت آ زردار و پاگ واجہانی دل ۓ نہ پترت
و من پہ جوانی سرپد ۓ تن کہ
من واجہ ۓ بڈی ۓ زھگ اون!
بڈی ۓ زھگ ردان بوت آ ہرچون کہ مزن بوان بوت بڈی
ۓ طمع ہمنچو ودان بوتنت
من ھرو پس چارینتہ پچے منی طلائین نچے زند ہم پہ
ھرو پیسے چارئینگا بگوازیت نہ! چش نون نہ بیت ۔

واجہ ءِ ہمڈوئیں زہگ ہماوہدا ان شہ لوگ ءَ ڈن دراحت پس
ءِ چمّ ءِ پماہی کپت تنت تہ ھیران و ھجکہ بوت آئی برے منا وبرے
واجہ ءِ ہمڈوءَ را چارت ءِ - چم ءِ شہ ارس ءَ گلگل بوتنت پدا
چم ءِ پرشتنگین کرگین ءَ سک بوتنت
دو تان شہ ذرد ترتگین گریبی کرگین ءَ تہ آئی لبس ءَ پہ
منزن جنجالی اڈ داتگت - پدا دل ءَ ئے شہ گرمین آسر دہ چست
بوت و لنٹ ءِ سُر ءِ تنت!
من وتی زھگ ءَ پرچے مہ وانینین - منی زھگ آخر شہ
کئے تا بود ترانت - آیانی چے شہ منی زہگ ءَ شرتر انت شکل
و صورت، ھون و گوشت، چم و پونز، عقل وھوش - آخر آیانی
چے شہ منی طلائین پچ ءَ شرتر انت؟ آگون وت سوال ءَ ات
" ما شتڑجی!"
اے منی زھگ انت - من وتی زھگ ءَ تئی بزین با سکانی
باھوٹ کنین ابیشرا وتی زھگ پہ لیکہ و یوانین - اگہ ترا چیز
ءِ گرزبہ بیت تہ دپ ءَ ہیچبر مہ پَل - من پہ تئی ھزمت ءَ
ہر وہدا او شتاتگون - استاد ءَ سر سُر بیت من آیان ءَ
چارگاءِ تن یک نیمگے ءَ لبس و دومی نیمگا استاد ات و آہر
دوئین منی سر ءِ سوگندا ورگاءِ تنت -

امجد!

"اماراتیٔ سرءِ سوگندانت کہ جبروجورءِ مستین گوات ءَ پہ تیٔ نیمگا آیگ ءَ بنلان۔ اما جبروجورءِ پنجگان پہ تیٔ نیمگا دراجی ءَ بنلان!"

پدا من شہ استادءِ لائقین شاگردانءِ تُن۔ آئی لوگ ءِ مردمان گون حوروتورءِ تُن۔ استاد ابندگہ مردمان شہ گہتر و نامدارتر ات و من حما نامی ئین مردے محفلاں لنشت و پاد آحتون۔ منا شہ استادءِ مجلس ءَ مزنین کٹءِ رستگت!

"زانتے کٹ!"

من آئی مجلسان شہ اے حبر فہمت ات کہ!

"کُنزکہ براکاربیت لٹءَ سرا وارت"

اے باز زیرکین زھگ ءِ! آئی سنگتاں شہ یکّے ءَ دزّا ئُنت پرچے ہ بیت۔ آخر کئی شاگرد انت۔ من کہ البشرا و نی زھگ لیکاقتگ نہ چون زیرک نہ بیت۔ استاد گون سنگتان زران ءَ ات د سنگتاں شہ یکّے منا دبڑی دیگا ات کہ استاد ے دگہ سنگتے ءَ دزّا ئُنت

"حسنلوک ءَ کئے حوزنا حیل دنت"

اے منی وا سنہ نوکین سبقے ات من حسنلوکان ءِ سنگانی

نلے سر پگا پہ بازبران دیننگت من پکرجبت کہ استاد ءِ
سنگتان پہ چے گرزے ءَ منا هسنلو تکے لیکھت
پچے من هسنلونک ءِ ٹن - ما حینانی لیزگین ذات ءِ کہ
ہرو ہدا سنگانی تلا سرپیت و ہاک بیثیت . هسلونک تہ
ہاک لیبیت پچے من ہم ہاک بہ لیبین نہ چیش نہ بیت کہ
" من ہاک بہ لیبین و ایندگہ عیش و مشرتانی کپان
بنوشنت "

پدا من استاد ے نیمگا چارت کہ بگندین دیم ءِ تب ءِ چو
انت - استاد بشخذ گا ات

" منی سرءَ شہ مزنین بار ءِ هلاس بوت "
"دو دستانی قسم و سوگندانی گرانین بار کہ منا و ایتدگہ پدریچان
ءَ شہ قرنان ڈو یا رینگ بو تہ - "
مروچی اوّلی رندات کہ من استاد ے دیما چم دزگڈ بیت
" من حسلونکے نہ اول - ماہی ءِ اون "

ماہی ءِ !
کہ اگہ یک رند ءِ ھوژنا بزانت تہ تئی گذیر ءِ آماچ نہ بیت
تئی گذیر ءِ لیزگین آپے مت وارتہ بیت
استاد ءِ منا پہ زھرناکی چارِت - پہ حیکہ من آئی سنگت ءِ

بدین واہگان ءَ ترندین تیلانکے داتگت ۔ آیانی وت واجہی
ءِ براہدارین ماڑیان ءَ پروشتگت و نارا شہ گرانین واب ءَ
جہہ سرنتیگت ۔ پدا من ہما براہدارین بوپ و گالیان ءَ چارت
کہ استاد ءِ لوگ ءَ نالان ءِ تنت و آ اودا زان پہ زان
نشت ءَ تنت ۔ منا استاد ءِ لوگ شہ آپ ءَ پُر کندگا آحت
لیزگین آپ تہ آیانی گردن ءَ سرات ۔ منی حیال پدا پہ
اوشتانکین آپ ءَ شت کہ شہ قرناں لرد و لیزگ ات
بلے نوں چیش است ات کہ
مہلونک وتی الکس ءَ بگندیت

واب و حقیقت

اے دگنیاءِ برکس واب گندیت۔ کمّے تشنگین جاگہا واب گندیت و کسّے بترین واب ءَ۔ واب ہردوئین حالت ءَ زیبدار گندگا کاینت بلے اے ھبرءَ شہ باز مردم سرپدکہ واب ءَ را ہیچ حقیقت نیست۔ واب یک بے حقیقتین چیزے پیشا البشی ءِ گون حقیقت ءَ ہیچ ڈولین سنگتی نہ بیت۔ یک مردءِ واب گندیت کہ منی دژمن باز نزور ءُ نت۔ آئی دستان دژمن ءِ جیگ ءَ دور داتگ۔ وتی دژمن ءَ را چومستین لیڑہا چیر ءِ زونڈاں داتگے بلے برے برے جیش ہم بیت کہ شہ دژمن ءِ دست ءَ چو صرا لٹ وارت۔ آ تچگ لوٹیت بلے شت نہ کنت دژمن ءِ ترس ءَ چہ لگور بیت۔ دست و پاد ءِ کار ءَ یلہ دینت۔ اے نزہ وتی پنگین واب ءِ جیڑہ انت۔ پہ تندوکائی ہم ملو نک واب گندیت بلکن ہر کس وتی زندے باروا واب گندیت۔ انچش کہ من وابے دلیست

یک رو چے من واب ءِ دلیست بلے روگ روگے توک ءَ من واب ءَ دلیست کہ اولس ءِ مچی ءِ ات۔ منی او دے رسگا شہ ملو نک گل و شاد بو ننت کو کارءُ جاک ءِ نوار ءِ رست۔ من آنکل و دلیل جت کہ اے اولس شہ صداں سال منی راھچار انت

من گپ و تران ءَ گلتوں منی سرءَ پہل ءِ ھور گوار ءِ تنت۔ مہلونک منا کو پگانی سرا چیست داشت ات من آیانی کو یک ءَ سوار ءِ تن ءَ بہ ریل گاڑی ءَ ہر دگے جبت من گاڑی ءِ ہر دگان شہ پچلر زنون داب و حقیقت جنا جنا بوتنت۔ من اَکل جبت کہ منی سجیں پیدری "سووگی" گون حقیقت ءِ تیلانکلے ءَ حیرت حیرت بونہ!

یک روچے من دگہ واب ءِ دیست۔ من ملک ءِ نامی ہٹیں ھستمند و ازگار ءِ ئن۔ مہلونک ءَ منا چپ و چاگرد کرتنت۔ منی سر ماں آزمان ءَ ات۔ من کسیے ءَ را پہ انسان نہ لیکھگا اون۔ ہر مردم ءَ را من پہ کبر و گرونا کی چارین۔ من کموکے دیما در آختون ساہوکاران منا چپ و چاگرد کرت من ساہوکار و ازگاران ءَ گور و انباز کرت نوٹانی بنڈل آیانی دیما چگل داتنت بزور۔ اسے لکھ کلدار انت سالے ءَ رند ترا شہ یک و نیم لکھ گران۔ حرءَ سر گے جبت۔ حر ءِ سر گاشہ من "چلر زنون منی دست ءِ لبنتگ" شبیر شہ دست ءَ یلہ بوتنت۔ گوں ٹڈگار ءِ حاکاں سر و چیر بوتنت من دست پہ کیتو ءَ برت۔ او دا یک روپی ہم نیست ات کہ پہ دنی چکاں سبارگے بگران

یک روچے من دگہ وابے دیست کہ پیرین مرد ءِ منی دیما او شتاتگ۔ آئی منا نوار برجبت" ورنا ہر چے تو چو گمرا ھے" پہ

اے دو روچی دگنیاءَ پہرہ بند۔ اے دگنیامروچی است انت و بانْدات نمانیت " پیرمردءِ نصیحتان شہ من رنگ رزت۔ و تی گوستگین زندءَ شہ بیزار بوتون۔ منی زند و اہنگ بدل بوتنت من نمازی و پاکباز بوتوں جنت ءِ ماڑی و کلاتانی دروازگ منی واستہ تچ بوتنت۔ حورگون دزگواران منا توارءَ تنت کہ مردءِ نالگ و اغارگانی توارءَ شہ پچلر زتون۔ منی چم شہ واب ءَ تچ بوتنت۔ من دیست کہ ھما پیرمرد منی لگتانی چیرءَ تنت۔ آئی لٹان شہ ھشکی ءِ پتّرُتنت۔ من زانت کہ اے مرد گرژن ءِ باھوٹ ئنت۔

ماٹ

منی واہگانی سارتین ساہگ! منی گوانزگے چنڈینوک!

منی ماس!

تنگوئین بچانی جوانین ماس!

من نئی ھستی ءِ دروت ءَ گران - ترا زیارت کنان - تئی ھرُّواہگانی

منت ءَ گران ہما ناکامیاتین ھرو واہگانی! کہ آیانی گیرام چو جلّارءَ

" مدوجزر ءَ،، بش بش وران انت بلے ماس! منی واہگانی سارتین

منزل! بگند کہ دژمن تئی ذات ءِ وشبوئین پلّان چون روسینگا

ینت - من پہ اے حالت ءَ چون ایمن مہنڈران - تئی ناوشی ءِ جاوران

چون ہمہ ماران - تئی ناوشی و نیزگاری ءِ اے جاوران اگہ تنگوئین

ریچ بگندان تہ آ چون ایمن مانت - آ تئی نہلین زنو ءِ جاوران چون

سلت کنت بلے ماس!

من چے بکنان کہ من ہم چو تئی ڈولا کچلین زنو ءِ باھوٹ ئن - زنو

ین عذاب و دوزخ انت - آئی زمبولین آس ءَ شہ منی وجود پیلو شتہ

بلش ماس کہ منی اے پیلو شتگین ذات تئی واری و نیزگاری ءِ

کچلین جاوران چون دور کرت کنان۔

ماس! تو گشئے کہ زھگ بوراہ بوتگ بلے ماس! من ترا چون باور

بکنائینان کہ من بدراہ نہ ئن۔ ماس وہدیکہ من ترا دژمنانی ماندا شنگین
آس ءِ نوک ءَ سچگا لندین نہ دل پہ ترکگ ءَ کیت۔ بلے ماس چے بکنین
کہ من بے وس اون۔

تئی نازینک! ماس!

ہان تئی نازینک منا انگت یات انت۔ من وہدیکہ تئی نازینکانی یات
ءَ کپین نہ چم ھون شلنت

تو وش وایمنین زند ءِ لوٹت نان!

ہان ماس منا یات انت۔ من سرپدئن کہ تنگوئین بچانی ودی بوگا
ہر ماس ءِ ئے ہمے واھشں بیت۔ آ تنگوئیں بچانی مہرے ساہگ ءَ
نندگ لوٹنت۔ وش وایمنین زند ءِ گوازینگ لوٹنت و اے تئی ہ
واھشں ات بلے ماس! من چے بکنان کہ تئی پاکین واہگانی دیما
دژمن گون توپک و اسپران او شتاتلگنت۔ ماس من زانین کہ تئی لو
شہ طمع ءَ پہک انت۔ تو اے یکہ منا وتی کمک واوبیت زانتگ وما
ہر کسی ماس شہ وتی فرزندان ہمے اومیت ءَ داریت کہ آیان ءَ وش و
آسودگین زند ءِ بوہ ینت پہ ہمے ساعتانی ھا ترا ماس د گینا ءِ سیکبان
سگنت تو ہم پہ منی ھا ترا دگینا ءِ سکی سگت تنت۔ منا وانگ و زانگ
ءِ موہ ءِ دات تانکہ من و ترا ءِ بچہ آرت بکنین۔ من ہم تئی نیکین
واہگانی پت داشت ات۔ علم و حکمت ءِ درس گیپت انت تانکہ

تئی ہاترا وشیں زندءِ دربگیجان۔ من پہ ہمے واہگ ءَ شوہاز ءَ جبر و زوران ءَ ببینگ داتگت من شہ خواری ءَ چوکرّائی ءِ بلبل ءَ "ہما بلبل ءِ ڈولا کہ کرّائی ءَ سکّیان بے حیال کنگ لوٹیت و پہ بہار ءِ اومیت ءَ شہ کروءَ درکیت درچکانی نشاہڑان گوں دل ءَ لگانشیت و نالیت" تالتگت بلے کسی دیما من دست پہ پنڈگا تچک نہ کرت تئی واھنش ءِ سرگیت و نشتون۔ جہدوکوشستول کرت بلے پہ تئی و شیانی ہاترا منا ہیچ دست نہ کپت۔ من آیانی درءَ ہالی دست واتر بوتوں من زانین ماس!

کہ ترا ھورک و ھالی ہین دستاں گون واتر بوگ دوست نہ بیت و نو منا خطاوار لیکھے بلے ماس من ترا چے بگوشان۔ من لبس ہمے گشت کنین کہ منا ہیچ گناہ ءِ نیست ات لبس بزان کہ بےوس ءُتن من تئی حیالداری ءِ واہگ داشتگت بلےچون بہ کنین کہ رزدار و جاگیرانی سروکان منا تئی ڈولا پہ ھوشکیں لنغہان زندگ داشتگت۔ منی نیزگاری ءَ را بخت و تالہ "مقدّر" ءِ نام اش داتگت بلے من پہ جوانی سرپد ءُتن کہ مئے نیزگاری منی مقدر نہ ئنت بلکن اے دژمنانانی وت گرڈین دستور ءَ کہ پہ مے ہاترا اڈاِاش داتگ۔ من نیزگاری ءِ کہنیں کلات ءَ راپرو شگ لوٹت تانکہ تئی کچلیں زندءَ را نوکیں نوتبان گوں ہم کوپگ بکنایُنان " من تئی گاربن زندءَ راپدا روژنا کنگ لوٹت کہ آترا ظلم ءِ دیم

سپاہین سروگان لگتمال کرنہ،، ناانکہ تو کسی چمدار جنے بلے مروچی من
ناکامبیات و تو سوالی ءَ

اچ منا۔ اچ ازگارانی شپانکان۔ اچ طاقت ءِ سروگاں کہ
آیانی بد واہی ءَ سوب ءَ تئی نیمگ ذی دربدر گشتنہ و مرچی ہم در
بدرگرد بیت۔

ماس! من چو چراگ ءَ روژنا بوگ لوٹنٹ تانکہ تئی کورین چمانی
روژنی و پیری ءِ عصا بہ بین بلے ماس تو تہ سرپدے کہ منی وجود
ءِ درچک نبگوج بوتہ۔ منی روتگ گوج بوتگنت منا بدبختی ءَ
درھتگین پوشاکے گورا دیگ بوتہ۔ نیز گاری ءِ کفن پوشائینگ
بوتہ۔ منی زانت ءَ را حیرت مشکاں درشتہ و پشپلتگیں وجود
ءِ دیما ناشرین وژمنان ترس و بیم ءِ آھنی دیوال ءِ مک کرنہ۔

بلے منی روح!

منی روح زندگ ئنت و زندگ ماینت۔ منی روح ءَ را نفرتے
ژمبولین آس ءِ ماننت۔ اچشین نفرت ءِ ئے کہ اگہ شہ دریا ءِ
جہلانکیا سر بکشیت تہ دل شہ آئی وحشت ءَ بترکیت۔ من زانین و
ماس ترا نفرت دوست نہ بیت تو تپاکین زند ءِ لوٹے بلے من چے
بکناں کہ نفرت ءِ ژمبوئین آس اچ من گیش بوتہ۔ من زانین ماس
کہ تو نفرت ءِ سکیان نہ سگے پر چیکہ تو وشین ساعتانی راہچار

ڈتان زندگے رھچار بیٹے و من کا بٹن
ہان من واتر بین!
من واتر بین پر جیکہ منا نفرت ءَ اپچین طاقت ءِ داتگ کہ تئی صدان
سالے تازینکان دات نہ کرت ۔ و ہمے نفرت منا پہ تئی ینمگا آیگے
دلبڈی ءَ دنت بلے نوں من ھورک و ھالی ءُ واتر نہ بین بلکن تئی دستے
ٹلنگو کانی بیران گرین و کائین من انو ن آحتون بلے چے یکنین
کہ ھون وارین گرگان منی راہ ءِ سرگپنگ و منا آیگا
نیلنت من پہ مکہین ماس ءَ زھبر وارئین بلے چون کنین
کہ اے ظالم منا پہ آیگا نیلنت من وہدیکہ دیم پہ وتی مکہیں
ماس ءَ گامان نزرند کنین تہ اے ھون وارین گرگ جہ
سرّنت دیم پمّن ہردان و آیان بنت ۔ ماس من شہ آیانی ہر
دگان و حشی بوتگوں و
وحشی!
زندءِ حق لوٹیت زندگ بوگ لوٹیت تانکہ ترا شہ گژن
و نادراھی ءِ جاوران الّی آجو بہ کنت
من زندگ بوگ لوٹین تانکہ تئی براھدارین و ابانی معنی ءَ
آورت دات بکنین ۔ من زندگ بوگ لوٹین تانکہ تئی پیری
ءِ عصا بوت بکنین ۔ من زندگ بین من ہر حال ءَ زندگ

بین بزان کہ زندگین واتر بنت و من واتر بین زوت واتر بین
بلے شہ حون وارین گر گمان تئ ناوسی ہ بیراں گرین ؤ واتر
بین تئ دست ہ "ٹلنگو کانی" کہ چو تلار ہ دپ اش تچ
انت،، دپ ءَ بار دہین ءُ واتر بین من واتر بین بلے یک
و تنہا واترہ بین بلکن تئ وشیانی سارتین منزل ءَ گون
واتر بین

دودانی آماچ

جیئند کالج ءِ زانتکارین ورنائے ات ۔ آ دتی زانتکاری ءُ
وش گپی ءِ سوب ءَ سنگتانی دل ءَ شرّین جاگہ ءِ گپتگتی ۔ آ دتی
زانتکاری ءُ گہبودی کارانی سوب ءَ منتگیں سروکیں طالبے ات ۔ آ
شہ ازگارانی لٹ پل ، ظلم ءُ جبران سک بیزار ات ۔ شہ ریاکارین
زمانگ ءِ دود ءُ ربیدگان سوکی ءُ دلپروش ات ۔ ہمے جوانیں
واہگ ءُ طبیعت ءِ سوب ءَ رزینہ آئی مہر و محبت ءَ گرفتار ــ

زرینہ !

ازگارین پسّے ءِ ہمڈوئبن جنک ئے ات ۔ ماڑی ءُ گاڑیانی
توک ءَ رست ات ءُ منزل بوتت گرم ءُ جلیں وار ءِ سکّی ءِ
نہ دیستگت ۔ اے سبّہیں آرام ءُ آسودگی ءِ بوگا شہ رند ہم
آ شہ دتی چاگرد ءَ بیزاری ات ۔ زرداری دود ءُ ربیدگان
شہ دلپروش ءُ سوکی ات ۔ آئرا زرداری چاگرد ءَ کوتے ہم متاثر
نہ کرتگت ۔ آئی ءَ بازبرءَ دتی پس ءَ ا پہ پوریاگرانی ایرجنگ
ءَ دیستگت ۔ آئی پوریاگرانی ناوسی ءُ چاری ءِ جاور دتی گون
چمّان دیستگ ءِ تنت پس ءِ گردناکی ءَ پوریاگرانی لاچاری
ءَ آئرا یک نوکیں زند ءِ داتگت ۔ آئی ءَ بازبرءَ گون جیئند ءَ

پس ءِ پدرین ظلم ءُ پورریاگرانی تاوسی ءُ نااومیتی ءِ گپ جنگ

ات

جی یند!

من شہ پس ءِ کارپدان بیزاری اون ۔ بلے پس ءَ گون منی دست

ہیچ پیماہ رسیت ۔ پس ءِ کارپدءُ نگیلین بدواھی ءِ حاوران منا

بیزاری کرتگ ۔ اگہ تو ہم بوتینت ءِ تہ من دل ترگ بوتگ ءِ

تن ۔ منا اد ایک ساعتے ہم آرام نہ رسیت اگہ تو منی دست ءَ را

بہ گیتین نہ من زرءُ سہرانی ناروائین دگنیاءَ را دیری بلہ داتگ

آ زندے ءِ پچے پائدگ جیئند!

کہ اودا انسان ءَ را انسانے لیکھک ہم بیت!

ہاں زرینہ!

تو راست گشئے ۔ تئی گپان ءَ ہیچ مٹ نیست ۔ را ستے کہ

ھشینی مردم شہ انسانیت ءِ قدرءُ بالا دا نابلد انت ۔ راستے کہ

زر انسانیت ءِ دژمن انت ۔ زر انسان ءِ چمانی آپ ءَ بارت

جیئند ءَ سرسرنیت ءُ دراتنت!

منزین وہد ءِ سے بکجاہ گوازینگا شہ رند مرچی جیئند آ ٹرا یہ دیگ

ءُ لوگا روگ ءَ ات ۔ آدوئین ٹیکسی ءِ پشتی سیٹ ءَ نندوک دیم پہ

اسٹیشن ءَ روگا ءِ تنت ۔ بے نوابھے ءُ ءَ آیان ءَ ساھیل کرتنت

ناا ومیتی ءِ جاور آیانی دیم ءِ نب ءَ شہ پدّرات ۔ آیانی دل شہ جنائی عُمان ءِ سر رتچ ات ۔ زرینہ ءِ سرینگ ءِ لُمب شہ ارس ءَ تراَت پدا آئی جیئند ءَ را پہ گریہگی چمّانی ءَ موکل دات ءُ درّائت جیئند!

چو مبیت کہ منا بے حیال بکنے ؟ اگہ تو منا بے حیال کرت نہ من زندگ نبان ۔ بچار! جیئند!

کہ من جنکّی جاگہا چون تئی ہمراہ ٹن!

جیئند! من تئی امانت ئن ۔ دنی ساہ ءَ دیس یلے یدءِ ہدی ءُ دعا ہِ کنین ۔ زوت وانز بُبو کہ من تئی جنائی ءِ عُمان ٹالینت نہ کنین !

پدا جیئند ءَ زوت وانز بوگے قول کرتت ۔ دیم پہ وتی ماتین گل زمین ءَ رہادگ بونت ءُ زرینہ وتی چمّانی ارس پہک کرتنت ءُ دیم پہ وتی ناروائین دگنیا ءَ واتر بوت ۔

جیئند گاڑی ءَ سوار ، دل ءِ جبڑہاں جنگ کنان دیم پہ وتی زیلگ ءَ روگا ات ۔ زرینہ ءِ حیال ءَ آئرا بے تاسل کرتنت ۔ آ ہمے پکر ءُ حیالانی تہا ھوژنا با ات کہ گاڑی آئی مبتنگ ءِ اسٹیشن ءَ سر بوت ۔ پدا آ شادابین ڈگارانی نیلاں للّت دیان دیم پہ لوگ ءَ روگا ات ۔ سر ءِ جہل ءُ باد ءِ تیز تیز کپان ءِ تنت آئی دل ءَ

وڈ وڈین حیال آیگاءِ تنت۔ مینگ ءِ زند آئرا عجب گندگا آتک
ہما مینگ ءُ زیبگ!

کہ اودا جیئندءَ وتی کسانی گوازینتگ ات۔ آ مینگئے زندوڈ ءُ
اوسی زندءِ تہا ہیچ ڈولین بدلی ءِ نہ تیکلگنت نون آ شہ شاداین
ڈگاران ڈن در آتکگ ات۔ نون آئی دیما مزنین میدان ءُ ات
کہور ءِ برزین درچکانی تیام ءَ پیر ءِ گنبد وددی ات۔ اِسے گنبد
آئی واستہ نوکین چیزے نہ ات۔ اِسے نامیئیں پیر ءِ درگاہ ات
کہ کسانی ءَ شہ آئی دورجاہ ات۔ آ وہدا ہم آئی اسے درگاہ دیستہ
ات کہ ماس ءِ ہمراہی ءَ بیمارےئے آرتگ اِنت۔ آ ہر وہدا پہ پیر ءِ ہور
دگانی زورگا آہتکگ ات۔ پہ دعائے لوٹگ ءَ آ ختگ ات۔ پہ
حیرات ءِ گرگا آختگ ات بلے مرچی آئرا درگاہ ءِ وڈ ءُ ہیم نب
نہ دیگا بیت۔

"مجّی نہ ہما ڈولا سوردگانی سرا کپتگ ات۔ مردم نہ ہما ڈولا پہ
پیر ءِ مریدی ءَ ہدو ناک اَنت" آ پکرجنان ءُ دیمترا آیان بوت
قدم تان مجّی ءَ سر بوتنت نہ آئی چم پہ کسانسالین زھگے ءَ کپت انت
آئی دیما شہ ریم ءُ ھون دربڈّان ءِ تنت۔ جیئند ءَ سردین آسردے
کشّت ءُ گون وت سوال کرت!

چے اے کسانین زھگ ہم پہ ھوردگے زورگا آ حتگ حنچش کہ

من گون ماس ءِ همراہی ءَ آحتگ ءُتن ؟" آئرا مہلونک ءِ نازانتی
ءِ سرا رحم آیگا بیت ۔ آئرا اے نازانتی ءِ جاوراں باز تورینتگ ات
بلے ہیچ گُشت ءِ نہ کرت ۔ نکرجناں ءُ رواں بوت ۔

اِے خدا !

"اَے تئی نازانتیں غلام تنکدین گیدی رہیدگ ءُ توہمانی آماج بنت !"
اِے نازانتی ءِ وہدو باس کدی آسر بنت ۔ پیر ءُ مریدی ءِ تنزورین
دیوال کدی پروشیت ءُ گار بیت ۔ جہلونک تنکدین تنہہ ہوردگاں
شفا لوٹیت "آ ہمے پکر ءُ حیالانی جہلانکی ءَ ھوژتا کناں" گام جناں
ءُ رواں ات کہ زھگانی لوکار ءَ تنہہ پچلرزت !

" جیئنند ءِ مستناگی منی انت ! "

چم ءُ چست کرتنت تہ دیستی کہ دیما شررنگیں جنکے او شنناتگ
شررنگیں شاری ! آئی نام گیتیں دشتار ! کہ تچان ءُ ڈکت ءَ پترگا
ات ۔ آئی گندگا گون جیئنند ءِ ھون حشتک بوت ۔ چماں ءُ
شہ و حشت ءِ ئے اثر پدّر بوت ۔ دل ءَ شہ گرہیں آسرد ءُ
چست بوت ۔ آئی پکر ءُ حیال پدا ہر لوتنت ۔

" اِے چونیں دود ءُ دستور ءُ ؟ "

ما آخر تنکدین دود ءُ رہیدگانی گلام بیاں ۔ تنکدین بے وس ءُ مجبور
بیاں ۔ بچار کہ اِے جنک چون لاچار انت ۔ اِے شہ ون ءَ جون

چون نا سر پد اِنت ۔ دگرانی روہنگ کرتگیں آس ءِ توک ءَ چون
سُچگا ئنت ۔

اِسے برزگانی پونزءَ برز بہ کنت بلے من کسے ءِ واہدار نیاں من
وتی دل ءِ وت مستر آن ۔ آخر من اینشی ءَ گوں پرچے آروس بہ کناں
اِسے گون من تان کجا آ ھنک کنت ۔ اِسے منی تب ءَ چون دا شت
کنت ۔ دود ءُ ربیدگانی اِسے کبتری حقیقت ءِ وشّ دیّیں پہل ءَ
کجا بوہ کرت کنت ۔ آ ھمے پکر و ھیالان گوں سر و بیتال لوگ ءَ پترت
گوار ءُ براس ، دوست ءُ عازبز شہ گلا دارگی نہ اَنت ۔ وش آ حتی ھانی سواسان
ءَ جاگہ نیست اَنت ۔ گپ ءُ احوال دراج کشّان ءِ تنت ۔ روچ وتی
منزل ءِ نیمگ ءَ دور جنان ات ۔ پدا شپ ءَ وتی چاگرد ءَ را سیاہیں
چادر سے گورا داتگت ۔

شپ!

نیزگارانی تہارین شپ ، ازگارانی گل ءُ شادہانی شپ ، شپ اُبیر ءِ
شپ ، غریب ءِ شپ ۔

جیئند ءَ را ہمے گرانیں شپ ءَ چاگرد کرتت ۔ گورتیچ ءِ سارتیں گوات
کشّگ ءَ ات ۔ کلپیوک ءَ آس مان چُلّ ءَ روہنگ ات وجیئند
آس ءِ نزیک ءَ نشتگ ءُ جیڑگا ات

جیئند! اشکران دیمترءَ بہ کنزین! لیپس ءَ آئی بے نواری ءَ را

پروشنگ لوٹت!

"اون!"

جیئندتئ حیال کجا شُت؟ اچ تو من جُست ئے کرت؟ پیس ءَ
آ ئرا پدا لُوھینت ءُ گشت!

ابا! تو راست گُشئے۔ بائد انت کہ من نون آروس بہ کنان۔ من آروس
ءِ واستہ راضی اون بلے گوں شاری من آروس کرت نہ کنان
من شاری ءَ نہ کرزاں۔ تو من ءَ پرچے اِے زمبولین آس ءِ آماچ
کنگ لوٹے؟ اگہ ترا منی سانگ ءُ سور گون شاری ءَ کنگی ات
نہ منادگہ دگنیا ئے پرچے پیش داشت ئے!

ابا! من گوشین!

"شاری اِے راہ ءَ گون من آختک نہ کنت!"

شما منّت ءَ نہ منّت! من گوں وتی ہم سبقے ءَ آروس کنان۔ من گون
آئی ءَ عہد ءُ پیمان کرتگ۔ .... جیئند ءِ دپ ءَ ہرچی کہ
درآحت، گشت ئے! پیس ءِ سگّ ءُ باطن ءَ جواب دات!

پچے من ترا ہے روچ ءِ ہاترءَ وانینت! ترا لکھ آفرین انت۔ تو
ہیک ءَ لیبتی زھگے ءِ ئے!

اگہ تو شہ جامگ ءَ درکا ہے دربیا بلے من وتارا مردمانی دیما توازہ
ئی نہ کنان۔ تو منّ ئے کہ نہ منّ ئے تئ آروس شاری ءَ گون بیت

"بس! من، دگہ ہچ گپ نہ زانان!"

تومنی حبیرءَ مہ زُور نہ من چارین کہ تو چون لائتے؟ من اَگہ نزانشہ .... زہیر نہ کرت تہ، ..... آداز ءِ سست کیان بوت۔ سست کیان بوت ..... منا جیئند نامین زھگ نہ بوتگ۔ منا ...... زھگ ...... بارین دگہ چی ءِ گشت ات کہ جیئند ءَ وتی مہر ءُ وا ہنگ ءَ را پد لیشت دور دیگ ءِ فیصلہ کرت ءُ بیس ءِ تسلائی دیگ ءِ ہا نزا درآئینتے!

من ءَ تئی .... ہرچی گُشئے من تیار اون۔ ابّا! تو وت ارامِلونک ءِ دیا توازہ ئی مہ کن۔ جیئند ءِ چمان شہ ارس پٹان ءِ تنت۔ دلا ءِ شہ بارگین نالگ ءِ جست بوان ات ءُ بیس ءِ مبارے پونز برز بوتگ ات!

ڈسل ءُ سروز، صوت ءُ دوچاپی ءِ مپل منڈت انت۔ جیئند ءِ سنگت ءُ عازیز ڈسل ءِ توار ءَ گون دوچاپی ءَ را انت۔ بیس وش ات کہ نشارئے لوگا کیت۔ گہار گلا ءِ تنت کہ براس شرنگین بانور ءِ ئے ہمراہی ءَ گس ءَ را نوکین شرنے دنت سبلے جیئند ءَ را وتی سورئے ہچ وشی نہ ات۔ آ گون جیڑہان دست ءُ گریبان ات۔ آروس ءِ گپ ءُ ہیبر آئرا چو تیرءَ لگگا ءِ تنت!

"آروس! آروس! آروس!"

«اِے درہا ہنچاٹین حبرانت ۔ اِے درہا گہتگین حبرانت»
آروس ءِ مقلب ءُ معنی ءَ اے مہلونک کجا زانت ۔ آروس تہ مہر ءِ ہیلو بوگے روج اِنت ۔ ءُ منی!
مہرکجا تانسر بوتنگ کہ من گل ءُ شانی بہ کنان ۔ مرچی بیس ءَ را بے بہا ئین وشی ئے رستگ ءُ من.........

«آبانی وت سا چین رصبندانی زمبولین آس ءِ آما ج آن!» بدا آئی چم شہ ارس ءَ گلگل بوتنت ۔ ملّا ءِ نکاح وانی ءِ توارمان یان ءِ کنڈان للّت انت ۔ مہلونک مبارکی دیان بوتنت ءُ من.........

«شاری!»
سور ءِ گدانی تہا چو حور ءَ سنبہتگ ات ۔ سہت ءُ زیبائشاں شہ آئی حسن دو چنداَت ۔ مہلب ءُ عطر و زباد ءِ بو ہرنیمگا تالان اِتنت دزگہار آئرا بہ ہدو ناکی چارگا ءِ تنت ءُ آوت شہ گلا دارگی نہ ات چم ءِ مچ ءُ گوش ءِ مان درواز گا سک ءِ تنت ۔ آئرا دتی مجازی ئیں خدائے د دارات ۔ آئی پادانی توار ءَ شہ شاری ءِ دل ءَ لرزگ ئے زرت بلے! جیئندءَ گشئے شررنگین شاری ءَ گون تب نیست ات ۔ آئرا مہلب ءُ زبادانی بوئے سدءُ سما نیست ات ۔ آئی دست مان سر ءِ چیرءَ داتگت ءُ واب کپت ات!
شاری! شررنگین شاری آئی سرون ءَ نِشتت ات ءُ زیبئے کرونڈگا

ات - اسنال بزرگین شاری ءِ بوہءِ مہلباتی ڈولا پٹان ءِ گاربوان
ءِ تنت ـ مرگ بانور ءِ زیمی ئیں دل ءِ بیما نالان ءِ بانگ ءِ تنت ـ
چیئند شہ گرانیں واب ءَ بیدار بونگت ـ مہلوتک و شیانی صحب ءِ
دوارءَ اِنت - سیال ءِ وارثانی پند دل شہ پل ءِ دانکوءَ پیرءِ
تنت ـ سالونک ءِ بانور ءِ سر شہ سبزین چڑ" کاہ ءِ" ءَ بیکار
ءِ تنت ـ زالبول دست بہ دعاءِ تنت !
" خدا شمارا سبزءِ آبات بہ کنات ! "
بلے کئے را سمات اِت کہ شاری ءَ مہرءِ اِسے شپ چون گوازینگ ـ
اِسے نہ شاری ءَ معلوم ات کہ دلاءِ مان آس ءِ روہک ات ـ بانوری
سہت ءِ زیور ءِ چو سیاہ مارءَ ڈنگ جنگا ءِ تنت ـ شہ ناوینتی
ءَ چم ءِ درگلڑ ءِ تنگ ءِ تنت بلے مہلونک ءَ چے زانت ات ! آ بے وسان
چے زانتگ ات کہ شاری ءِ دل ملور اِنت کہ نہ ـ آیان شاری ءِ خاموشی
ءِ معنی گلا چون زانتگ ءِ تنت ـ بلے شاری نہ سرپدات کہ !
" اسے چو نین شادھی شپ ءِ ات کہ منی دستونکانی " گبانی "
حال ءِ ہم نہ پرشت ! "
وہدءِ پاس گوازان ءِ مہلونک ءِ چیست ءِ ایر ودان ءِ تنت ـ
شر رنگین شاری ءِ دیم ءِ رونق گاربوان ات ـ جیئند وتی لیس ءِ
واھشں ءَ را پیلوکرتنت ءِ دیم پہ شناہگانیں شہرءَ روانگ بوتنت

زرینہ شہ آئی آروس ءِ اڑہ "مسئلہ" ءَ پوہ ءُ سرپد بوتگ ات
جیئند ءَ گون آئی درستین صبر کرتگ بِئنت ۔ آئی حیال ات کہ آ
پہ چیشی ھلونک ءَ را نادل کشی ءِ سور ءُ سانگ ءِ انجام ءَ شہ آگاہ
کنائینت !

گرمیانی بیگاہ بِئ ات ۔ سر زرگوات ءِ سارتین باد سرسران ات
زری چول شہ زرءِ لاپ ءَ درانگازی ءَ ئنت ۔ وش بوئین پل شہ
سارتین گوات ءِ سوب ءَ دو چاپی ءَ ئنت ۔ جیئند ءُ زرینہ ھر ءِ
بوجیگ ءَ سوار، دگنیاءِ دستوران شہ آزات پابندیانی گرہنیں
بندیگ ءَ پیچ ریلیسان بِئنت ۔ ھر ءِ دیم ءِ اڑانی باروا یکر ءَ
تنت ۔ زرینہ ءَ جیئند ءِ نیمگ ءَ چارت ءُ درّائنت !

جیئند!

منی ءُ تئی لیس ءِ حیالانی تہا چہ پرگ انت ۔ تئی لیس ءُ منی لیس......
ہان! آ ہر دو گلام انت ۔ دو دءُ ربیدگانی گلام ۔ نام ءُ نمود ءِ
گلام ۔ نسل ءُ ذات ءِ گلام !
ہان آ گلام انت ءُ مارا ہم گلامی ءِ سائکلان گون بندگ لوٹنت ۔
من چہ بالگ بوتنان کہ لیس ئے کھینگ ءَ جہہ جت ۔ تو تہ وت
شہ ازگارانی یکیر ءُ حیالان سرپد ءُ معلوم دارئے ؟
لیس لوٹیت کہ من آئی مند ءِ دیما گردن ءَ جھل بہ کنان ۔ آ من ءَ

گون زرداریءَ آروس دیگ لوٹیت ۔

زرینہءِ دل ءِ تلوسی زیات بوان بوت ۔ آئی دیما شہ ملوری

جاور پدّر بوان بوتنت تہ جیئندءَ دراُنت !

"چے تو ہم ہیس ئے مندءِ دیمءَ ہلا دور دیے ؟ چے تو ہم ہیس

زری ئیں پونزءَ برزدارگ لوٹئے ؟ ہاندا انتءَ نہ تو ہم بدارےءِ "

بلے زرینہءَ وتارا شہ ہیسءِ واھشان آزاتءَ کنگ لوٹ اِت

ہنّگین دستوران ءَ پروشگ لوٹ اِت ۔ جبرءِ لشتارءَ را آبات

کنگ لوٹ اِت !

پہ ہے ہاترا آئی جیئندءِ باسکءَ را چک اِت ءُ دراُنت !

"من جبرءِ پونزا برزدارگ لوٹان ۔ من جبرءِ وشبودیں پُل ءَ

وتی گورءِ ہار جوڑ کنگ لوٹان "

منءَ لوگءُ ماڑی، زرءُ دولت ۔ نامءُ نمائش نہ لوٹ اِیت

منءَ وتی جبرءِ ساہگءَ آرامءُ تہاکین زندءِ لوٹ اِیت ۔ ءُ

تو چے لوٹ ئے ؟

"ہما لوٹ کہ تئیگ انت ۔ من ہمائیگا لوٹان" جیئندءَ گُشت

پدا آیان دزّی ئے آروسءِ پیمانءُ عہد کرت ءُ دل جمءُ پُر

اومیت بوتنت بلے دزّیءِ اِے آروس آیانءَ بازگران کپتگ

اَت ۔ اِے آروسءَ جیئندءَ را تان بندی جاہءِ آہنی جیلان

رسینتگ ات ءُ زرینہ!

زرینہ ءَ شہ زور ءُ زبردستی طلاق لوٹگلے گو شست بوتت۔
آہان آئرا ہر حالت ءَ شہ جنبند ءِ مہر ءَ زہر کنگ لوٹ ات۔
بلے زرینہ ءَ مہر ءِ نام ءَ را وش نام ءُ زندہ دارگے ءَ اترا زرّ
ءِ گنبدان ءَ لگت جت۔ وتی مہر ءِ چادر ءَ را کفن ءِ جوڑ
کرت۔ ءُ شہ دگنیا ءِ بازین تنگان ءُ ہیکوران شہ وتارا آزات
ءِ کرت۔ مہر ءِ نام ءِ زندگ ءُ لیس ءِ صند ءَ را ناکامیات کرت۔
شر رنگین شناری دود ءُ ربیدگانی جلیس آس ءِ آماچ
ات۔ آئی ھستی ءُ ذات چوشیتنگ ءَ پروشتگا ات۔ پس
ءُ ماس ءِ مبار ءِ وڈالی ات۔ مہلونک ءِ شگان ءُ پیکورانی
وڈالی ات۔ وتی شومین بخت ءِ سرا گریہگ ءَ ات۔ ارس ءِ
مان گٹ ءَ لوپ ءِ تنت۔ آئرا پس ءُ ماس ءِ سر ءَ زھر آیگ
ءَ ات۔ آئی دل ءَ لوٹ اِت کہ پس ءُ ماس ءَ را زنجلک ءَ بہ
گپت ءُ بوپر سنیت!

"ماس! تو چو نین ماس ءِ ئے ہ کہ من مان دوزہ ءِ جلین
آس ءَ برجگ ءَ آن ءُ تو وش ءُ ایمن نشتگئے!"

بلے آسر پد ات کہ ماس شہ آئی زبات ملور انت۔ شہ زہگ
ءِ ناوسی ءُ بزگی ءِ حیالان آئی چمانی واب گار انت۔ ماس ءِ ہتہ

چہ کسور۔ آ تہ منی ڈولیں گنلدام ہا۔ گلام ہے۔ نزور ءُ بے وسین
گلام ئے۔ برے برے کہ آئی دل ءَ ہلڑ گرت تہ دڑا ئینت ئے

جیئند! او نامردین جیئند!

چہ تئی مروانگی ھمیش اِنت؟ چہ تئی غیرت ھمیش اِنت؟ راستے
کہ دست اَگہ گون لاگ ءَ ہم رسیت نہ .... آخر منی چہ گلتی ءُ
کسور انت کہ تو منا چو برباد کرتگ؟ پدا دیر نہ گوستت کہ شرنگین
شاری شہ بازیں دل جیڑھی ءِ سوب ءَ گنوک ءُ جنی بوت۔ آئی
ءَ دتک ءِ لیب وارینگ ءِ بناہ کرت۔ دتکا کہ آئی ناکامیاتیانی
آخری بیمون ءُ سہارہ ات، ءَ را رنگ رنگین گدءِ گورا دات ات
ءُ نازینتگ ئے۔

"بیا کہ ترا نازینان بیا کہ ترا واپینان"

پدا آئی گریہگ ءُ ارس ریچگ ءِ توار مان عرش ءَ سر بوتگ ءِ تنت۔ آئی
گریہگ ءُ ارس ریچیہان شہ ماس ءِ آزردگین دلا ھون ءِ ارس
رتہگ ات بلے آ ہم چو شاری ءَ بے وس ءُ لاچار ات۔ اینگہ
نیمگ ءَ جیئندات کہ شات کامیں زند ءِ ئے واھگ داشتگ
ءِ تے۔ نوکیں نوبت ءِ ئے رھچار ات۔ دگنیائے مردمان ءَ
سبقے دیگ لوٹتگ تئے۔ تاوشیں دود ءُ رموزان ءَ پروشگ
لوٹتگت ءِ۔ آ ردس ءَ را وش دلی ءُ ہم تکری ءِ وسیلہ ءِ زانت

ات ۔ پمیشا آ نادل کشی ءِ آرزس ءِ دژمن بوتگت بلے اِے دژمنی
ءَ شہ آئرا ہیچ پیمیں سوب ءِ نہ رَسِت ۔ آ راہ ءِ نیم ءَ شہ بے سوب
و اتر بوتگ ات ۔ کینزی ءِ بدین نام ءِ سرا کپت اَت ۔

مروچی جیشندءَ کینز ءِ موثت پہلو کرتگ اَت ءُ شہ بندی جاہ
ءِ سلاخان آزات ، جیل ءِ فولادی دروازگ ءَ ڈن دراَیگ
ءَ ات ۔ ہما فولادی دروازگ ءَ شہ ڈن کہ آئرا زنگان سائشتگ
ءُ نزور کرتگ ات ۔ آ جیل ءَ شہ ڈن دگ ءُ سڑکے کرّے ءَ
اوشتات ءُ مہلونک ءَ را چارت لئے کہ سرگردان ءُ ھگولی
ءِ تنت ۔ آئی دل ءَ شہ آسرد لئے چست بوت ۔ دست ءِ گڑیال
ءَ را چارت ءُ دڑائینت ءِ !

« منی عمر ! منی زند »

منی زند ءِ چنت سال گہتگین دودانی آماج بوت ءُ بارین تان
کدین چُشں بیت شالا کہ انگت تان وہدے ءَ یہ بیت بلے بزان
« تو دروغ ءُ من راست ۔ راستی ءِ دیماہر چون کہ تو بند
دور بدہ لئے ۔ آئرا آئیگی انت ءُ آ کپت » بلے نازانتی ءَ را لعنت
انت مروان ۔

گنوک

عدالتءِ پِراہءُ شابتین بان شہ مردمءَ پُر اَتءُ
چمّ اش مان دروازگا سکّءِ تنت۔ گشئے آبانءَ کسءِ
ءِ انتظار اَت۔ اناگاہءَ دروازگ تچ بیتءُ پولیس مرد
ءِ ئے رانیلانک دیانءُ آرگاءِ تنت۔ ڈنگر مودین سپاہیں
مردےءَ رانیلانک دیانءِ نامءِ شامو ات۔ شامو وتی دَہر
ءِ نامی ئین دزءِ اَت۔ آئی نامءُ توار مان سجّیں شہرءَ رانالان
اَت۔ پولیسءِ دپتران آدہ نمبری ئین دزءِ ات مئیلے مرو چی
آئی دزی، لچیءُ لچڑی آسر بوتگ اَت۔ آ پولیسءِ دستءَ
مجبورءُ بے بس ات۔ آئی دیمءِ کرّ شہ زھرناکیءِ زہرا پیچ
ءُ تاب وران ءِ تنت

مائی لارڈ!

وکیلءِ سرکارے گٹّءِ توارءَ شہ عدالتءِ درءُ دیوار جنبت
ءِ تنت!

مائی لارڈ!

قانون مجرمءِ کترا زھگی لیبءِ بوتگ۔ ایشیءَ قانونءِ نہ منتگ۔

وتارا ملک ءِ رهزن ءُ قاتل ءِ لیکهتگ ۔ اگہ اے ڈولین قانون
پروشان ءَ بے مہار یلہ دیگ بہ بیت تہ قانون ءِ نام ءُ نشان نہ
سانیت ۔ منی جیالا گون چیشین مجرم ءَ ہیچ ڈولین رعایت ءِ
نہ بیت ۔ وکیل ءِ سرکار ءَ وتی وزن دارین دلیلان گون ہر ڈولا
آئرا مجرم ثابت انا ئینگ ءِ جہد کرتگ ات ۔

وکیل ءِ سرکار ءِ گشتن ءِ سرا آئرا سزا دیگ بوت! دست ءِ
گڈّ اگ ءِ سزا ۔ گون اے سزا ءِ او شکنگا گشّے شامو ءِ دل ءَ را نوپکی
تیبرے ءَ تل دات ۔ اسپیتین گبجے ءَ آئرا سرزرت ۔ پدا آئرا پولیس ءَ
تیلانک دات ءُ عدالت ءَ شہ ڈن برت انت ۔ شامو ءِ لوکار تان شرین
ساعتے ءَ گوشان کپان بیتنت ۔

« من دزے نہ اون من دزے نہ اون »

آچو بے وارین جڑء ءَ « اشنزی زهگ » سرجنان ءُ گار ان
ات ۔ دیر نہ گوشت کہ شامو ءِ دست اش گڈّ اِت ۔ شہ ناوسی
ءَ آئی لوکار کرت ۔ هون گل زمین ءِ سرا لبش لبش وران ءُ تچان
بوتنت ۔ هاک شہ هون ءَ سہر تر اِت ۔ شامو ہیمے رهنتین هونانی
سرا کپت ات ءُ لوکار ءَ ات ۔

« من دزے نہ اون ۔ من دزے نہ اون »

استمان ءِ طلائیں فرزندے مروچی گیدی نابرابری ءِ آماج ات

آ دتی محکمین پنجگ سے ءَ شہ زہرات ۔ پنجگ کہ آئی شان ات
پنجگ کہ آئی نان ات ۔ پنجگ کہ آئی زند ءِ مڈّی ات ۔ ءُ آ نون
شہ دنی طلائیں زند ءِ ہمے مڈّی ءَ زہرات ۔ آئی گڈّگیں دست پہ
مہلونک ءَ عبرت ءِ ات ۔ مہلونک عبرت گرگا ءَ ننت کہ کو کار سے
دست ۔

" نیل اِت ءِ ۔ نیل اِت ءِ "

دگہ دزے ءَ دتی دست ءِ کمال پیش داشتگ ات ۔ عبرت گروکانی
کیسگ ءِ حالی کرتگ ات ۔ رھتگیں ھونان ءَ لگت دیان ، جست
ات ءُ شُت ات ۔ مہلونک پولیسی ءِ دپ ءَ چارگا ءَ ننت ۔ پولیس
ءَ مڑاے جت ءُ دزا ئینت !

" بلے تنکدین ! "

یک خاکی دردی پوش سے ءَ بٹاک سے جت ءُ مہلونک ءِ جبالان
ءَ گردینگ سے کوشست ءِ کرت ۔

ءءءء ! ءءءء ! چونیں آشدگا دزی کنئے کہ بس اِنت ؟

شامو ءِ واستہ اے دگنیا تہار بوت ات ۔ مہلونک ءِ شنگان ءُ پیگوراں
آئرا نگیگ کرتگ ات ۔ تنگوئیں بدن ءِ زبزءتگ ءُ ھنسک بوتگ
ات ۔ مہلونک ءِ ہانرا پڈریں عبرت ءِ بوتگ ات ۔ مہلونک ءَ آئرا کہ
ہروہرا دزگشت ءُ توار کرت تہ آ چوگنوک ءُ ابدال ءَ جہ سترءتگ ات

" من دزے ننا اُن ۔ من دزے ننا اِن "

شما پہ وتی نازانتی ءِ سوب ءَ منادزءِ ہیکعت ۔ اگہ شمارا زانگ بیوتین تہ شما منا ہیچبر چوش نشگان ءُ بیگوراں آماج نہ کرت۔ من گوشان !

" پہ وتی پاکیں خدایا بہ چارات ۔ منا چیشی نشگان ءَ مجن ات "

من غریب ءُ نادار نان! ہمیشا شما منا دزءُ مجرم لیکہ ات ۔ من گوش آن کجام انسان شہ ماس ءِ لاپ ءَ دز ءُ مجرم پیدا بوتگ۔ زھگ اگہ ڈنگلے ءِ بہ بیت یا کہ پنڈت ءُ پیش امام ءِ ئے ۔ آ شہ ماس ءِ لاپ ءَ معصوم ءُ بے گناہ پیدا بیت ۔ وہدیکہ زہگ شہ ماس ءِ لاپ ءَ یک ڈول پاک ءُ معصوم پیدا بیت تہ آ جاگہ ءَ دز ءُ جاگہ ءَ نامدار پرچے لیکھگ بیت ۔ غریب وتی تہارین جاگرد ءَ شیطان ءُ بدکردار ءُ امیر وتی جاگرد ءَ عزت دار پرچے لیکھگ بیت ؟ چے غریب شہ ایمنی ءُ آسودگی ءِ لوٹ ءَ زہر بہ بیت ؟ من حیران ان ! کہ چیش پرچے بیت ۔ اگہ غریب پہ وشی حالیں زند ءِ ئے شوہاز ءِ ءَ تزا جہد کنت تہ آ تزاتنگ ءُ گٹ گیر کنگ بیت ۔ آ تزاتنگ ءُ تہارین دگنیا ءِ نابرابر ہنی ژمبویں انشارانی آماج کنگ بیت ۔ دز ءُ ڈنگ لیکھگ بیت

من گوشان ! " مے گناہ "

" آخر مے گناہ چے اِنت ؟ "

ہمیشا کہ ماہم سیرلاپی ءُ وش حالی ءِ واب ءَ گند این ۔ اگہ سیرلاپی ءِ

داب گندنگ جرم ءِ تہ اِے یکا ابشی ءِ سزا عذ بیان ئے جیہا ریست!

شامو گون مہلونک ءِ نزان ءَ ات - آئی دتی گڈتگین دست ءُ را بار بار بُرز ءُ جہل ءَ رت ات - بازین دست ءِ سرءِ ہنگا شہ آئی آزگین ریش ءَ بازگین درد ءِ چست بوتگ ات - آزگین ریش ءِ دردءَ آئرا بے ہوش کرت ءُ آ زمین سرا گپت ءُ ناگت ءِ برباد ءَ لگ اِت - مہلونک آئرا چارگ ءُ روگا ءِ نشت - بازینے ءَ آئرا گون بدین نظرے ءَ چارتگ اَت ءُ شنتگ ءِ نشت ءُ بازمردم دوستین انسانان آئرا چاگرد کرتگ ات - آئرا سدءُ سار لگئے جہد اِش کرتنگ ات مبلے آئرا سدءُ سار نہ بوتگ اَت - آ سدءُ سار نہ بوت۔

پدا زوت آئرا ایمبولنس سرءَ اکیش شاپت ءُ برت - اِنجو ش کہ میونسپلٹی ءِ لاری غریبانی مینگئے گنڈءُ گش آن روپ اِیت ءُ یارت - شامو نون مسپتالی تہت ءِ باہوٹ ات - شامو نون ڈاکٹر ءُ طبیبانی امانت ات - طبیب!

" کہ پہ نادراہان پیس ءُ ماس انت - آبانی جان دراہی ءُ علاج ءِ ذمہ دار انت "

پلے پہ شامو ءَ اے زمین ہم تنگ ءُ ناریک اَت - آ او داہم مہلونک ءِ شگان ءُ پیگدرانی دیہپان اَت - آئی علاج پہ چو نی بوت - ایشرانہ ہمائی دل ءُ جگران سگ ءِ ہنگ ات - آ پہ کجّ رُزوائی شہ گگین بیماری

ءَ دراہ بوت اَت ۔ شپہ مدیپتّاں ءَ دراحت انت ۔ دست ءُ ریش
یے درّاہ ءُ رل سے زہی بوت ات ۔ شہہ بازین دل جیڑوں ءَ آئی دماگ
ءَ کار یلہ دات اَت ۔ شہرے نامیءَن دز نون زند ءُ گرانیں ساعتان
تیلانک دیان شاموءَ تنزک جوڑ بوت اَت ۔ آئی زند ءِ جادر بدل بوتگ
بوتنت ۔ ذی ئیں بدنام بیں شامو بے سد ءُ سمائیں زند ءُ آماج بوت اَت
پہ بے سدی داگ ءُ سڑکاں یلہ، موٹل ءُ لاریانی شپ گان پر دنگاں
آ پہ اَنوکی کو کار ءَ ات !

!!!!!!!!

ن وتی بیر گپت اَنت ۔ من و تی بیر گپت اَنت ،،
بلے مردچی گیں قانون پر دش شپہ قانون ءِ دراجیں دستان آ جو
ات ۔ اَنُرا قانون ءَ آہ مُی داتگ ات ۔ قانون پہ سدی ئیں مردمانی ءُ ترا
جوڑ ءُ تنت ۔ پہ کنو کانی سہا ڑینگ ءِ ءُ ترا تننگی نان قانون اڑ نہ بوتگ
اَت ۔ پمیشا مردچی آ شپہ قانون ءِ گیر ءَ آ جو اَت ۔ بس آئی ءُ ترا پہ
وت شاچیں قانون ءِ جوڑات !

"دہ بزگی ءُ نااومیتی ءُ نہیلیں قانون"

ہلونک شپہ شامو کنوک ءِ کار پدان بیزاری ءُ تنت ۔ آ پہ مہلونک ءُ مزنیں
اڑ ءِ" مسئلہ ءِ" اَت ۔ آیاں باز رندان گون آئی کس ءِ مردمان شامو ءِ
کند کاریانی شکات کرت ات ۔ بلے اے بارءَ کس مردمانی چے کموسرات

آ ہتہ وت شہ شاموءِ کاران بیزاری بہ تنت ۔ لوگ بانک کہ ہر نہ ہدا شا
ءِ سکّین زندءِ دیمپان اَت ۔ آئی مردءِ چی آنڑا یلہ کرت آت ءُ وتی پس
لوگءَ نشتگ ات ۔ لوگءَ پیرین زال ءُ یکّءَ تنہا منتگ اَت ۔

شاموءِ پیرءُ عاجزین ماس !

ءُ آ پیرین زال ءِ کجام وس ات ۔ آئی پہ چونی گنوکءَ سئے ءَ را سہ‌رائی
کرت ۔ آ تہ وت شہ طلائیں فرزندءِ عمان نیم گنوک ات ۔ بزگی ءُ نادا
ءِ ھونءُ ارس شیپنگا اَت ۔ آ دست ابید شہ دعایا دگہ رستگ ات
دہدبلہ آئی پیری ءِ دیمپان ھون چوکرتّ لوگءَ واتر بوت ات تہ دست
پہ دعایا چست بوتگ ءِ تنت ۔

"پروردگار ! تو ناوسانی وت نگہبان ئے ۔ خالق تو منی نچ
ءِ سرا وت رحم بکن ۔"

اگہ تہ ! تہ ماس ءَ را پلنگی دل ءِ بدن نا کہ زھگءِ دردان ھم مارایت
بلے ماس !

طلائیں بچّانی عمان چون شموش اِت کنت ۔ من گونشان !
تو چونین ماس ءِ ئے .... پیر زال ءِ دل ءَ دوت کرت ۔ دست
ءِ شہ دعا ئے لوٹگءَ جہل کپت انت ءُ دیمائے شہ یلے زاری ءِ
جاور پدّر بوت ۔ پدا آئی گام ترند کرت اَنت ءُ دیم پہ ملاءِ لوگا روان
بوت ۔ آموداں ، نالان روگا اَت کہ مردءِ ئے گٹ ءِ توارءِ مان گوشان

کپت نہ اوشتات!

ماسی!

منی باندہ اِنت کہ تئی واھگانی دیم ءَ بوشتت آن۔ بلے منا تئی نادُسی ءِ سرا آ بزگ بیت۔ منی حیال اِنت کہ شہ ملا ءِ تائیتان ترا ھیچ دست نہ کپ اِیت۔ تو اگہ وتی زھگ ءَ را طبیبی علاج ءِ بوکرتین تہ گہتر آت۔ مے وتی سیال ءِ شہ ھسپتال ءَ دراہ بوتگ ءُ آتکگ۔

پیرزال ءِ دست انا گاہ ءَ پہ گوشان شُت آنت۔ دست ءِ زنگی ءِ دڑانی نیمگا شہارت تنت۔ شہ دیما ءِ عجیبیں رنگ ءِ پڈر بوت۔ آئی موردے نیمگا چارت۔ لنٹ ءِ سر ءِ تنت!

" اگہ منی زھگ دراہ نہ بوت تہ منی کفن ءِ پچے بیت "

پدا زھرین بشخند گے جت ءُ دیما در شت۔ ملا ءِ پیران شہ سوکی بوت تہ لاکھ ءِ سرا شت۔ چٹ ءِ تائیت ءَ شہ دم ءِ پرِت نہ قلندر ءِ ھردگے رُپت ءُ آرت انت۔ بلے آ شہ اِے ھبر ءَ بوہ نہ ات کہ زھگ ءِ دردانی درمان .... گشے زھگ شہ ماس ءَ زیات بوہ ءُ سرپدات پمیشکا ھر وبد کہ ماس ءَ تائیت زھگ ءِ نیمگ ءَ شہارت آنت تہ آئی اِے تائیتان دور چگل داتگ ءُ دڑائینتگ ات!

" ماس! تو منی آگاھین ذات ءَ پرچے وابینگ لوٹ ئے؟ "

"منی ایمنی، منی گارین زند، منی نیکین واھگ شہ تائیننان واتر نہ بیت
پدا وتی پاد ءِ زمزیلان چک آن، تچان، لیٹ ورآن ءُ کپان دیم
دگ ءُ سڑکان در آ حنڈگ اَت. وتی گنوکی ءِ چیڑن ءِ منا ئیننگ اَت
چو مستین لیڑہا دریشینگ اَت. وتارا رو سینتنگ ءِ سنے۔ گستے عبد
ءِ نام ءِ او شہ کنگا آئرا بوڑ پتر ہننگ ءِ تنت۔ آئی ہر وبد کہ آئرا پہ ردگا
دیستنگ ات نہ چو ہڑکہی ئین کچک ءَ جبہ سٹر ءِ اَت۔ مستین لیڑھ ءِ ڈ
دپ ءَ سئے شہ گیجے ءَ سر زرت اَت۔ زمبولین آس ءِ گستے آئی بدن
رو ہک بوت اَت۔

"من شہ عبد و ءَ وتی جورین زند ءِ بیرآن ہ گران، ایمن نہ نندآن"
شالا کہ شامو ءِ گنوکی ءِ سوب ہمیش ات۔ چونا یا ہم گنوک شہ ریاکار
ءَ دور بیت۔ دوتل ءُ دوپوستیءَ شہ نابلد بیت۔ آئرا کس ءِ سئے ئ
ءُ بیم ہہ بیت. اگہ اِے کپ کس سئے ءَرا باور ہہ بیت تہ گڈ و بندر
بروت کہ او دا گنوک ءُ سارٹینانی تمیز پہ جوانی پدّر اِنت۔ مرو چی اینگا
گنوکانی ڈولا شامو ءِ گپانی تہا بکوٹی است اَت۔ آئرا کس ءِ سئے ترس
نیست اَت۔ لالچ ءُ مطلب نیست ات۔ ہمیشکا آ عبدو ءِ ھلاپ
ءَ پدّرین حقیقتان درشان کنگا ات۔ آ جار جنان ءُ گشگ ءَ ات
"عبدہ! " بگش کہ!
"کہ تو تنکدین منی محکمین باسکانی زورا عبدو ءَ شہ عبدالرحمان جوڑ بئے"

ءُمن!

"تنکدین نبیءَ بدءِ بین جبرانی سوب ءَ شہ شاہ محمدءَ شامو ببان"

مہلونک شہ عبدوءِ بدین کردارءَ پلوءَ سرپد بنت۔ بلے آیان آئی ترس ءَ بیم ءَ خاموش کرت اَت۔ آیان شہ عبدوءَ جُست کرت نہ کرت کہ گَلّش عبدو!

" آخر شاموءِ جرم چے اَت کہ تو آئرا چُشیں مزنیں سزا ءِ دیائینت"

عبدو معمولی ئیں مردم ءِ نہ ات کہ آیان اِچ آئی شاموءِ بیرگیری ءِ ہمت بو کرت اَین۔ عبدو نامی ئیں پارجہ بان ءِ ات۔ منصب دارانی سنگت ءُ ہم پیالہ اَت۔ شہ آئی جبست نے مطلب ات۔ وتارا بے کارءُ بے نان کنگ الیشیءَ ابید پوریاگرے کرتا است ات پچے؟

"پوریاگری"

ءُ اگہ واجہءِ رضامہ بیت تہ پہ پوریاگرے ءَ چے مائینت۔ پمیشا آیان ءَ شہ آئی جست ءِ زھرگ نہ بوت۔ آپوہ ءِ تنت کہ شاموءِ بارواجُست ءُ پُرس ءِ انجام ءُ آسر پچے بیت۔

"لنگڑی!"

ءُ لنگڑیءَ ہما کس پہ سگّ اِیت کہ آئرا دومیءِ لنگڑی بتور بنیت اَو اگہ کسے ءَ را دومیءِ لنگڑی بتور بنیت تہ آئی اِنت کہ وتی زندءَ پہ گرّش ءُ غریبیءِ انسان دژمنیں جاورانی ھلاسیءَ پہ ندر کنت۔ گشنت کہ

شاموءَ عزیب ءُ نیزگارانی زند ءِ بارءَ ہنچیشین واہگے داشت ات. ہمیشا آئی وتارا جیڑہ ءُ جور ءِ دیمپان کرتگ ات۔

شاھو مبتنگ ءِ دش دین ورنائے ات۔ میتگے جیڑہ ءُ اڑان ءَ وتی ذات ءِ مسئلہ ءُ جیڑہ ءِ زانتگ ءِ تنت۔ آئرا عبدو ءِ ئے کارجاہ ءِ توک ءَ چو بے واجہین اولاک ءَ کار اِش گپتنگ ات بلے پدا ہم وتارا پشت ءَ ئے نہ داشتگ ات۔ آ عبدالرحمٰن ءِ مشینانی ڈولین گنگدام ٹین مشین ءِ ات۔ کار ءِ چو ھراکرت بلے عزیبی ءِ بورٹین چیلک پدا ہم گٹ ءَ ئے لوپ ات۔ چونایا آئرا مشین ءَ رڑن ءِ دانگ ات۔ آئرا شہ اے حیر ءَ سرپد ءِ کرتگ ات کہ!

"پوریاگر ءِ ھون ءُ حیدر رتچی پہ دگر ئے گس ءِ آباتیءَ اِنت"

آئی پہ شہری دیستگ ات کہ زحمت پوریاگر کشّیت۔ حیدپوریاگرشو پنچ اِیت بلے سبزین نوٹ مان کارخانہ دار ءِ کھانہ ءَ رونت۔ نیزگار ءُ پوریاگر کار ءِ آماچ بیت بلے بادگیرانی سارتین ساہگ ءَ کارخانہ دار تند اِبت۔ آئرا زحمت کشّی ءِ گرانین باران شہ زرداری لٹ ئے پل ءَ بوہ ءُ سرپد کرتگ ات۔ ہمیشکا آئی گون زحمت کشّیں سنگتان دراینگ ات۔

"بچار!" چونین انصاف ءِ!

"گل زمین ءِ ملگوران پوریاگر بہ سمبنیت ءُ عیشان زردار بہ کنت"

من گوشتان اگہ پوریاگر شہ کارءَ دست بہ کشّ انت تہ کارخانہ دار
لٹّیءِ نانءَ پہ محتاجی بہ بیت بلے مے اِدے سیّجیں زحمت کشّی ءِ مزّا!
"گرشن، نادراہی، واری ءُ تیزگاری"
پدا سنگتان پہ دلپدرّدی دزّ ائینت ات۔ براس! خدایاگوں
جنگ نہ بیت۔
قدرت ءِ کاران کس ءِ نہ زانت۔ اگہ قدرت مہربان بہ بیت تہ دُنیا
ءِ ہیچ طاقتءِ آئرا نادرسی ءِ آماچ کرت نہ کنت۔ دگرے ءَ دزّانت!
ادا ہرکس وتی قسمت ءَ وارت۔ قسمت ءِ کارانی سرا رم پہ جن
براس کہ قسمت ہرکس ءِ وتیگ انت
"رمضان ءَ بچار! ذی ہرگاڑی ءِ چلائینت مرچی ٹھیکہ ءُ دکانانی
مالک اِنت" پوریاگرءِ ئے دل ءَ شہ آسرد سے چست بوت!
"ما را حشیں قسمت کجا بیت"
بلے شامو پہ جوانی پوہ ءُ سرپد ات کہ زرءُ جاگیر پہ خدائرسی تزّ اُرگ نہ
بیت بلکیں مہلوتک پہ جوڑءُ توڑ، حق زوری ءُ مفادپرستی ءِ زورا ارز
تزکاریت ہمیشا آئی ءَ سنگتانی گپ ءِ پہتو دات!
چون سیّجیں پوریاگرانی بخت حراب انت ءِ خدا۔ ناعوذباللہ! ظالم انت
کہ پوریاگرانی نوشت ءَ ابید شہ تیزگاری ءَ دگہ ہیچ نہ لکھیت۔ خدا ظالم
نہ انت۔ آئی نزّیک ءَ انسان یک ءُ برابر انت۔ واری ءُ سیری، وش

حالیءَ تنگ دستیءِ اصولءَ را ھبند انسانءِ جندءَ ٹاھینتگیں انت۔ ازگاران پہ وتی لفءِ پالدگءِ ھاترا چیزءِ ردءُ رھبند ٹاھینتگ۔ انسانءِ پادانءَ نوشتءِ زمزیلان گون بستگءُ مہر کرتگ۔ ءُ وت مے ھونءُ ھیدرتچی ھانی حترءَ تچ گرانت۔ بلے خدا غریبءَ را ھم دوچمءُ ڈاکین سرءَ داتگ۔ بائدانت کہ ما وتی حالتءُ جاورءَ سرا پکر بکنین۔ غریبیءَ وتی نوشتہ لیکھین۔ ھیالا خداءَ را گون کسءَ دژمنی نہ انت۔ اگہ زرداریءِ کنت تہ آئی مر بلے شاموءِ با معنائیں واھگانی مقصدءَ نہ پور باگر سرپدءِ بوتنت آیا بس اے زانتگ کہ عبدوءِ کارجاہءِ برکتءَ آنان ءُ ورنت!
بلے شامو وتی نیزگاریءِ سوب زانتگ ات۔ آئیءَ اے گہتیں ز وڈءِ پرشتءُ پروشءِ واھگ داشتگ ات۔ گورنچءِ سارتیں صبحان شامو ہر وبدیکہ نہ لوگءَ ڈن درآحت۔ عبدوءِ زہگانءَ پہ مرس ءِ سواریءَ دیستءُ تہ دلءِ پہ ترکگءَ آحتگ۔ عیدوءِ زھ چون شرقدارءِ تنت۔ گداش چون براہدارءِ تنت۔ دیم اش چون گل سہرءِ کرو مگا چپلگءِ تنت۔ چشیں وہدءَ آئرا وتی درھ پشتیں زھگ بازیات آحت تنت کہ

"دیم اش چو کوٹلہءَ سیاہ۔ چم اش بڈءِ تگءُ گل اش نہ گرڈنءَ لنیءِ نتت!" ءُ پدا آ پکر ءَ کپت

ھو! کہ منی چکّان ئن آسودگیں زندے بگوازینیں۔ ھو! کہ من ئن وتی چکّان ءَ منزنیں اسکولے ءَ بوانینتیں۔ پد آئی ءَ وتی حالیئیں وردی ءَ کہ شہ بازیں چل ءُ لیگاران ڈڈّرتگ ات، ءَ راچارت ءُ دیما درشت!

"من پوریاگرے ءُ آن ءُ پوریاگرانی دور ءُ باریگ بیداک انت اگہ پوریاگرانی دور رَبیت تہ کس وار ءُ درمندگ نمانیت"

پوریاگرانی حق ءِ لوٹ آئی عقدہ ءُ ایمان ات۔ آئی پہ منزوکاران نیکیں واہگ ءِ داشتنگت۔ وتارا پہ آیانی حق ءِ لوٹگ ءَ وقف ءَ کرتگ ات۔ ءُ آخرے نیکیں واھگ آئی دژمن بوتگنت۔ آ شہ منزوکاری ءَ کشگ بوتگنت۔ پدا شہ عبدو ءِ دراجیں دستانی سوب ءَ پہاہی منزوکاری ءِ شوہاز گران کپتگ ات۔ عدالت ءُ انصاف آئی دس ءَ شہ ڈن بوتگت۔ بیکاری ءَ آئرا مینتگ ءِ آوارہ گردانی لڑ ءَ گون ھوار کرتگنت۔ وہدیکہ بیکاری ءِ چِٹ مان آئی گورا اوپ بوت تہ آئی جن ءُ چُک پہ لنقیے نان ءَ محتاجی بوتنت۔ ناجوڑیں ماس ءِ دوا ءُ درمان ءِ واستہ آئی کرّا ہیچ وسیلہ ءِ نہ نشتگ ات۔ گس ءِ تلبیں جاوران شہ آئی سکون ءُ ایمنی گار بوتگ ات۔ پہ ایمنیں زند ءِ شوہاز ءَ آئی وسیلے پٹگ لوٹنگت۔ نوزل " آئی لسانی ءِ سنگت " ءَ شہ ابید آئرا دگہ دوست ءُ دد ءُ دار ءِ نیست ات!

نورل میتنگءِ نامیٔن گنڈہءِ ات ۔ پولیس آئی بھتہ خور ءُ مہلونک آئیءَ شہ ھزوکءِ تنت ۔ آئی کارشہ کسےءَ چیر نہ ءَ تنت ۔ مینگءِ مسترین چنڈوخانہ ہمائیگ ات ۔ آ پہ شومی طبیں مردمان بہارگلہئے ات ۔ اودا ہر بیگاہ شراب ءُ ناڑیءِ محپل گرم ات ۔ نورلءِ سنگتیءَ آئرا شراب ءُ ناڑیءِ ھیل دا تگت چاگرد ءُ نی اثرءَ دورپدّر کنت ءُ پدا شاموچاگردءِ بدین جاورانی آماچ بوتگت ۔ آئیءَ پہ وتی عیش ءُ نیشءِ ہاترا آسانین رھبندے شوہاز کرتگت ۔

" دزّیءِ آسانین رھبند ! "

بلے غریب ءُ بزگانیءِ لٹ ءُ پل ءُ دزّیءَ شہ آئی وتارا دور داشتگت ۔ آئی گون سنگتان گوشتگ ات !

ما دزّی پرچے مہ کن آن ۔ ادا تہ ہرکس دز اِنت ۔ ڈنگ ءُ رھزن انت ۔ اگہ ما دگران ءَ پہ پارسائی ءُ جوانکاریءَ بدستین نہ ما ہیچبر دزّی نہ کرت بلے ادا ہرکس دز اِنت ۔ ازگار ءُ منصب دار لکھانی دزّیءَ کنت بلے چکّ اِش نہ چرّ اِیت ۔ کسے جُست اش نہ کنت کہ بگش واجہ تو اِے نقدی پہ چونی نزّ آرتگ انت ۔ ءُ پدا آئی درّائینت ات !

" ما ظالمان نہ مّن اِین ۔ ما ظالمان نہ مّن اِین ! "

بلے ذی ٔین نامیٔن شاموُ دز مرو چی وت بے وس ءُ لاچار ات ۔ آئی

چم ھلونکءَ را سکّ ءِ تنت کہ بادین کدین دلگوش بنت۔ آئی گنوکی ءِ پہ درمانءِ شوہاز کن انت۔ آئرا کدین توکین زندءِ سٹے مستاگ ءِ دئینت بلے چوش کسےءَ گون نہ بوگی ات نہ بوت۔ پرچیکہ آ درہا نبزگارءِ تنت ءُ شاموشہ دراھینان زبانت نبزگارات۔ آ ایوکہ نبزگار نہ اَت بلکن گنوک ءُ وحشی ہم است ات بلے پدا ئن کو کارءَ اَت!

”من گنوک نہ اون۔ من گنوک نہ اون!“

مستاگ

گرمیانی لنج ءِ تہارین شپے ات۔ آزمان ءَ سیاہین جمرانی چادرے پوشتگ ات۔ ماہ سبک گامیں اسپئے بیما ہیمز کنان ات۔ وبدیکہ ماہ شہ جمرآن جنا ءُ گستا بوت نہ انچش پڈر بوت کہ شررتگیں جتلءِ ءَ گشان شہ دیم ءَ دور کرتگ ءُ دتی دوست ءَ چارگا اِنت۔ بزین جمر گرندگا ءِ تنت ءُ میرعطا گون گس مرد مان نشت ات ءُ رم جنگاان۔

جمران زربار ءِ گوات وارتگ۔ مئ هیالا مرچی شرین هور ءِ بیت۔ ساعتے ءَ رند پدا درآبیتنتے!

شوئین درّو ءَ من گوست کہ هوبیما مرو۔ مرچی هوبیمی روچے نہ ئے گوازانی هیالداری ءَ بیوکہ آپ ءَ میارت اش بلے مروچان بزگر کیءُ کپان گوش دارنت۔ عطامحمد ءِ گپ دراج کشان ءِ تنت۔ انور ءُ گلی آئی ئے کپان پہ بے تواری گوشدارگا ءِ تنت۔ گرند ءِ توار ءَ شہ آیانی دل ءِ لرزگ وڈان بوتنت۔ ہر ءِ سارتین گوات گلی ءِ دل ءَ سر یتان ات۔ آ چاگرد ءَ شہ بے سما انور ءِ ہر ءِ بندایکان گیشینان ات۔ یعنی کہ اُترا چارگا ات۔ انور ہم آ ترا پہ نیم کشی چارگا ات۔ آیانی دلا ہر ءِ لہڑ ءِ جیست ات۔ انور هیبران ات کہ

آ ہ گلی ءَ پہ جوئی وتی شیطانی واهش ءِ دیمپان بہ کنت ۔ آ شہ
پس ءِ یادوم ءَ پاد آحت ءُ گلی ءَ لرا نشت ۔ زان ءِ پربخت ۔ شہ
شرم ءَ گلی چم جہل حبت انت ءُ دستونکان گون لیب ءَ لگ اِت
دستونکانی توارا شہ انور ءِ دلا لرزگے بائندکرت ۔ دیے کپتلین
گڈگان شہ یکے گلی ءِ نیمگا چکلتئے دات ۔ گڈ گے لگگا شہ
گلی ءِ نازرکین دل چو شیشنگا ٹانک اِت ۔ بدا انورا دست مان گلی
ءِ نیمگا شہارت ءُ نازرکین دست ءِ پربخت اِنت ۔ انا گاہ گرند ءِ
شہم ءَ شہ آزمان روژنا بوت ءُ دست ءِ شہ گلی ءَ جتا بوئنت
انور ءِ دلا شہ لرزگے چست بوت ءُ آئی پہ تکالسری دڑائنت !

،،آپ ! ،،

گشئے گلی ءَ دو مردم ءَ چست کرت ۔ انور ءِ پاد لے لگت وات
وش ملا ان ءَ روان بوت ۔ آئی ناز ءُ کہبی ملک انور ءِ دل ءَ
پنترت ۔ آ تان شرین ساعتے ءَ گلی ءِ بارءَ ا حیال ناچینگا ات
کہ گلی ءِ وش ءُ زیبین توارا شہ حیال ءِ وانز بوت !

بزور !

گلی ءَ گلاس انور ءِ نیمگا شہارت ءُ دڑائنت ءُ انور ءَ گلی ءِ
دست پربخت ءُ آپ اِتندلگ ءَ گون مشکول بوت ۔ انور
گلا شہ دارگی نہ ات ۔ آئی تن شہ گلا ڈلگی ودان بوت ۔

بلے پسں ءُ ماس ءَ بیماشہ دگہ آپ سے لوٹت ءَ نہ کرت ۔ ھورکین
گلاس مان دست ءَ بلے ھیالئے گلی ءِ بیمگا ءَ نت
ھا گلی ءَ نیمگا کہ!

"بالگ ءُ شررتگے ءِ ات ۔ میر ءِ مولد ءِ یکوئین جنک ات کہ شہ پس ءُ
ماس ءِ مرگا رند ھوداں رست ات ءُ مزن بوت اَت!"

نیاد پہ انور درگا دور جنان ات ۔ واب آئی چمّان شہ پانی ءُ ھیال سر
زور ءِ نت ۔ نیادانی سرا لیٹگ ءُ گیسارت ءَ ابید آئرا دگہ ہیچ وس
سے نیست اَت ۔ پدا آئی دل ءَ را زور پردات اَت ءُ وپت اَت ۔ دیر
نہ گوست کہ کروسانی بانگ ءَ آئرا شہ واب ءَ بیدار کرت ۔ گلی ءِ
ھیالا آئرا پدا چاگرد کرت! آئی ھیالا!

"ہما مہر ۔ ہما ہبی ملگ ۔ ہما قرب ءُ نزیکی ءُ ہما گرمین گیسارت!
کہ آئرا سجّیں شپ ءَ توریتگ ءِ اِش ۔ انگت آئی دلا تازگ ءِ نت
آ ہمے ھیال ءُ پکران گون سرپیشال ات کہ دروازگا توار کرت ءُ گلی لس
ءَ پتّرت

گلی! اِے توئے؟ چد ءُ دیم ہیچ گشت ءِ نہ کرت!

گلی ءَ چم چو انارءَ سہرءِ نت شالا کہ ہجیں شپے پہ بے وابی گوازینتگ
ات ۔ شالا کہ سجّیں شپ ءَ گریتگ ءُ آ ہ ءِ کشتگ ات ۔ انورءَ
پہ نیم کشّی چارت ءُ درائت!

ایراش کن !

ءُ پدا ٹوال ئے زرت ءُ دیم پہ جان شودا رہادگ بوت ۔
انور ءِ پاد مان مبزءِ سرا تچک ءِ تنت ۔ ھیال پریشان ءُ سگریٹ ءِ دوت مان دیما ناںج ءَ راتنت ۔ چم ءِ مان درواز گا سک ءِ تنت کہ گلی پداشہ براںڈہ ءَ درابوت ۔ انور ءَ توار کرت نہ بشخندآن ءِ آیان بوت ۔
تو سیارگ کرت ءِ رزاناں بہ برآن نون ءِ گلی ءَ دست مان رزانانی نیمگا شہارت ننت کہ انور ءَ چو مستین لبغورا ریت ءُ چیر زونڈان ئے دات ۔

" بلہ دے نہ نہ من کوکارکن آن ! " گلی ءَ سبک سبک ءَ دراشت !
انور ءِ نیت ھراب اَت بلے گلی ءِ کوکارانی ترس ءَ شہ یک کرّ بوت گلی ءَ پہ گرہگی چم ءِ رزان نزآرت انت ءُ ہشہ لوگ ءَ ڈن درشت ۔
اے پہ انور ءَ نوکین گپے اَت !
" مولد ءُ جیشن ہمت ! "

" ہان ! مولد ! "

من مولد ءِ ٹن ءُ تو مبیر ءِ لہمڈء تراداہی مبارک بہ بیت ! من ہ زانت اَت کہ تو ئن ابیری تسک ئے رسننگ ۔ من نہ ترا شربن واندہ ءِ لیکمت بلے مناچے مالوم اَت کہ تو ہم ابیری ھآپ واھتگ ۔ گلی پکر

ءُ صبالانی ہمے طوفان ءَ گون گَرءُ چیل ات کہ انور ودی بوت

نترا واجہی مبارک بات ۔ تو واجہی بکن ۔ منا مولد ءِ یہ لبکہ بلے

منا وتی مولدی ءُ بنزگاری ءِ سرا ناز اِنت ۔من اگہ مولدءِ آں نہ چے

بیت ۔مولدءُ عزت ءِ داربیت ۔ ہیبرءَ پچّ ! انور تو چے زانے

کہ مہرءُ محبت .... ـــــ

مہر ہمائی چیزے ئے ہنے کہ من تئی سپہردا ءِ بکنان ...... ـ ... انور پہ

ہیبرانی گلی ءِ پرمعنائیں گپان گوشدار گا ات ۔ شہ گلی ءِ گپان انورءِ

ضمیر آگہ بوت اَت ۔ مہرءِ انداز بدل بوت اَت ءُ آ پکرءَ ات !

راستے کہ من رداون ۔ ما اگہ استمان ءِ کاڑان بہ بدی بچارین

نہ مے مردانگی ءَ پچے گنشت ۔ استمان ءِ شپانکان اگہ ردین راہ زرت

نہ ناوسانی لیج ءُ میارءَ کئے بہ پہریز ایت ۔ گلی تو راست گشئے !

راستے کہ منا ورنائی ءِ گوات ءَ مغرور کرت ات بلے من ....

...... بدا آئی گلی ءِ ہمنگاد ہم گردینت ءُ دزّائینت !

گلی ! منا بہ بخشن !

گلی تو راستے ! واقعی کہ غیرت ہمائی چیز ءِ ہنے !

ابخشش بگش ! تون تو پہ راہ ئے ۔ گلی ءَ بشہندت ءُ لیپ وگردینت ۔

آئی معصومیں بشہندگا شہ مہرءِ اثر سہرا اَت ءُ انورءِ سرشہ مخرءَ

برز اَت !

انور گلی ءَ گون احسا مندبن نگاہ ئے ءَ چارت ءُ شہ لوگا ڈن درآحت ۔ انور ءِ لبس ءَ آترا شہ گلی ءِ لوگا درآیگاد لیست نہ دیم ءِ چوھوک ءَ گوات گپت ۔ مہر ءِ سہرائین ظاھرداری وتی آسر ءَ رستگ ات ۔ آئی ظاھرداری ءِ جامگ درحت ءُ درّائیت!

«جتکو!»

شہ بیما گلی چو بیتی ءَ سرپ اِنت ۔ زبان ءِ لل بوت ۔ نرس ءُ لرزے ءَ گون درّائیتے!

«جی!»

جی ءِ زھگ ۔ تو صُبحی ئینے ءَ ادا .... آئی گون پیرین دپ ءَ گوستگ وارت اَت ۔ وتی اصبینئے ءِ پدّر کرت اَت ۔ دومی نیمگا انور ات! آئی جبال چون برزءُ بالا ءِ تنت!

« من اِے غیرت مندین کارءَ را دنی بگوئین باسکانی پناہ ءَ زورآن!»

اگہ لبس ءَ نہ منّ اِت ؟ آئی دل ءَ شہ سوالے چست بوت!

چے لبس منی دل ءِ مستر اِنت ۔ ءَ آئی ضمیر ءَ لپسو گر ریت!

« اگہ اِے ہتیگین ریبدگ منی واھگ ءِ دیم ءِ دیوال بوتنت نو من .... من ہرڈولا وتی جہرءَ انباز کنان ۔ من گلی ءَ انباز کنان»

گلی ءِ نام اناگاہی انور ءِ دپ ءَ شہ درآحتگ ۔ ماس کہ! شہ انور ءِ لوگ ءِ کترا گوارگا اَت ۔ گلی ءِ نام ئے ادشنگنگا شہ ھجگہ بوت!

"انور ؟! گلی ؟!"

ھان! ماس۔ گلی! منی گلی! انور خاموش بوت۔ ماس طلائیں بچ ءِ لوٹ ءَ شہ سر پد بوت!

شپے مزنین بہرءِ گوست اَت۔ واب شہ انورءِ چمان یاگی ات۔ گلی ءِ جہرا آئرا سے نا ئمبل اَرت اَت۔ جہرءِ سوز ءُ دردان آئرا بے واب کرت ات۔ آئی قدحین چمانی خماری ءُ کاگدین لنٹانی بشخندگے یاتاں آئرا بے وار کرت ات۔ پہ اے حالت ءَ آئی دل ءَ تاصبیر نہ کرت۔ ءُ آ گام جنان دیم پہ گلی ءِ واب جاہ ءَ رہادگ بوت۔ یادءِ مان دروازگا ایر کرتنت تہ گلی ءِ زیمی ئیں دل ءِ پرسوزیں توار "مسکگ ءَ" ءَ شہ واتر بوت۔ گلی وہدیکہ صحب ءَ انورءِ بان ءَ پیترت ءُ جمے پہ سگریٹی بنڈکان کپت "دکہ گانی ءَ را جاگہ جاگہا ستکگت اش" نہ گشتے گلو ءِ دلا آس ءِ روشن بوت۔ شہ چاگرد ابے سدّی دراینتے!

نون تو ہرءِ معنیٰ ءُ مطلب فہمتگ۔ ہرءِ آس برچوں کہ زیات بہ بیت آ ہمنو قرار دنت!

گلی! تو انگت منا شگان ءُ بیگورانی سہرین تیہرکاہاں گون ستمب سئے ؟ شالا ترا انگت منی سرءَ باور نہ بیت۔ تو منی سرا باور بکن ئے کہ ہہ کن ءِ بلے من پدا ہم گوشان!

گلی! تو منی مہرءِ۔ تو منی ساہ ءِ۔ ءُ ساہ اگہ شہ بدن ءَ جتا بہ بیت نہ انسان

زندگ ہنہ مابیت۔ نو باور ئکن گلی کہ!

"من نون شہ نئ ہیرءِ لوٹ ءَ جناءُ گستابوت نہ کنان۔ نون نئ ہیر منی زندءِ ارمان ءُ واہگ بوتنگ!"

گلی ءِ خمارین چم جہل کپت انت۔ کاگدین لنٹ ءِ سرءِ تننت ءُ انوں ءِ دل تسلّی بوت۔ وہدءُ پاس گوزان ءُ ہیرءُ دوستی وڈان بوت بزگ ءُ زندءِ عہدءُ پیمانان شہ گلی ءِ دیم چوہیل ءَ پچیلّان بوت۔ ماس ءُ ہم طلدُس نچ ءِ وابگانی دیما سلا دوردات اَت۔ آخر آماس ءِ اَت ءُ آ کیجام شوہین ماس انت کہ زہگ ءِ ہیرءِ دیما اسپر بیت۔ آئرا ہم وتی طلابُن زہگ بے کساس دوست ات۔ آئی شات کامی ءُ را وتی ہیرءُ اسرسے زانت اَت یلے!

نرس!

کہ آئرا شہ وتی چاگردا گون اَت ءُ آئی اِسے نرس بے معنی نہ ات۔ آ نرسگا ات۔ پرچیکہ آ شہ حویلی ءِ تنکبین رواجان پوہ ءُ سرپدات آئی حویلی ءِ بدلوتی ئین کونڈان شہ درآ ھتگین کرمانی انجام ءُ آسر ولیتنگ ات ءُ گلی ہم ہماکونڈان شہ درآ حنتبین کرمے اَت۔ یلے اِے کرم آئرا بے کساس دوست ات۔ شالاکہ آ زابول سے ات۔ آ ایوکا زابولے نہ بیت بکنن انوری ماس ءِ نام ءِ ہم بر اَت ءُ شالا ہمے سوب انت کہ آ انوں ءُ گلی ءِ ہیرءِ دیما ہنہ اوشتات!

پدا یک روچے انور ماس ءَ را یک کرّے ءَ توار کرت ءُ گشت!

ماس!

توتہ سرپد ئے کہ من گلی ءِ مہر ءِ بیمار آں - من گون گلی ءَ آروس کنگ لوٹاں ءُ گلی ءِ مقام ءُ ھند ہم چیرین چیزے نہ انت - آ مولدی زھگ ءِ - ءُ مولد ءُ واجہانی نیام ءَ مہر ءُ دوستی گناہ ءِ لیکن گُڈ بیت بلے من سرپدی ءَ ابید ہم گون گلی ءَ آروس کنگ لوٹاں - من پہ وانگ ءِ ہاترا ڈنی ملک ءَ روگا آں - من نون گلی ءَ تئی امانت کناں - انور ڈنی ملک ءَ شُت ات بلے ماس ءَ را یک عجیبین مصیبتے ءَ گون دوچار ءِ کرت اَت!

"ماس گلی تئی امانت انت!"

"من زاناں! ماس کہ حویلی ءِ حکم نہ منّو کاں پہ زند عذاب ءِ بیت" بلے ماس! من مجبور آں - پرچیکہ من گندگا آں کہ اِے حویلی ءِ شپتیراں ءَ کرم کپتنگ ءُ نون اِے کرم کپتیں شپتیر نہ مانت - من اِے حویلی ءِ دیوالاں شہ گریبانی ھون ءِ ٹپاں دور کرت نہ کنناں بلے گون من نون دگہ ھون ریچگ نہ بیت - ہمیشا من وتارا شہ حویلی ءِ ظالمیں ماں رکھینگ لوٹاں!

انور پہ وانگ ءَ ڈنی ملکاں شتگ ات ءُ گلی ءَ انور ءِ مہر ءِ یاتاں ءَ نترآرتگ ات ءُ زند ءِ روچاں تیلانک دیان ات - حویلی ءِ خدمت کاری ءَ گون گلائش اَت - دل ءِ وش اَت کہ انور آئرا مہر ءِ باد گیرءِ

بخشات بلے گشنت کہ عزیب ءِ راز باد ہیں وشی ئبرازیت گلی ءِ
گون ا پجش بوت!
بیگاہ ءِ وہدا ت۔ میر ءِ شہ ابید لوگا کس نیست ات۔ مولد
وتی وتی کاران گلائش ءِ تنت۔ میر وتی بان ءَ نشنت ات ءُ کاگدان
ٹپگات۔ آئی کاگدان ءِ تان شرّین ساعتے ءِ سر ءُ چیر کرت ءُ
پدا جان کشّان، گاسان شہ بان ءَ ڈّن در آھت۔
"گلی ءَ بگش کہ منی کوٹھی ءِ رو پگے بہ جن انت۔ آئی ملنگ ءِ
لوگی ءِ را توار کرت ءُ دڑائینت!"
آئی چم چو بغوری چمان تپگا ءِ تنت۔ پیرزال ءِ چمانی دیما سیاہگے
مانشت۔ ناگہانیں ترسے ءَ آئرا چاگرد کرت۔ گوسنگین ساعتانی
جورین بات نے ءَ آئرا تیلانک دات۔ بلے دل ءِ سرا جبر ءِ
کرت ءُ دڑائینتے!
"گلی! او گلی!"
"جی!"
ترا واجہ توار ءَ اِنت! پیرزال ءَ کوٹھی ءِ نیمگا دست ٹمال کرت
ءُ دڑائینت۔
گلی ءَ سرینگ شر سرا کرت ءُ دیم پہ میر ءِ بان ءَ رہ دگ بوت
آ اودا اوّلی رندا رو گا نہ ات بلکن پیسر ءَ ہم باز برشت ات

بی بی ءَ بازیں آئرا اودے رپت ءُ دوپ ءَ پہ دیم داتگت بلے
اِسے اوّلی برات کہ میرءَ آئرا دوت توار کرتگت۔ گلی ءِ دل ءَ لرزگے
چست بوتنت۔ پدا آئرا ھماروچے گیر آحت ات کہ میرءَ آئرا ماسی
زاھ ءِ داتگت۔

گلی! منی کوٹھی ءَ روپگے نیجن۔ ءُ آئرا چو بغورا چارتگ ءِ تے
ءُ ڈن ءَ در آحتگت۔

”اِسے نہ صاف انت؟“

گلی ءَ نابلدین ھیالےءَ مانترّینت۔ آئی تچگ لوٹ اِت بلے تھُت ءِ
نہ کرت۔ روپگے شہ دست ءَ یلہ بوت ءُ چم ءِ آزمان ءِ نیمگا چست
بوتنت پدا آئی دست پہ روپگا تچک کرتنت کہ درواز گا توار کرت
شہ دروازگ ءِ توارا گلی پچلرزاِت۔ دیم ءِ گردینت تہ دیستے کہ
دیما میرعطا چو بغورا غرّان ءُ آیان اِنت۔ آئی چمّانی تیرشناکین
روژنی چو روچ ءِ زبران گلی ءِ بدن ءَ پترت انت۔ گلی شہ
میر ءِ لوٹ ءَ سرپد بوتگت۔ آ وتارا پہ آئیوکین وہد ءِ دیم پہ
دیم بوگے ھاترا تیار کنگا ات کہ میرءَ گٹ نگین پلنگ ءِ ڈولا
آئرا رپت ءُ بغل کرت۔ شیطان میر ءِ گردن ءِ سوار ات ءُ
گلی وتارا شہ آئی زورین بازوان ھلاس کنگے جہدءَ انت۔

”من مِران بلے اے ذلیلین کارءَ نکنان!“

پسرین مرد آئرا چو بغورا چارگا ات۔ شہ ملیش ءَ آئرا حیدے ءِ سر زرت اَت۔ ءُ شہ ترس ءُ زھرناکی ءَ گلی ءِ بدن چو گری قپ ءَ لرزگا اَت۔

تو ھر چون کہ زورجن ئے۔ جن بلے اِے زورآوری ءَ شہ ترا چیچ دست نہ کپیت۔ میر ءَ درّائینت!

بلّ ئے کہ من نزوران بلے پدا ھم من وتی عزت ءِ جامگ ءَ داشت کنان گلی ءَ پیتوگرد ینت!

ادا نہ ھر یکّے ھے گپ ءَ جہ جنت بلے عزتتے وتی جاگہا اوشت ایت ءُ تو کجام عزتتے پہرا بندءِ۔ مولد ءُ عزت! میر ءَ پہ تنزئی درّائینت!

آ عزت سے کہ تو گپ ءَ جنے! میر ءِ آ نہ ھما شپے گروگ ءِ شہم ءَ گون حیرت حیرت بوت کہ من نازانت ئے تان بلے پدا ھم من کامیات بوتان۔

میر!

من اگہ نزور دل ءِ ببوتینان تہ من ھمارو چ ءَ پرشت ءُ پروش بوتان کہ .... میر! تو منا مولدے لیکھے بلے مولد چوش نہ کپتگ کہ ھر کسے پہ دیم برُوسین ایت!

بلے بے دنتانین پلنگ انگت آئی سرا جک ءِ تنگ اَت۔ سردین لنکگ ئے مان گلی ءِ پتّرین سینگ ءِ سرا ءِ نت۔ آچو کودکین زھگا گون

بلوری ٹیریان " بنہان " گون لیب ءِ اَت ۔ گلی ءِ تارا شست دا
شت اَت ۔ پیرین شکاری ءِ کمک بردار گے تیاری کرت پداہک ءِ
دات ءُ دترائینتے!

"تی ءُ ماس ءَ ہم انچش ٹپاک جنگ ات!"

گشتے گلی ءَ ہمے گپ سے انتظار اَت ۔ ہمیشا آئی آترا دگہ گپے موہ نہ
دات ۔ میر ءِ دپ پہ گپ ءَ تچ بوتت کہ بارگین تالگے مان فضا ءَ
تالان بوت ۔ خنجر مان آئی کپت ءَ پترت ۔ بان شہ نامدارین میر
ءِ ھونان پُر بوت ۔ ءُ گلی شہ حویلی ءَ ڈن درشت ۔ ملنگ ءِ زالبول
ءَ ویدکہ آترا پہ روگا دیست تہ وتی گپ ءَ را دراج کش سے کرت
ءُ دترائینتے!

" اون! "

ءُ پدا شہ مزنین دروازگا لوگا پترت ۔ حویلی ءَ قیامتے جمبتگ ات
میر کوشگ بوتگت ۔ پولیس ءَ شہر ءَ را چاگرد کرتنت ۔ گلی ءِ جہگا
شہ ملونک آئی سرا شلی بوتگت ۔ بلے گلی نون شہ آبانی دست
ءَ در آحت اَت ۔ شہ بازین تنگ ءُ تاچ ءَ آئی جان ءِ بند بند
درد ءَ اَت ۔ تن ءُ گٹ ن ءَ شہ بے واک ات ۔ پدا آترا شپ ءَ دنا
تہارین لاپ ءِ تہا ھنچش رپت ءُ جاگہ دات ھنچش کہ ماس ءِ وتی
نادراہیں زہگے ءَ را گرمین نپادانی تہا بدب ایت ءُ چیر بدنت!

گلی اے شپ ءَ راپہ چونی رنج کرت اِے تہ یک جتائین
سوبۓ! ھیال گو شیت کہ آئی سجّیں شپ پہ بے وابی ءُ ترس ءُ لرزہ
گوازینتگ ۔ آخر بے وسانی دست دگہ چیزے ءَ رست کنت!

شالا قدرت ہماہی مہربان ات ۔ ہمیشا آئرا زوت پناہ ءِ رس
ات ۔ آ گون دل ءَ جیڑہان سرءُ پیتال ات کہ شہ دور کاروان
ءِ سُلنگو کانی وش ءُ زمین توار ءَ آحت ۔ گلی ءَ ناوسی ءِ سرپگ
چنڈات ءُ سرا کرت ءُ دیم پہ کاروان ءَ راہ دگ بوت ۔ نچان ءُ
گریوان تان کاروان ءَ سر بوت ۔ کاروان ءِ کماش خدا ترسیں مرد
ے ات ۔ گون سنگتاں شور ءُ صلاح ءَ رند درآئینتے!

" اِے بے وس ءُ پناہ ءِ دیگ مردانگی صلاپ اِنت ۔ با نڈاینت
کہ ما الیشرا پناہ بدہ ئین! " پدا کماش ءَ آئرا تسلاھی دات ءُ
درآئینت!

"منی جنک!"

"نون تو وتی گوھرین ارسان تاوان مکن ۔ من تان زندگان کسے
نئے مود ءِ تال ءِ زوال کرت نہ کنت ۔" پدا شہ صرجین ءَ پناری
ءِ سے کشتےءُ تال سئے کرت ۔ آئرا کچابے تہا نندارینت اِش ءُ
دیم پہ وتی منزل ءَ روان بوتنت ۔
انور ءَ پیس ءِ کوشنگ ءُ گلی ءِ جگے حال رستنگ اَت ۔ آئرا پس

ءِ مرکا شہ زیات گلی ءِ گاری ءَ توار نیستگ اَت ۔ انورءِ ماس شہ وتی چاگرد ءِ جاوران دپیروش ءُ تکانسر بوت اَت ۔ آئرا انورءِ عہد و پیمان، گس واجہ ءِ مرگ ءُ گلی ءِ درماندگی ءِ پاتان نپادانی باہوٹ کرت اَت ۔ انورءِ آیگا شہ رندا زیات ملور بوت اَت ۔

انور پس ءِ پُرس ءُ فاتحہ ءِ دوچانی گوازینگا شہ رند پہ نوکری ءَ ترادگہ شہرے ءَ شت اِے نوکین جاگہا آ باز ذوت گون مہلونک ءَ ھورءُ تور بوت ۔ آیانی وشی ءُ غمان گون شریدار بوت ۔ آئی مردم دوستی ءُ وش لساینی طب ءِ سوب ءَ مہلونک پہاہی دوستی ءَ پدوناک ءِ تنت ۔ غریب پروری آئی زندءِ لیکوءُ واہگ بوت اَت ۔ پمیشا آ ہر وہدا گون نیزگاران نشت ءُ پاد آحت ۔ دپتر ءِ بابوءُ چپراسی ہان گون آئی سلوک ءُ رودپہ چو براس ءَ اَت ۔ آئرا عہدہ ءُ نام ءِ سرا ہیچبر پہر نیست اَت ۔ آئی نزیکا عہدہ ءُ منصب نیزگارین پتو ءِ خزمتے وسیلہ اَت بلے اپسر ءُ ایزگارین پتو ءِ نزیکا آیک نابودین اپسرے اَت ۔ آیان ءَ انور کدیئے گڈگے ءَ ذوست نہ اَت ۔ آیان وتی مجلسانی توک ءَ ہر وہدا انورءَ ایر جت اَت ۔ آیان گشت اَت

”مرو چی ئین زھگان ءَ اپسری ءِ سینگ نہ جنت!“

"اپسرگون چیرا ستیںہان بہ تدایت ہنہ دپترانی نظام چون برباد نہ بیت۔"

بلے انور شہ اِرے گپان بے تیاز اَت آتڑا براسی ئے ھمدلی شہ درستین منصب ئے ہمدہان دوست تراَت۔ آتڑا مہلوتک ءِ تشہ گان ئے پیگورانی پرواہ نہ اَت۔ آتڑا گلی ءِ جہرءِ نوکین رژن سےئے بخشات اَت۔ آشہ مزن لیکھی ءَ دورِ حیستگ اَت۔ اَگہ آتڑا کسے ءِ سدوسمات ہنہ آ گلی ئے گلی ءِ جورین یات ہنت کہ شپ ئے روچ آئی سراچو بشامی ھورا شلگا ءِ تنت۔

گنشت! وہد پیانی درمان اِنت۔ اَگہ وہد پیانی درمان مہ بیت ہنہ انسان ءِ زیمی ٹین دل ءَ را ہیچ تاگت مہ بیت۔ ہماہی دگینیا ہنار بہ ما نیت۔ اَگہ انسان گون وہد ءِ بالا دا ٹہت مہ کنت ہنہ اَلمی اِنت کہ آ فنا بیت۔ گلی ہم انسان ءِ اَت ہمیشا آتڑا شہ وہد ءِ بالا دا گون ٹہگ ءَ ابید دگہ وس ءِ نیست اَت۔ ہماہی غمانی گیرام ءِ بے جیال کنگ الّمی اَت۔ ہمیشا آئی ناروا ھین دگینیا ءِ غمانی گیرام بے جیال کنگے جہد کرت ئے نوکین زندءِ ئے ابتداے ئے کرت۔ وتارا گون کارءَ گلائش ئے کرت۔ تان ذی آ برز ئے بلندین حویلی ءِ دودانی پابند اَت ئے مرچی اِسپیتین تمبوہانی حزمت کاری ئے گون گلائش اَت۔ آ صحب ءِ استالانی در آیگا گون بیدار بوت اَت ئے نیکوکارین کماش ءِ تان

سۓ پھت اَنت ۔ ایندگہ کاریہانی ہمراہی گون پہ کارءَ شت ۔ وڈیرہ ءِ ڈگارانی لابءَ گون گلاٹش بوت اَت کہ وڈیرہ گون سنگتان پدر بوت ۔ کاریہانءَ چارت سۓ ءُ پدا گلی ءِ تراتان شترین ساعتےءَ اوشتات ۔ وڈیرہ ءِ گڑنگین چمانی نوکءَ گلیءَ ھما شہمءَ تپروشک ءِ دیست کہ مدتےءَ پیش میرءِ گڑنگین چمانی توکءَ دیستگی سۓ ۔
ءُ پدا آئی گیسارت سۓ کشتءُ درآئینت!

" اِے خدا! منا توکئی گناھانی سزاءَ دیگا سۓ ؟ "

گلی ہمے پکرءُ ھیالان گون سرءُ پیٹیال اَت کہ وڈیرہ ءِ اسپءَ شدگءِ جت ۔ چابکءَ ءِ نوارکرت ءُ اسپ ءِ نالانی نوارمان فضاءَ نالان بوت ۔ پہ گلی ءِ ھیالا!

" اِے چابک آئی سینگءَ گونشتان روسینان انت! "

آئی زہمی ٹین دلاشہ بارگین دردءِ چست بوت ءُ پدا سہتین شپ ءَ آئی تر سنایکین واب دیست اَت ۔ صبحءَ مہالہ وہدیکہ آئی چم شہ وابءَ ٹپچ کرت اَنت تہ کاروانءَ را پہ لڈگءَ دیستنے آئرا دلءَ وار نہ دات ءُ شہ کماشءَ جُستے کرت ۔

" بابا! شما پرچے لڈگا ئت ؟ ءُ کماش ءِ خامشی گلی ءِ جُستے پسو ات! "

کاروان منزل بُرآن دیم پہ نوگین جاگہءَ روگا ات پدا آنوکین

ڈیہہ ءِ سر بوتنت - تمبو اِش مک کرتنت ءُ پہ لاپ ءِ شوہاز ءَ سرمہ سر بوتنت - اِے نوکین شہرے ات کہ آباد بوگا ات - اودا نوکین بان ءُ بادگیر اڈ بوگا ءِ تنت - دومی روچ ءَ آ ہم ہاک ءُ حشتے چست کنگا گون گلائش بوتنت - مہلوک ءِ آیان ءَ چاگرد کرت اَت - یا زینیے چم مان زالبولان ءَ سک ءِ تنت ءُ بازینے آیانی نادسی ءُ سرا بش بش ورگا ات کہ شہ اولس ءِ نیمگا توار ءِ چست بوت !

"گشنت کہ مرد جفاکش انت بلے اِے جنیادمان مردانی باج برتگ - بچارت ! اِے ہنچو جفاکش انت ؟ "

"جفاکش ؟ ! "

"ہنہ ! گرژنگ ءُ درمندگ بگش ! " دگہ مردے ءَ درائینت - آئی وتی منطق ءَ را تانسر کنگ لوٹ اِت کہ زھگے ءِ گریہگ ءِ توارا شہ آئی حیال تامور بوت - دیر ہنگو ست کہ ذالبولے ءَ تھگاری چگل دات ءُ دیم پہ تمبو ءَ تچان بوت - شہ دومی نیمگا دگہ زالبول ءِ ے توار آحت -

"مرُوارد ! "

منی زھگ ءَ بچارے گون !

شہ تمبو ءَ جِکگ ءِ ے توار ءَ گون دگہ زالبولے ءَ نھگاری ایرکرت

ءِ چو گنو کا دیم پہ تمبوءَ تچان بوت!

جنکو! شاہ مرادءِ ہم درمان بدہ یے گون!

مہلونک پرا کار ہانی نیمگا دگوش بوتنت۔ تھگاری چست کنوکین زالبولان ءَ چارگا ہتنت کہ سہرین کار موٹل ہسے آیگا شہ میال اِش مبر بوت۔ تنگوئین مردسے شہ کار موٹل ءَ ایر کپت ءُ منزوکاران گون تران ءَ لگ ات آ منزوکارانی منزءِ بار وا جست ءُ پرس ءَ ات کہ گلی شہ تمبوءَ درکپت۔ چم ءِ پہ تنگوئیں مردے ءَ کپت انت تہ پد پشت تچان بوت۔ آ تچان اَت کہ کماش ءَ چڑکہ کرت!

"گلی! او! گلی!"

تنگوئیں مرد ھجکہ بوت ءُ پہ ھلاھوشی دیم سے گردینت نہ دیستی! کہ دیما!

شررنگین جنکے اوشتاتگ۔ آئی شررنگی چیڑ جنوکین گدانی تہا ہم سہرا ات!

"جنک!"

"آئی گارین زندءِ ہرءِ آسر! دیما اوشتوک اَت، تنگوئین مرد ءَ پہ ھلاھوشی توار کرت!

"گلی!"

"حویلیءِ ظلمانی منا انچو سزا مرے کہ زندگ مانت ھہ کنان"

سنگانی سرءِ هون

کہن ءَ را کورکے ءَ گپتگ ! کورک تان پروشگ ءَ بیت۔ آپ آرگ نہ بیت !

بلے اے کورکا کئے بو پروشیت ؟

"من یا تو ! "

ناکو بشام ءُ آئی سنگتان پہ اے کورک ءِ پروشگا منزین جہد ءِ کرت ات۔ بلے کورک ءِ پروشگ آئی تروزین دستانی وس ءَ شہ ڈن ات۔ آئی ٹیکم ءُ کوڈالانی تیزین دپ باز بران ہے سکّیں کورک ءِ آماچ بوتگ ءَ تنت۔ لوڈی ٹیکم ءُ کوڈالانی دپ ءَ تیز کنگا شہ سوکی بوتگ ءَ تنت بلے کورک ءَ ! " انگت پرشگ ءِ نام نہ زانت ! " یک ٹیمگا سکین کورک ءِ ہستی ءُ دومی ٹیمگا آیانی کولنچکین دست ءَ تنت۔ آیان برے کورک ءَ را ءُ برے وتی کولنچکین دستان ءَ چارت ات بلے گشتے !

"کورک آیان ءَ چم سہر پشں دارگا ات !"

آشہ کار ءَ بیدل بوتگ ءَ تنت۔ الّمی انت کہ ما کہن ءِ دیما بگردینن۔ اداشہ آپ ءِ گوازینگ باز مشکل انت۔ ما پہ آپ ءِ آرگا عمرئے گوازینگ

بیلے پدا ہم مے مراد ءُ واھگانی تلوسی آسر نہ بیت! ناکو بشام گون سنگتان

تران ءَ اَت!

کہن ءِ دیما ماہیچبر نہ گردینین۔ ماایشی ءَ را حمیدا ہشہ گوازینین۔ اِرے

کورک تان کدین مے دیما اوشتت ایت! نیم عمرین مردئے ءِ گٹ ءِ نواراَت

"براسان!"

شما بے پائدگ وہد ءِ تاوان ءَ اِت۔ اگہ اِرے کورک بوپرشیتین نہ دیری

پرشتنگ اَت اِرے کورک چنش کجا پُرشِ ایت۔ منی ھیرءَ بزور

اِت تہ شَر تراَنت۔ شما گوک ءِ بوکش اِت۔ شہ حیرات ہر مشکل

آسان بیت

ماکسانین زھگ یے تین۔ لیب ءُ گوازی ءَ پہ مرادی یے تین۔ کہن

ءِ تمیگ مے لیب جاہ اَت!

ہما تمپگ!

کہ شہ چاتانی درکرتگین ھاک ءِ سوب ءَ جوڑبوت اَت! ماہمودا

نشتنگ ءُ لیب ءَ یے تین کہ نیم عمرین مرد ءِ توارمان مے گوشان کپت

ماپہ زھگی جاگہ ءَ پکرکرت!

"اگہ اِرے نزورین دستان جواب داتگ نہ مے معکمیں باسک کجام

روچ ءِ درمان اَنت؟" ءُ ہدا ماگوں وت شور ءُ صلاح ئے کرت

"اگہ ما اِرے سکین کورکا بیروشین تہ چے بیت؟"

پداما روژ نائین ء روچ ءِ برنشان ءِ چارت کہ شہ روہدرت ءِ نیمگا
شہم ءَ راتنت۔ بلے ءِ بُنزہ ہم روہدرت ءِ نیمگا انت ما دیم روژناہین
روچ ءِ نیمگا ترتینت تہ دبیتین کہ پیر ءُ عاجزین مرد پیڑ و ربن گوک
سئے ءَ را نیلانک دیان ءُ آرگا انت گوک ءِ دیم روھیرکت ءِ نیمگا
ات مھلونک پہ مزن جنجالی آترا وا بیتگ ءِ جہدا ءِ تنت۔ گوک ءِ
ترندین لگت آیانی دپ ءُ دیمان لگگا تنت شہ ترندین لگتان آیانی
دل آپ بوگا ات۔ گوک ءِ لگت شانی مارا عجب لگگا ات۔ شہ
کودکین زھگانی نیمگا ھندگ ءُ ٹہک ءِ توارئے رست۔ گہرام ءَ ! کہ
نوک بروتئے شنزگا ءِ تنت" وتی محکمین دست چست کرت انت۔
گوک ءَ را گردن پروش سئے کرت ءُ دراینتے!

" ھیرات ءِ گوک ءَ چش وا بینت!"

شما پہ ھیرات ءَ ھدوناک ات بلے من شمارا گشان کہ ھیرات ءِ وہداست
انت ءُ آ وہد تنگی نہ بیتگ۔ یاد ات کہ شما شہ ھیرات ءَ بیسر وتی
تنگوئین بچانی بزین باسک بچگا ستین انت؟ آئی وتی محکمین دستان
ءَ چست کرت ءُ دراینت!

ما درا ھندگا لگت این حالا کہ ماگپ ءِ سروبُن ءَ شہ ہچ ڈول
سرپد نبیتین۔ ما پہ نازانتی ھند ءِ لگت بلے بیرین!

ہان! آیانی دیم ءِ نب گشت۔ دیم اش چو تایگ ءَ سیاہ بوت۔ آیانی

چمانی مرتگین آس ءَ "پرآن" ءَ شہ ناوشی ءِ سے تریپو نشکلے پدر بوت
مے بوتانی پٹ پاد آحت اَنت گوک ءِ گردن شہ جون جتا بوت اَت
آئی تازگین ھون مان گل زمینے سرا تچگا ءِ تنت۔ سنگ شہ ھونانی
سوب ءَ سہر تر ءِ تنت مارتیگیں ھونان گون لیب ءَ اِئین۔ یک
وش گپتین نچکئے ءَ گون سنگتان توازہ کرت!
"بیائت کہ ھون ءِ جوئے تا چینین!"
بلے دیرنہ گوست کہ ھون ھشک تر ءِ تنت ءُ سنگانی رنگ سیاہ
بوت۔ گل زمین ءَ ھونان ءَ چہ ڈیل زمین ءَ چنش اِت۔ نون ما
را گون سہر ءُ سیاہیں ھونان خاصین تب ءِ نیست ات۔ نون مے چم
لیس گون گوشت ءَ سک ءِ تنت کہ کدین ونڈ ءُ بہر بیت۔ گوست شہ
پوست ءَ جتا بوان اَت ما گوشت ءَ تازبندی ءِ تین شہ مدتے ءَ ما
گوشت پہ چم نہ دیست اَت۔ سالے ءَ پیش ماسی کیوت ءِ پرس
ءُ فاتحہ ءَ ما گوشتے چشتگ ات۔ مے چم پیرین مردان ءَ سک ءِ
تنت۔ کارچ ءِ تیزین دپ گوشت ءَ را بترآن اَت۔ گوشت ونڈ ونڈا
اِبر بوان اَت یک ونڈئے شہ درستان مسترات۔ گوشت ءِ نزیکا
اوشتوکین تنگوئین ورنا ءَ "گہرام" کو کارکرت ءُ درآئینت!
"مکار ءُ دروغ بندان! اللہ ءِ ھبرات ءَ پہ دلکشی گیشین اِت!"
آئی چم چہ انار ءَ سہر ءِ تنت ھنچش گندگا آحتک کہ شہ زھرتاکی

ءِ سوب ءَ آبانی ریشان بروسین ایت ۔ آئی چمّان شبہ ناوشی ءِ ئے سہرھءِن در بڈّاِت دپ ءَ ئے شبہ اسپیتین گجتے ءَ سرزرت ما وتی گوشت ءِ بہرءَ پہ چم چارءِ تین کہ تنگوئین ورنا ءَ چو لبڑہا دریشپ اِت ۔

" اِے شما چے کنگا اِت! "

ٹیکم تنگوئیں ورنا ءِ دست ءَ اَت آ شہ وندّا بے نیاز اَت ۔ آ بہے آیان ءَ و برے مارا چارگا اَت پدا آئی لنٹانی مہر پرشت ءُ دل ءِ جاگہ دا ئیں واھگان ءَ درشان ئے کرت!

" تچگ ءِ ھیبالا شہ دل ءَ درکن اِت ۔ تچگ پہ مرد ءَ زیب نہ دنت! " " ءُ ہان! گوک ءِ گوشت ءَ گون اچو دوستی ہ کن اِت کہ دست ءُ دل پہ کار ءَ ہ گرا نت ۔ اِے گوشتان ھمایانی سپردا بہ کن ات شے بنگوئین دستان ءَ گوشت ءِ چبینگ نہ برازیت!

ابا! منی تنگوئین بچّ!

ایشان نون دم برتگ ۔ یاتڑ اِنت کہ نون شما دیما بکنز اِت ۔ پیرین مرد ءِ ئے گٹ ءِ تواراِت کہ آ ترا تنگوئین بچّانی وت رُدین واھگان گٹ گیر کرت بلے پدا ہم آئی وتی گپ تانسر کرت ءُ دراینت!

" اِے کورک شے یا سکانی ترندی ءَ چکّاسگ لوٹیت! "

ءُ پراٹیکمانی ٹلنگگاگون ما پچلر زتین۔ ماشہ آیا فی وت ساچین
ٹرکل ءُ دیلان بے پرواہ گون کارءَ گلائش ءَ تین۔ ماشہ ہیچہین
جاورءُ حالتان سرپد ءَ تین!

" ایشی ءَ ہے سرءَ ہم حق است اِنت باٹوانت کہ ما اِے بزین کورکا
بُیروشیین ءُ وتی زندءِ واھگان سیبرآپ بلیین۔ ما تان کدین آیانی
پوتزءُ باھوٹ بہ بین؟ " ما درا ھیَنان دزا ئیَنت!

گورتیچ ءِ سارتین گوات کشگا اَت۔ آئی سارتین اثرءَ شبہ مے بدن
ءِ ھون ھشک اَت۔ ما گورتیچ ءَ دیما عاجزءِنین بلے ہرام ءِ ھکل
ءَ شہ ما سارتین گوات ءِ مارگان بے ھیال کرت ءُ ٹیکمان زوربر
دات ءُ کورک ءِ پروشگا گلائش بوتین۔ مے زحمت کشی ءِ ھیدان
شہ گورتیچ ءِ زور سُست کپت۔ چوناہا گشنت کہ گورتیچ نہ زانت کہ!

" کئے میرچاکر اِنت! "

بلے مرچی میر چاکرءِ سوین پسگانی زحمت کشی ءِ سوب ءَ شہ گورتیچ
بے واراَت۔ آیانی برھنگین بدن ءَ شہ ھید چڑان ءِ تنت۔ آیان کورک
ءِ کپٹ پر وشننگت آپ شہ تلارین کورکا دربڑان ات۔ پیرینان
اَنرا ھیبرات ءِ برکت لیکھت ءُ چاکر ءِ زحمت کشین پسگان
وتی محکمین باسکانی آسر! نوں آیاتی ھید پچیاتی آسر پدر بوتگت
واھگانی روژنائین چراگ روہک بوتگت۔ کاریگرانی نبشں مان

تلارین کورک ءِ بدن ءَ ایرپترنگ ءِ تنت ۔نون روژنا ہیں منزل دیما
اَت ءُ تنگوئیں ورنا آئرا سنبہینان ءُ روان اَت ۔آہر صحب وشبوئیں
پل ئے مان گل زمین ءَ کڈ کنگا ات بلے مہر ءِ ازلی ئین دژمن!

" وشبین زندءِ آسرءَ چون سگ اَنت!"

پیشا آیان وشبوئین پلانی روسینگ بناہ کرت بلے گہرام ءَ وتی کڈ
کرتگین پلانی رکھینگ ءِ فیصلہ کرت اَت ۔آئی ءَ وشبوئین پلانی یاگیجہ
ءَ را سنبہینگ لوٹتگت ۔آئی مہر ءِ دژمنان ءَ تاچینگ لوٹتگت بلے مہر ءِ
دژمن کجا سگ انت کہ مہر تانسر بہ بیت ۔پیشا مہر ءِ بدوا ہین دژمنان
آئرا چاگرد کرت ءُ آئرا وت ساچین بدگمانیانی آماچ اِش کرت گل
زمین ءِ رنگ پدا بدل بوت ھون ءُ ھاک ھورتر ءِ تنت ۔ ھون
سنگانی سرءَ بش بش وران ءُ تچان بوتنت سنگ شہ ھونانی سوب
ءَ سہرتر ءِ تنت ءُ سہرین ھون تپگا للگت ءِ ننت نون اِے رھنگین
ھونانی سہری گار نہ بیت ۔آھون ءِ ئے توک ءَ کہ زحمت کشی ءِ ھید
ءُ ارس ھور بہ ترَ اَنت آ ھونانی آسر چون گار بیت ۔ آ ھون چون
سیاہ ما نَنت ءُ گہرام ءِ ھون نون ھیچبر سیاہ نہ مانیت پرچیکہ
آئی ءِ ئے توک ءَ !

" ھون ءُ ھید ءِ چی ءِ آمیزش پدّر "

اِنت !

ماہی خانہ

زرِ ءِ سرمستین چول سرلیٹان ءِ تنت ءُ ہلونک آیانی نیام ءَ لیب ءَ اِتنت!

چول! زری چول! کہ۔

چو فہمیدہ ءِ واھگانی ڈولا بش بش وران ءِ تنت۔ آتیاب ءِ کرّا او شتوک ہڑین چولانی چست ءُ ایر ءَ چارگا اَت کہ شہ زرِ ءِ حلّیین لاپ ءَ درانگازی ءَ اِتنت تیزین چول نزور ترینان ءَ چیر ترّینان دیما کنزان ءِ تنت فہمیدہ ءَ تان نشرّین ساعتے ءَ ہمے نزارہ ءَ را چارت۔ واھگانی ہڑین چول سےُ شہ آئی مادوکین دل ءَ چست بوت۔ آئرا نگیگین پکرے ءَ چاگرد کرت ملور ءُ پکرمند بوت۔ آئی ملوری دزگہاران سگت نہ کرت۔ نہ آیان شہ یکے ءَ فہمیدہ ءِ سریگ ءَ را چکّت ءُ درّائینت!

" فہمیدہ! او! فہمیدہ!

دزگہارانی بے موسمین چرّکہ ءَ شہ آپچلرزت۔ ناوشی ءِ ئے ناگوارین اثرئےُ آئی دیم ءَ شہ پدّر بوت!

فہمیدہ! اِے ترا چے بوت؟ او شتوکین جاگہا تو چے واب گنذگائے؟

اِے واپ گنڈگ ءِ جاگہ نہ اِنت ۔ جھلونک اوا پہ دل ءَ سہرائینگا
کیت ۔ میشنی زند ءِ غم ءُ گڈ تیہانی سہارئینگا پہ کیت ءُ تو !۔۔

ملوریو ! منی ساہ ءَ بدل ۔ بچارکہ زرءَ سارتین گوات چون
وش کشگا اِنت ۔ بگندکہ اِے سارتین گوات چِے گشیت ! بلے ترا
شہ نگیلین پکران مہلت بہ بیت تہ تو بزانئے ۔ من گوشان ! گون
دل ءَ جیڑہان گون مہ کپ کہ اِے دل انسان ءِ دژمن اِنت ءُ
دژمن ءَ نشان مہ زورکہ دژمن تئی ھستی ءَ گار کنت ۔ آ فہمیدہ ءَ
کلکل کن اَنت ۔ دزگہارانی بازین کگلیان شہ آئی جورین بشخند
گے جت ءُ درائینت !

شامی پشت ءَ چیا کپتگ اِت ؟

ابیدسئے تو اِمے وہد چون گوازیت ۔ آئی دوستین دزگہار ءَ « آرزو »
آئی ڈلین مودان ءَ چکت ءُ درائینت ۔

بچارکہ !

جھلونک چون گل ءُ شات اَنت ۔ زھگ چون گلا انت ۔ بچک شنزارگا
انت ۔ آیانی شنزارگان شہ واہین دل آگاہ بنت ءُ تو گشئے ! کستے ءِ
پرس دانشتگ ؟

ہان ! من پرس دانشتگ ۔ برواِت ونارا گون من پرسی مہ کن
اِت ۔ من گوشان ۔ برواِت ۔ ہرچی کہ شئے دلا سبجیت بکن اِت

آئیٔ سہرین رومالۓ گون دیمٔ ھید پہک کرتنت ءُ دڑائینتے!

" منی دگنیا چون شائیگان اَت - زرٔ ڈولا صاف ءُ چولانی ڈولا آجو اَت "

بلے مرچی من ادا چولانی آبیقراریءَ نگندان کہ منی واھگان چیر بتر نبیت - مرچی من ادا وتی زندٔ چولانی آجت بگان نگندان کہ اِچ آیان جہان سہڑایت!

"منی وژگہاران!"

شما چۓ زانت کن اِت کہ من مرچی ادا چۓ مارگا آن - شما ہے گوش اِت نان ءُ کہ ما چونیں گنوکۓ گون دو چار بیتین بلے شما نہ فہمت کہ من .... ساعتۓ رندرو چ ءُ نیمگا دست ٹال کرت ءُ دڑائینتے!

"بچار اِت!"

کہ اِے روچ چون ملور اِنت - اِے روژنائین روچ ءُ ھستی چون ایر بڈان اِنت آنڑا مۓ دگنیا ءُ یلہ دیگ چون تور ینگا اِنت - من تہ ھنچش مارگا آن کہ مۓ زند ھم ھمے روچ ءُ ڈولا گیمران ءُ زرد تران اِنت - شما وشیانی گپ ءُ جن اِت - من ءَ اِے بے دودین وشیانی پچے گرز - من ءَ اِے اسپ سوارانی مستیان گون پچے گرز - منا مہلونک ءُ ھندگ ءُ توازہانی پچے گرز - اِے

نہ ھنو منداقی وڈ ءُ بیم اَنت - منا ریکاقی سر ءِ ندوکین لو فرانی شنزا
رگان گوں چےُ گرز - اِے نہ متی آرام تبین پس ءُ پیر کانی ننشاقی
انت کہ نان ڈی انارکلی ءِ پشت ءَ کپتگ ءِ تنت ءُ مرچی متی ءُ
تیٔ پشت ءَ کپتگ ءُ شنزارنت - ایشان ءَ دگرسےُ دل آزاری
ءَ شہ ابید دگہ چےُ سنج جن اَنت - اِے ناوسانی دل ءِ گیسارنان
چوں مارنت - وہدیکہ اِے مے حمکار بوت نہ کن انت نہ ما ایشان
ءَ پرچے بچارین - پہ چارگا شائیگانین جہان سےُ کپتگ - ما آیان
پرچے مہ چارین کہ !

" ورو کی دانگان شہ سینگ اش ریم کپتگنت ! "

اودا ! بچار ات ! آ چولانی نیمگا بچارات ! آ برھنگین بدنان شما
چوں گندات کہ آیانی دانگانی ریمان شہ زر ءِ رنگ بدل بوگا انت
اِے ہم ہمے دگنیا ءِ ساہدار انت - من او شکتگ کہ مہلونک دگر ءِ
ریشان واد برشانیت بلے اِے بےوس کجام حساب ءَ انت
کہ گوں وتی جندسےُ دستان زیمیٔین سینگان واد برشانگا انت - منا
نہ اِے ڈولین وشیّان شہ بیم کیت - من اِے ڈولین وشیّان شہ
جنگ لوٹان - ادا چےُ است ؟

" ادا نہ شور انت شنزارگ انت ناچ انت کشّی انت ! "

بلے ایندگہ نیمگا ! " ناوسی انت لاچاری انت غم انت فکر انت ! "

اگہ تو شہ شوء ءِ ھنگامہان اینکس کِدی ءِ ننئے تہ مارا پرچے
ھمراہ کرت ءِ آورتئے ؟ پچے ترا پہ گپ ءِ تران ءَ دگہ جاگہ ئے نہ
مِلّت ؟ آرزو ءَ دزّائینت !

"آرزو ! او ! آرزو !" دگہ دزگہارے ءَ آرزو ءِ تیمگا چارت ءُ
دزّائینت !

ہان چیئے ؟

شما منی دردانگا پرچے تنگ کنگا اِت ؟ آئی فہمیدہ ءِ نازرکین لنکّان
ءَ تاب دات ءُ دزّائینت !

"اِے آجوئیں موسم ءِ ساعت ! بلے کہ ادا نہ اِنت !" اناگاہ ءَ ھند
گانی توارے رُست !

"منی تیکین پنت ءَ بزور - آئی آیگ ءِ ھیالا شہ دل ءَ درکن - آئی کہ
ترا شوہاز اِنت - مشکل اِنت کہ ترا ادا دست بہ کپیت ؟

"شوہاز ؟"

منا کئے شوہاز بوت کنت شوہاز تہ ھما بکن انت کہ آیان ءَ زندئے
است - من تہ وت یک گارین زندئے آن . یک گارین زندیئے ءَ
را چیئے شوہاز بوت کنت - شوہازی ہما بہ بنت کہ پہ وتا جوانین
زندے گند انت ءُ منی زند ! یک گمسارین زندئے ! منی زند !

ھما ماھیانی ڈولا اِنت کہ بلوری تابوتانی تہا بند انت ءُ شہ

وتی شاہگانین جہان ءَ گستا کپنگ اَنت۔ راستے کہ آ شہ وتی شائیگانین دگنیا ءَ دور تا چینگ بوتگنت۔ شیشنگانی تہا بند ءُ سا رینگ بوتگنت۔ پہ آیانی ہاترا بلوری گس اڈ دیگ بوتگنت بلے اے براھداریں بلور آیانی کجام درد ءِ درمان بنت کہ آ اے وا بند اَنت۔ گلامی ءِ تابوتان بند اَنت بلے بگند کہ!

زر ءِ آجوتیں اے ماہی پہ وتی آجوئی ءِ ہاترا چون جہد ءَ اَنت۔ آ بلور ءِ دیوالان گون چون سر میڈینگا اَنت اگہ ما ایشانی جہد ءُ کوشستانی معنیٰ ءَ زانت بہ کنیں تہ ھبر سے او شتیت بلے ما ناسرپدایں ما ایشانی ھدوناکی ءِ جاوران فہمت نہ کنیں۔ منی ھیالا!

"اے پہ زر ءِ آجوئیں زند ءَ ھدوناک انت!"

"زر!"، کہ آیانی زند ءِ مراد اِنت بلے اگہ کستے ءَ را وتی کہ لیکو ءُ منزل ءِ باروا آگہی بہ بیت تہ آدمی ءِ جہد ءُ کوشستانی مطلب ءَ جوان زانت کنت اگہ ما سرپدآن کہ سرپد آن بلے منی ھیالا!

"اے ماہی!"

سرپد اَنت کہ اے بلوری گس مے منزل نہ اَنت بلکن مے منزل شاہگانیں زر اِنت ءُ مارا شہ آجوئین زر ءِ چاگرد ءَ گستا ءُ جتا کنگ بوتگ ہمیشا آ گون بلور ءِ دیوالان سر میڈینگا انت

شالا تنتگی درہا شہ وتی زندءِ مرادان آگاہ بہ بنت ءُ اگہ آدرہا سرپد بہ بنت کہ مے!

"آجوئی!"

پلگ بوتگ مارا شہ شائیگانین زرءَ جتا کنگ بوتگ - مارا شیشگا ئی تہا بند کنگ بوتگ تانکہ ما وتی شائیگانین جہان شہ بے حیال بیان - مارا بلوری سانکلان گون بندگ بوتگ تانکہ مہلونک امارا بچارایت ءُ شاتکام بہ بیت - اگہ آدرہا چشش سرپد بہ بنت تہ شالا کہ اِے بلوری کِسّ آیانی گلانی زورا مہ سگ انت!

ماہی چون کیز بوت کنت؟ تو چونین بے معنائین ھبر کنئے؟ آئی دزگھارے ءَ پہ تلوسی وَڑا ئینت!

ہاں! آ کیزی انت - آ کیز کنگ بوتگنت تانکہ ما آیان بچارین ءُ دلوشی بکنین بلے آدلے کہ وت بے معنائین دیدگانی تا پوتان بند بہ بیت تہ آدل چون آیان ءِ چارت کنت!

"من گند گائن کہ!"

اِے ماہی متی پیمین کیزی انت نون شما وت بگوشِ اِت کہ یک کیز بیئے دوتی ڈولین کیز یے ءَ را بگندایت تہ چون وش ءُ شاتکام بوت کنت!

فہمیدہ ءَ وتی ملوربن دل ءِ واھگان درشان کرت - آئی

دزگہارانی دیم ءَ تب گردگا اَت ءُ آ فہمیدہ ءِ پیما ملور ءَ تنت ۔ آ شہ وتی چاگرد ءَ بددل ءَ تنت ۔ آیانی زانت شہ فہمیدہ ءَ جرانی سوب ءَ ودّ ءَ تگ اَت ءُ پدا آیان شہ یکے ءِ دڑّاینت اَت

ہان! فہمیدہ! تو راست گشئے!

گشئے فہمیدہ ءَ را دل ءَ وار ءَ نہ دات ءُ آ پدا تران ءَ اَت۔

من ادا بجبین انتشار ءِ گندگا اون ۔ ادا جلونک اَنت ۔ ادا ہوٹل اَنت وش بوئیں پل اَنت باگ ءُ باگیچہ اَنت ۔ نرم نرمیں ریک ءُ شیشگانی تہا بندیں ماہی اَنت ۔ ادا لیب جاہ ءُ الیکٹ ءِ موٹل ءُ ریل گاڑی اَنت ۔ بلے اِے دراہ پہ کئی ءَ ہاترءَ اَنت ۔ پہ منی ہاترا اَنت یا پہ تئی ہاترا اَنت؟

اِے نہ پہ منی ہاترءَ اَنت ءُ نہ پہ تئی ہاترءَ اَنت ۔ اِے دراہ پہ زر ءِ ہاترا اڈ دیگ بوتگنت ۔ اِے دراہ زر ءِ لیب ءُ تماشہ اَنت کہ گون زرءِ چگل دیگ ءَ گردنت ءُ زر ءِ ھلاسی ءَ گون اوشت انت چے ما ہم پہ ہمیشانی ہاترا سرگردان یہ بین؟

انہ!"

ما پہ چشین زر سازین بتانی تپگا سرگردان نہ بین پرچیکہ منا سدک اِنت کہ اِے پہ بے زرّانی واستہ نہ اَنت ۔ اِے دراہ لیب ءُ تماشہ اَنت کہ پہ زردارانی دلوشی ءِ ہاترءَ اڈ دیگ بوتگنت!

بچار!

آیک بے زرّین برات ئے!

چون پہ ھیرانی ایلکٹرک ءِ موٹلان چاریت اگہ ایشی ءِ کیسگ ءَ زر ببوتین تہ اِے چون ملور بوتگت۔ اِے چون سوار نہ بوتگت!

بچار کہ!

آ گوتڑین زھگ چون گلوتگی اِنت۔ آئی پس چون لاچار انت منی ھیالا شما بے وسین ماس ءِ گیسارت نہ او شکلت اَنت۔ اگہ شما طلائیں ماس ءِ گیسارت بہ بوشکتینت تہ شما ھیچبر نہ گوشتگت کہ ادا انسان آجو اِنت شما اد ءِ مچّی ءَ گندِ اِت تہ گشِ اِت کہ مہلوک آجو اِنت۔ وش ءُ ایمن اِنت بلے شما سرپد نہ اِت ءُ من شمارا سرپد کنا ئینگ لوٹان کہ!

اولس ءِ بازی ءُ چی ءَ را آجوئی ءُ وشین زند گوشتگ نہ بیت۔ اد ءَ نہ مصر ءِ بازار ءَ لگتگ ءُ یوسف!

اِے بازار ءَ ہر روچ لیلام بوگا اِنت۔ گلامین یوسف شہ وتی ڈیہہ ءُ وطن ءَ ڈن دژمنانی گورا۔ ہما یوگا اِنت۔ خریدار وش اَنت کہ آیانی بولی کامیات بیت ءُ آیوسف ءِ مالک بنت بلے یوسف!

"گلامین یوسف!"

سرپد اِنت کہ آ بس یک گلام سٹے ءِ گلام ءَ را ہچ زندے نیست ءُ آ پہ جوانی پوہ اَت کہ!

منی شر رنگی ءِ ہر ہیچ بنیادے بندگ بہ بیت آ پدا ھم گلام ءِ لیکھگ بیت ءُ آئرا گلام ءِ نے ڈولا چارگ بیت۔ مصر ءِ سوداگرانی واستہ آ ہر چون کہ پرکشش بہ بیت۔ زلیخا ءِ واستہ آ ہر چون کہ شر رنگ بہ بیت بلے پدا ہم گلام اِنت ءُ گلام ءُ لاچارین اولس ءِ نزیک ءَ آ گلام ءُ بے وسین بنیادمے لیکھگ بیت۔ ہما گلام کہ!

" شہ وتی ڈیہہ ءُ وطن ءَ جتا "

- بوتگ -

سگءِ نادان

سگ!

واجهءِ وفادارین سگ!

واجهءِ چاشنےءُ هشکین تانانی سرءِ زندگین سگ!

هون وارءُ مردم ڈلوکین سگ! برزءُ بلندین بادگیرانی پا سپاهین
سگ۔ شیوارین سگ! شهءِ گٹءِ زمزیلان آزات برترین ڈکءِ ڈن
در آحت اَت ءُ میتگءِ ایندگه سگانءَ هچ نے کرت اَنت ءُ راز
داریءِ ترانءَ اَت!

منی یاد برنش اِنچو کہ آیانی گوشان کپت اَنت ته چو هون وار
ین گرکءِ ڈولا گرّانءُ دورجتان منی نیمگا آحتنت نون منی
چپءُ چاگردءَ سگانی ٹولی نے اَت لاگرین کچکانی نیامءَ واجه
ءِ پرزورین سگ ترڈگا اَت شالاکه اِے غریبانی کچک ءِ بنت
غریبءُ نیزگارانی کچک!

ترورءُ لاغرین کچک۔ گژنءُ نحوستءَ شه کوهنزکنوکین کچک هما
سگ!

که اگه کسءِ نے دپءَ سربه کَش اَنت ته نیکین ملائک وتی رحتان
اودا سرمه کن اَنت مینتگءِ اِے سنجین سگ آئی برین سوجانی همکار

ہِ تنت ۔ آدرا منی رندہ کپتنگ ہِ تنت منی ھستی ہِ گونستانی چیلنگا
پہ ھدوناک ہِ تنت من آیان ہَ مہردیگ لوٹ ات بلے آ چوھون
دارین گرک ءَ منی رندہ گپتنگ ہِ تنت پہ منی ھستی ہِ تازگین ھڑافی
چیلینگا دورجنان ءُ آیگ ءَ اِ تنت واجہ اش وش واب ءُ نیکیں ملائک
آیانی سرءَ رحمتانی ھور گوارگا ہِ تنت ءُ من!
پہ وقی بنج ءُ تہارین زندءَ!
نوشت ہِ شیلینتگین ترنیانی تزآرگ ہِ ہانرا شہ برزین بادگیرانی کرءَ
گوازگا ہِ تان منی آیگ ءَ شہ وشیافی ازلی ئین دژمن جہ ستر ہِ تنت
آیانی وکگ ءَ شہ لنجیں شپ ملنگاات ءُ من پہ بے ستری پشت ءَ
کنزان ہِ تان ۔ آ منی پشت ءَ غزان ءُ آیگا ہِ تنت بلے نون آیانی وکگ
ہِ تنوار سست کپتنگ ہِ تنت من شہ دور آیان ءَ چارگا ہِ تان!
بژورین سگ کلونزان ءُ داجہ ہِ فصیل ہِ نیمگا دوگا ات بلے ایندگہ
سگ انگت اوشتوک ہِ تنت ۔ میتگ ہِ گژنگ ءُ کو لنچگین سگانی شکل
منی دیما تاچ ہِ تنت ۔ منی دل ہِ جیڑہ شہ آیانی بیم ءَ گٹ گیرات
آیانی تازانیں ہِ جاوران منا تورینت ات پدا دورین ھیالے ءَ منا چاگرد
کرت!
اگہ من ایشانی دیما لنغہ ہِ نان دوربداتیں تہ شالا اِے منی زندہِ
دژمن ہہ بوتینت ۔ منی ھستی ہِ چک ءُ بوس ہَ یہ لگیتنت ۔ لِنک

سرینان منی ھذمت ءَ پہ گلّیتگنت منی چپ ءُ چاگردءَ بگشتیننت بلے من پدا گوں وت سوال کرت !

شہ سگ ءَ و نائے دارگ کجے زانتکاری اِنت ؟ چے تو زانتکارانی بے گونگیں تران شموشتگنت ؟ آیان ہَم گوشتگ کہ ؟

" سگ ءِ لٹک تان ہزار سال آپ ءَ پہ بیت پدا ہم راست نہ بیت "

چے سگ ءِ دیما ہرکس لنغہ ءِ تان دور بدنت تہ ھمائی گلام ہم نہ بیت ؟ چے سگ ءِ یاروا چش مشہور نہ اِنت ؟ کہ ورگ ءَ اداہنت بلے وگنگا واجہ ءِ گا اِنت ! اِے تہ ہما دلوت اِنت کہ ہرکس دست ءَ ئے سرءَ ایر بہ موشیت تہ ہمائی گلام اِنت آئی پشت ءَ لٹک سرینان ءُ تچان اِنت واجہ ءِ سرا آوردانی ہنت وار اِنت ۔ گلامی ءِ چٹ مان آئی لگٹ ءَ لوپ اِنت ۔ آزاتی ءِ واھگ ءَ شہ پراموش اِنت ۔ اِے تہ ہما دلوت ءِ تنت کہ ونرءَ ئے شہ جنگل ءُ کوھستانانی اینگہ !

آزات تبین ساہداران شہ جتایے کرتگ شہ آیان سیادی ءُ ہمسا سگی ءِ رشتہ ءِ پروشتگ ۔ تہارین گِسانی پا سپانی ئے قبول کرتگ ۔ شپانکی یے قبول کرتگ پدا شپانک ءِ کار چے اِنت ؟

ھمیش تان اِ کہ

" واجہ ءِ رمگ ءِ شپانکی ءَ بہ کنت ءُ آئی بدل ءَ شہ واجہ ءَ ھشکیں لنغہ ءِ تان بگیپت ءُ وتی کونڈءَ پدی بروت ! "

ڈکال

منی ھون ءِ ھیدیر پچیانی جست ءَ شہ لشکری ءَ بلکن اِت۔ منا مرچی شما پہ کونپی ءَ گندت تہ ھیبران اِت مرچی چومن کونپن ءِ گروان ذی منی تیرانی ہردگان شہ گل زمین ءِ دل تل بوتگ۔ منی ٹیکمان ردین زمینان ءَ گل ءِ گلزار کرتگ منا پہ چشی مہ گندت مرچی منا وہدءِ ظالمین پنجگان پہ اِے جاوران رسینتگ!

منی انونین عمر سے ءِ ہنہ اِنت منی نچ۔ منا ہما نو بنتے ءِ مردم ئے آن پہ ادا فرنگیہانی بادشاہی ستان بوتگ۔ آ مصیبتے ءِ کہ مے سرءَ گوستہ اگہ شیہے سرا بگوزیت منی نچ! تہ شما.......... گشئے ناکو دلوش ءِ دپ ءَ را یکے ءَ پہ زور کپت ءِ داشت چم ءِ شہ ارس ءَ گلگل بوتنت۔ دستے ءِ لرز ءِ تنت پدا وتی چادرءِ گرھن ءَ را اسلم ءِ تیمگا شہارت ءِ درآئینتے!

"بزور منی نچ!"

چیے ءِ ناکو؟!

تئی ھیبرات ءِ بھرانت! جنی نچ! مرچی مردشام اِنت نان! پہ امام حسینؑ فاتحہ کنگی اِنت نان!

شہ ھیبرات ءَ ترا چیے رسیت ناکو؟ گشئے آ منی گپ ءِ معنیٰ شہ پوہ نہ بوت

پشاوون سرءِ وت گپ ءَ ات!

گپ بازانت! منی نیچ اگہ من گپءِ بکپیان تہ .... بلے منی نمازءِ وخت اِنت اگہ من گپءِ بکپیان تہ منی نماز قضا بیت۔ منی جُست ءَ شہ لشکری یکن اِت!

ناکو لشکری نیزگارین نوکرے ات کہ نشہ ذات کسانی جیرءِ بڈّی ات بلے گشتے تنگی تان آترا بدل پوشیئے ہم نیست ات آئی جامگ شہ بازین چلءِ لیگاران ڈڈ رتگ ات چیچے شہ گرشن ءَ کہتی ءِ تنت ءُ پہ لٹءِ عصاۓ سرا کردگا ات دلوش ءُ لشکری کسانی ءِ سنگت ءِ تنت۔ دلوش میرءِ بزگرءُ لشکری بڈّی ات۔ دوئیں یک جاہ کار کرتلت ءُ عمر اِش گوازینتگت چو یک پس ءُ ماس ءِ زھگ ءَ تپاک ءُ ھمدلین زندے گوازینتگے ءِ تش ءُ مرچی دوئینانی یاد مان قبرءَ لونجان ءِ تنت ءُ خوار ءِ تنت بزگ ءِ تنت بلے پدا ہم پہ تپاکی ءُ ھمدلی زندءِ کہلین ساعتان تیلا تک دیان ءِ تنت!

بگر! ناکو! واحدءَ دلوش ءِ نیمگا سگر یئے ٹال کرت۔ آئی ناکوءَ ننداریتگ لوٹ اِت۔ ناکو ءِ غمانی دپتران ءَ وانگئے لوٹ اِت کہن ءُ قدیمین دپتران ءَ پٹگ ئے لوٹ اِت کہ شہ آئی دیم ءِ جاروان شہ پوراَت!

"من اِ سے کارءَ تکنان منی نیچ!" ناکو دلوش ءَ سرسرینیت ءُ درائینت

بلے من ہم بے علت تیان ۔ پدا گیتی ناس ءِ ڈبی ئے کش ات ءُ گرانزان ءِ
ناس ئے مانچت شہ بازین چشتگا لنمپ ءُ گیجےّ دراَحت نت دیم ءِ کرنچے
نزتر ءِ تنت ءُ گون بالشت ءَ تکّہ دات ءُ دزّا ئیتے !

ایش انت منی علت !

بلے ناکو ! ترا شہ ھبرات ءَ چےء رسبت ؟ گشئے منی گپ ءَ اَترا چو تیر کو اُسہت
من ءَ پہ تکشی چارتنت شہ زھرناکی ءَ دیم ءِ کرنچے ودّ ءِ تنت !
منی جُست ءَ شہ بدمبر ناکو ! من چوناہین دگنیاہی گپ ئے کرت من ناکو ءِ
ھیالا را گرد بینگ لوٹ اِت کہ منا انگتہ پہ تکشی چارگا اَت ۔ ناکو ! ما
کتا باقی نوکس ءَ وانتگ کہ امام حسینؑ ءَ بدواھین یزید ءِ لشکر ءَ پہ
تن کشت ۔ آیانی واستہ خدا ءِ آپ اِش بندکرت زھگ شہ تن ءَ پلک
ءِ تنت ۔ زابولان پہ اَپی ردپچ ءُ شپ گوازینتت بلے اَیان ءَ پہ رسول ءِ
اولادان بزگ نہ بوت گشنت کہ حسینؑ بے قصورات بس اَترا یزید
ءِ پدّرین جبر دوست نہ بوتگ ءِ تنت ۔ بگند ! ناکو کہ حسینؑ ءِ بدواہین
دژمن مرچی ہم غریبانی سرءَ ظلم ڈیرینگا انت ۔ تیرءُ تینگ گوارگا انت
لٹ ءُ پل کنگا انت ۔ مال ءُ عزتانی لپشت ءَ کپتگنت ۔ من گشان ! شہ ھبرات
ءِ سینہ کوبی ءَ اِے ھبر شرتر نہ اَت کہ ما حسینؑ ءِ پکرءَ گون سنگتی بکنین
ءُ بدءِ یزیدان شہ بپرستین !

،، آخر شما تنکدین مے سرءَ جبر ءِ تیر گوارت ؟ چے شمے اشتنزی کھیتگ

انگت سرد نہ بوتگ ئے چے شما شہ ھون واری ءَ انگت سیر نہ کرتگ ئے»
گشتے منی تراناں شہ آئی چم روژنا بوتنت پدا منی دپ ءِ ھبر یے پل ات
ءُ درّا ئینتے!

شما کتابانی تہاں جن ات بلے من وہدءِ بادشاہانی جبر چم سرّ وت
دیستگ انت - منی انوئیں عمرے نہ اِنت منی نزّ! من ہما نوبتاں رستگوں
کہ ادا فرنگیانی حبرءِ دور سرتاں بوتگ - من بولان ءَ را تنگ بوگا
دیستگ، من بولان ءَ را پہ سیچگا دیستگ - من بولان ءِ دل ءَ را پہ ترتگ
ءَ دیستگ منی نزّ! مچھ ءِ زمین جنمب منی چمانی دیم ءِ ھبرئے - شما لکوٹ
ءِ زمین جنمب تہ انوئیں واقعہ ئے - ایشی ءِ ہڑ ہم تننگی مان دلاں تازگ
انت منی نزّ!

سید شکر خان ءَ چار فرنگی کشتگ ات سلابندیں لشکر آئی رند ءَ
کپتگ ءِ تنت - سید شکر خان ءَ وتی عزیزانی درا پناہ زرتگ ات
بلے پدا ہم بدواہیں دژمناں آئرا آھنی جیل یاد ءَ دات ءُ بندی جاہ ءَ
رسینت اِش - پدا آئرا پاہو ءِ سزا بوت! سید شکر خان!
«سیدزادگے ات - آئی دل ءَ ہڑ کرت! اگہ شما منی آجوئی ءِ دژمنی ءَ
کن اِت تہ خدا شمے رعیت ءَ الّی ہلاک ءُ برباد کنت» پدا آئرا پاہو اِش
دات آئی پاہو دیگ ءَ گون مچھ ءَ تہریں زمین جنمب یے آتک ءُ
مہلونک مرگ ءِ وڈالی بوان بوتنت - بالی مرگان سید شکر خان ءِ

بیت ءَ را ساہگ کرت پدا آیک یکّا مران ءُ مبیت ءُ سرءَ پپت اَنت
ہان ناکو ! تو راست گشئے - الّمی اِنت کہ آ ظالم بوتگنت - آ وہدی
آنہ آیان شمے سرءَ ظلم مہ کتین اَت تہ شما مرچی چون تزگ ءُ واز
ندگ بوت ات ؟ منی صبران نشہ ناکو دلوش ءِ دلا بشّ بشّ وارت
آنی دل ءِ ہڑچہ ہار ملّین کورءَ تہت اَنت !
" اِے دگنیاءَ شما چے سکّی ءُ سوری دیتگ منی پچ ! شما آڈکا
ین سال ہن دیتگ انت منی پچ !،، اِے درچکانی تاک ہن انت ؟
ان ! ناکو !،،
درچکانی تاک مے وردن بوتگنت - پہ لنگڑی کیلین سال گوستگ
نت - کلپرءُ کلنڈو ءِ موش مے تان ءُ نکان بوتگنت بلے منی حالت
نشہ ابندگہ مہلونک ءَ گہتر بوتگ - لشکری ءَ منی واستہ و پارءِ نان گون
رشت ءَ آرتگ - میرءِ نارشتانی و شین بوان نشہ مہلونک ءِ دل ءَ
بندیسک تگ بلے .... آئرا بے توارہے ءَ چاگرد کرت
بلبش ! ناکو !،،
را چیئے بوت !
پہ مے ڈولین نیزگاران چیئے بوت کنت !،، ناکو ءَ گیسا رتنئے کنشت
ورآئینت !
راست گشئے ناکو ! من درآئینت ! ساعتے ءِ بے توادی ءَ نشہ

رند آئی پدا دزاٹینت !

ما نازانت نہ بوتگین منی پچ ! بلے من پچے گپ بہ جنان منی پچ ءِ الش
انت کہ دستے پروش ایت تہ وتی بگل روت بلے ما پہ وت چیچ
ئے نہ دیستگت وازدار ءِ حشیّین چاشنو پما زھریے بوتگ بلے پچ
بگوشان کہ دست پروشک ءُ پاد لنگ بوتگنت - وازدار ءِ بازین
چمداریان شہ مے چم جہل کپتگ ءِ تنت من ءُ لشکری شور ءُ صلاح
کرت کہ بائد اِنت ما دگہ ڈیہہ ءَ بروین شالا کہ پما قدرت مہربان بہ
بیت - آپدا خاموش بوت گشے دژمنانی پدّرین ظلمان آئرا چاگرد
کرت ءُ اِے حبر آئی دیم ءِ بزین کر نچان شہ پدّر ات !

" اِے حبران بلہ بدہ ات - منی پچ ! اِے حبرانی نون چے فائد
فائدگ ! ناکو تو چے گشے ؟ اگہ اِے گپ بے سوب انت نہ سوبی
ئین گپ کجام انت ! تو حبر کن ناکو ! کہ تئی نگبلین زندے داستان ...
.... ترا خدا ءِ واستہ اِنت کہ مارا شہ وتی نگبلین زند ءِ
جاوران پوہ بکن ! اسلم ءَ دزاٹینت

اگہ شما نہ من اِت تہ گوش دار اِت ! اسلم ءِ نیمگا چارت ءُ دزاٹیتے
من مرچی وتی دل ءِ رازان درشان کنان - وتی غمان بعر کنان -
سکیانی مڈی ءَ نیم کنان !

اِے ڈکالین سالے اَت خدا ءِ ھور ءُ رحمتان مارا شموشتگت !

ین پہ ترنپ ئے آپ ءِ محتاجی اَت شہ بے ھوری ءَ درچک ءُ دار
ک تر ءِ تنگ ءِ تنت ۔ زمین ویران ءِ تنت مہلونک ءِ گرمانی دان کُٹّگ
نت پہ تاسے دان ءِ مے چم وازداران ءَ سک ءِ تنت وام ءُ شام ءَ
ھبر کُٹّگت ۔ زھگ ءُ زالبول پہ دان ءُ دانکو ءَ محتاجی ءِ تنت ۔ شہ
ن ءَ مہلونک ءِ لاپ گوان وتگ ءَ پچنگ اَت آ شہ بتالاقی کلنڈ ءُ بین
انی سوب ءَ وام دار ءُ گر ءِ تنت ءُ گژن ءَ شہ مرگ ءِ وڈالی ءِ
ت ۔ شالا کہ مے روچ است ءِ تنت کہ ما ڈیہہ ءَ شہ ڈن درآحت اِین
ءُ لشکری پہ آسودگین روچانی ءَ ترا وتی ٹُوٹّیں صران ءَ نیزگاری
جُل سرا داتنت ماتین گل زمین ءَ را پہ گریہگی چم ئے یلہ دات ءُ غیرانی
یہ ءَ پہ روان بوتین سید شنکرخان ءِ قـ [illegible] سرا ما فاتحہ وانت ءُ دیما
رآحت اِین ۔ پند جنان حرسر دیان نوکین ڈیہہ یے ءَ سربوتین ءُ کار
گون گلائش بوتین وتی بدبختی ءَ را کو پگ دیان بوتین ، غیرانی ڈیہہ ءُ
طن ، درملکی ءُ درماندگی ، جن ءُ زہگانی دوری ءِ غم ءُ ملک ءِ ڈکال
سالی ءِ گرانین یات مے مڈّی ءِ تنت بلے ما پدا ہم وش ءِ تین کہ وہدئے
لرہوگا واتر بین تہ ایزگار ءُ تمن دارانی چدار نہ بین مے دست پہ وام
ا کستی دیما تالان نہ بنت ۔ ما ہمے حیال ءُ واھگانی بنیات ءِ سر ءَ
لوار ءِ انگرین گوات ءَ را سینگ دات وڈیرہ اجمل ءِ زمین ءِ صوشگ
پادانی چیر ءَ حورت ءِ تنت ما دون ءُ موش ءَ گون

گلائش ءِ تین شالا نوشت انگت گون من زھرات!

من ءِ لشکری ءُ مزنین وھدیے ءُ رند بروتان ءُ چرپ کرتت ءُ بازار
نرّ گاءِ تین کہ چم پہ مولداد کپت انت۔ مولداد مے ڈیہہ ءِ کماش ئے ات
ماشہ وشّی ءَ دارگی نہ بوتین ڈیہہ ءِ مردم چو نین چیزے بیے منی نچ!
ملکی مردم ءِ قدرءَ ہما کس زانت کہ در ملک بوتگ۔ خدا کسّے ءَ را در
ملک مہ کنات!

کماش مولداد! تو کدی ؟ گشّے لشکری ءَ شہ وشّی ءَ کو کارے ئے جت
پدا ماگون یک دگرءَ لیگل گیر بوتین! کماش! تو ادا پہ چو فی آختگے ؟ ملک
ءِ چے حال انت ؟ مے زھگانی حال ءَ بدہ کہ چون اَنت ؟ من یک گین
ءَ جُست کرت!

دلوش! من ترا چے بگشان۔ ملک تہ ہما ڈول اِنت کہ تو دیتگ ءِ
آختگے۔ بلے من ترا چے بگشان ؟

تو دپ پرچے پتّگا ئے کماش ؟ بگش ھبر چے انت ؟ مے زھگ ءِ مردم
وش اَنت ؟ کسے تہ بیران نہ بوتگ ؟ بگش کماش! تو پرچے گپ ءَ بیجیر دیگایے
من چو گنوک ءِ جنّی ءَ جست کرت!

تئی دیم سیاہ بوتگ! دلوش! تئی جنک ءَ کوٹک یے آرتگ!

کماش مولداد! منی حنـــ ــک کـــ ــ ــ وڈ۔۔ ک ؟ نہ! چیش
نہ بیت منی صون جیش پلیت نہ بیت۔ من بڑ کشّی ءِ نان وارتگ۔ منی

چکّان ہم بڈّ کشی ءِ تان وارتگ ءُ بڈّ کشی ءِ ھون حرام نہ بیت۔ بکش کماش! کہ اِے دروگ نہ ئے۔ منی جنک .... ءُ..... کوٹک۔ گُشتئے آئی دلا ژمبولین آس یے روہگ ات پدا آئی گرمین گیسار تئے کشّتِ ءُ درّائینت!

" خدا چیشّین غم کافران ءَ ہم دنت! "

من چارت کہ ناکو ءِ دیم شنز ءُ سیاہ گردان اَت ءُ من پکرئے ءَ پٹتون! اِے چونین ڈکالے اَت کہ زحمت کشین پستے ءَ را چیشّین سیچوکین دردئے داتئے۔ بلے من پدا دگہ پکرئے ءَ ساہیل کرت! چے ڈکال ءِ نگلگین جاور کُٹگنت؟ چے ماتین زمین ءِ نچ ءُ جنک شہ گزّان ءَ آجو اَنت؟ اگہ! نہ!

" تہ تنگوئین زحمت کشانی ممکین باسکانی کٹتگین رزق! "

بلے نون پہ جست ءَ دگہ چیزّے نچتگ ات۔ نون آپتن وت یک سوالے اَت۔ آئی گیمرتگین دیم ءُ زند ءِ کچلین جاور منی دیم ءَ دپا چاپیٹ جنگاہ تنت پدا من انجّش مارت کہ ڈکال ءِ گرانین جاور چو سبد شکرخان ءِ میت ءِ سرے سائگ کنوکین بالی مرگان منا ساہگ کنزگا اَنت۔ من ناکو ءَ را پدا ٹوھینت کہ سرے جہل ءُ زمینے کروتڈ گاات!

" منی ھبالا تئی نماز قضا انت؟ "

را ستئے! کہ منی نماز قضا اِنت! منی نماز قضا اِنت! صماد وچ ءَ شہ

شہ قضا اِنت کہ میرءِ لنڈرین نچّءَ پہ لنتہءِ ھشتین نان ءَ منی عزت
ءِ جامگ ءَ را چنڈ چنڈیے کرت ات ءُ منا مہلونکءِ دیما بے پردگے
کرت ات منی نام ءُ عزت ءَ را ڈکّال ءِ آماچ ئے کرت ات نادسی
ءِ ارس آئی چمّان شہ پٹّانءِ تنت۔ دستے پہ کیتوءِ ناسان شت جکّان.
کہو کہو کنان ءُ روان بوت آئی کوپین ذات ھنچش گنزگا آختک کہ
کستے ءَ را قرنانی لنگڑیءِ گرانین بارئے بڈّءَ اِنت ءُ روت !